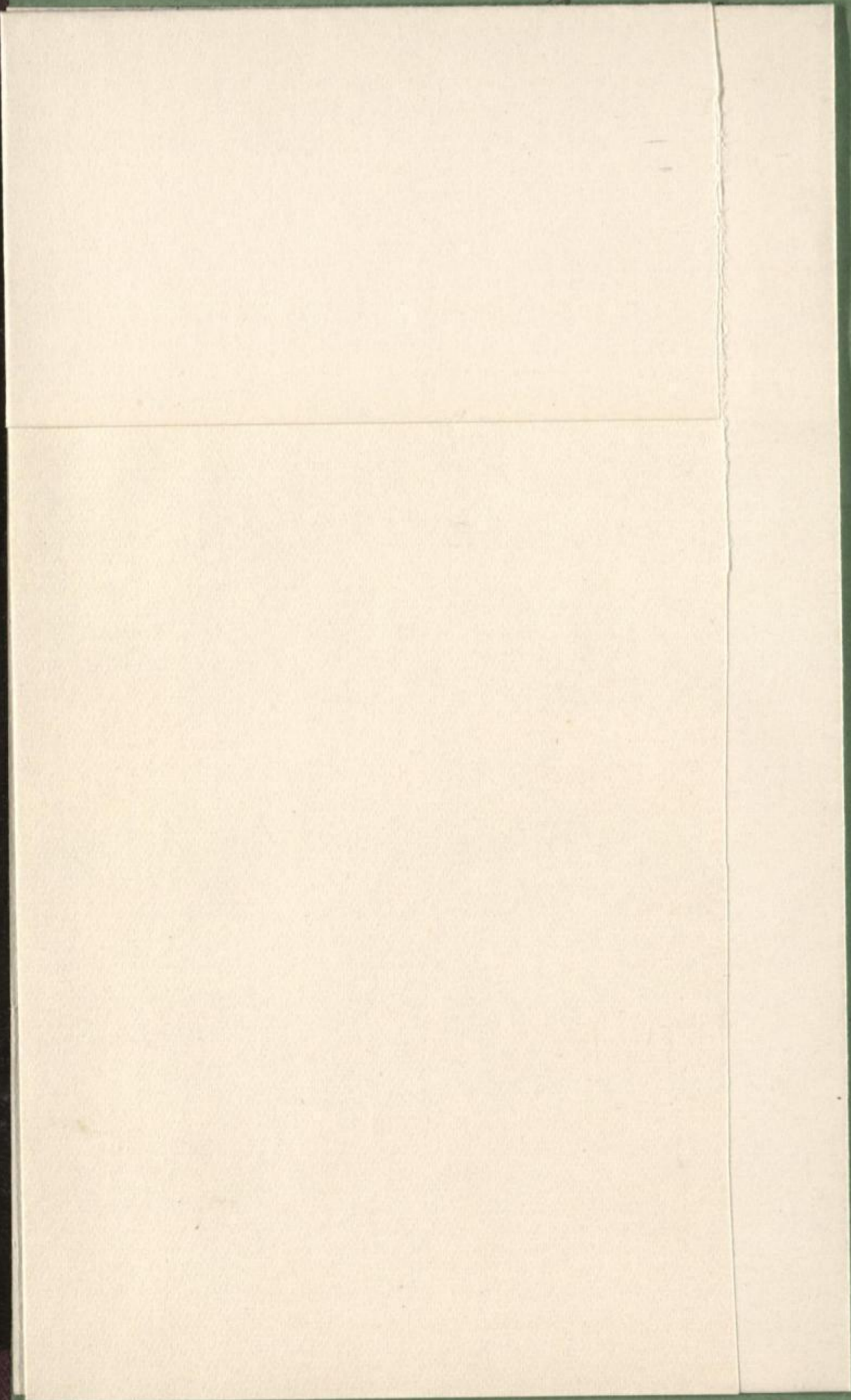

Serbske spěwy a pěsnje
zberane woč Jana Česle

MS. XI

2D 1838

Štenu pšitelj Janovskenu
Janoval N. Y.

Blank parchment strip on the left edge of the page.

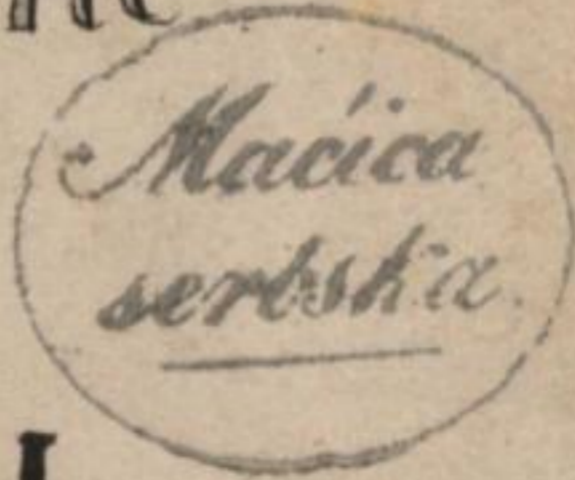
Partial view of handwritten text on the right edge of the page.

Serbskie

Spěwvy a Pěsnje

z bĕrane

wot

Jana Čěsle.

Serbski kulturny archiw
Sorbsches Kulturarchiv

1

[Faint, illegible handwriting]

[Faint, illegible handwriting]

[Circular stamp with illegible text]

[Faint, illegible handwriting]

Sorbisches Kulturarchiv
Serbski kulturny arhiv

Blank page with a vertical strip of white paper on the left edge, possibly a bookmark or a piece of tape. The page is otherwise empty of text or illustrations.

Moje pěsnje.

Pěsnje, d'ěwki mojich čučow
 Plody Serba lubych hrucow,
 Posćelu was do swěta;
 D'ěice, lube čiche d'ěci,
 Kwětki syjće po wšěm swěci,
 W'atčina wonich nakčěwa.

D'ěice přez haj, přez nahrody
 K k'hězkam, k hrodam a přez wody,
 Zaspěwajće pokornje;
 A hdyž so wam hordzi z'adaja
 A před wami nawjeraja,
 Zanjescě jim na d'worje.

Wo wšě durje zaktapajće,
 Prajić budźa: „Knam witajće!“
 Mnozy w serbskej wótčinje;
 Słyšeć bōže was seržiwce, žěći,
 Młodźenc w lubosće hodźinje.

Budźe was što hospodować
 W serbskim kłasu woprašować:
 Što was stat po wótčinje?
 Pjekće: „no, kiž kralow tworj
 Sceptaj, parle, z tote hory
 Njewoznje, no — Serlowón je!“

Lahoda

The first thing I shall say
 is that I have been thinking
 of you very much lately
 and wondering how you
 are getting on. I hope
 you are well and happy
 as usual. I have been
 very busy lately but
 I shall try to write
 to you more often.

Nowe Serbstwo.

Nowe Serbstwo z prócha starwa
Kawa žiwa narodnosć

Sylny Duch nam mocy dawa,
Ludzi swjatu horliwosc!

Wotny kraj, krasny raj,
Stawa! kždy zawyskaj!

Serbo knuci, mlodji Djeja
Z nadziejw do přichoda,

Wysse hlasy hri moreja <sup>Wsilke žiwy za-
ržiwa.</sup>
Wotny kraj, krasny raj,

Stawa! kždy zawyskaj!

Nowe stonco zeskhadzane
Djenje prubi wupřestnje,
Swobodnosć to stonco rjane
Krasni njebo Lužiske.

Wotny raj, krasny raj,
Stawa! kždy zawyskaj!

Bratnowstwo sej zarodawajmy
W wotěinshich lich wutrobach,
Jednotu sej přisahamy
Kobnem skutkej w Lužicach.

Wotny raj, krasny raj
Stawa! kždy zawyskaj!

Zwónčk na wjesnej cyrkwičcy.
(Po němskim).

Jasny zwónčko z dónika
Wšitkich zblizka, zdaboka
Wolaš nanože spanja
K modlenjwado zjěta.

Zasy tebjě při pol dnju
Zwónčko ryčej wustyš;,
Sprócni pojče wobjedwai,
Dože dany wužiwai!

Jeso wječor přiblizit,
Wšitkim swjatonk poskičit,

Wolaš, zwónčko spěwajo:
K wotpočinkej modie so.

Swjaty džen a njedjelu
Zwónčko tebjě wustyš,
Wzru dobjě a w wjeselu
Zbudžis we mni dowěru.

Dybu přeč ja ze swěta
Přewodžes mje do rowa,
Hnuješ čłowštku wutrobu
Z nadržiju a žalosću.

Luby zwónčko slěborny
Kak twój zynk je nadasny;
Njech twój htoš mje dowjedže
Kač před rota njebjeste.

M. Tarstawk.

Dub we Delnej Lujicy
 Dubisko swe hačy rozšěrjuje,
 Horjenje swe do the rozlyka,
 Napadl tam žlóstne zahisar
 Póda lipku cyle zrodušuje.

Stránu wíchor křmuru přichorjuje,
 Blysk za blyskom njebjó přešučí,
 Hrom za hromom w njebju zabučí,
 Dubom sylnym hróžbnje žatřasuje.
 Blysk tu z razy! hromot zapraskuje!
 Dubisko sopuka, rozlyčí
 Napad na zahodje žakrakuje.

Zliwk hdyž horjenje tež wudnje škodne,
 Štórco jasne zasy zas wječí,
 Serbska lipa čěri hačy młódné
 Michal Hornig.

Wječorny žwón.

(Zruskeho wot Iwana Kozlowa).
 Žagwoni wječorny nětk žwón!
 Mnoho myslí wubudža wón,
 Wonitodosće krasnym našu,
 Wo lubosći w rodnym kraju,
 Kak ja z nim so rozjehnowak,
 Posledni raj na njón postchach.
 Njowidž w južny wjac swětke,
 Moje ludawe suy lětnje!

Krowu sojuž wotebnachu,
 Krute wronje su jich sony,
 Wječor njestysa wjac zwony!
 Za tej dyrbju w syru zemju;
 Trudny nětko spěw nade mnu.
 Wichor w dolje roznošuje;
 Druhi spěwy zanosi je,
 Nic ja, aje nětko won
 Lěje spěwa wječorny zwon.
 M. Hornig.

Hobljel.

Hdyž ja nana z loža stanu,
 Iha najprjedy hladat du:
 Hač sw moje hoblje honje,
 Abo hač šćen wone spja.
 Hoblje njane, njane z wěrjo;
 Hoblje te so luby mi.
 Hobljam sym ja Dobny,
 To ja prawuju zawěšće.
 Ja mam njone knižkeje,
 Modre, a tej čerwjene.
 Něšto mam tež tajkich drohich,
 To sw moje bubnarje.
 Hoblje jene njane z wěrjo. a. 4. d.

Něšto njanych kholjitych,
Čornych, mōdnych pruhojtych;
Dalje mam tež štjry pory
Lutych bětych wo'satych.

Hotb je jone njane zwěrjo a. s. d.

Tež mam njane pjenjē kofte
A tež čorne blečkofte,

Njež symi mam jich tež něšto,
To su lute hujzdōjte.

Hotb je jone njane a. s. d.

Jana njane korofte
Alež dwōjcy khopofte.

Alež hišče něšto tajkich:
Te su čorne nopyte.

Hotb je jone a. s. d.

Wone maja wopuški
Wulka kajte kokoški;
Te su žasy něšto hōrōšše,
Hērrojene su wopuški.

Hotb je a. s. d.

Wšitkich barbow hotbje mam,
Ni kom žadne njepředam;
Štož mi hotbje poknanje
Temu hudy njewōddam.

Hotb je jone a. s. d.

Štož chce radu posluhać,
 Rjane hołby splahować,
 Dyrbi seli pnyedy pěkny
 Rjane samički wobładać.
 Hołb je jene a. s. d.

Za šće tola jednoch wěrn,
 Samičkwyje, jón nje powjenu,
 Rjanoch běžoh čerwjenoch,
 Teli wěrnosc' prajić sněm.
 Hołb je jene a. s. d.

Poj ty njamy hołbika,
 Ty mi jara lubiš so
 Poj ja chow će domoj wjesć,
 Tam, hiž^{lv} tón twój nukać jo.
 Hołb je jene njomerywěro.
 Hołby te so lubjam mi.
 Hołbam sym ja dobnj,
 To ja prawju zawěšće.

Mandželstwo.

Krěscijaniski čłowjeko!
 Lhdže sym při nje mandželstwo
 Za ći prajić chow.
 Čłowjek njeje wnutř jestajit,
 Bóh tón knjež je sam wnutř stajit
 W Paradizju.

Hdyž bě stvoril Hadarna
 A wón jemu rousnyč' da,
 Zo wón pótnyč' njej.
 Wotewpi jem prawu stromu
 Z njebla stwori njanu žonu
 Jemu k mandž'elstwej:

Tak jo twjerdyče mandž'elstwo
 Zwjazane přez duchownoh
 Wštkim mandž'elstkim,
 Zo so njechač' ničto z wažič',
 Rozwjajanyče z wjaska radžič'
 Hač' smereč' přinđže knim.
 Češke je to mandž'elstwo,
 Hdyž so njeje radžič' to:
 Žnjí a tubenstwo:
 Še'expnosc' wštko přewinyče.
 Šež' maš' nješć, so pominyče,
 Bždyž' spokojom.

Pawol prawi: „Mandž'elstwo
 Jara wulka swjatosć jo.
 Kóž dym mandž'elstkim.
 Žhwal něšk' boha, lubuj žonu,
 Dostanješ toh' njebya krónu,
 W knajw. žandž'elstkim.
 Kwasni hošćo, prošu was,
 Njezabydž'će na tón kwas!

Pomodlice so:

"To by so tom nawozemi
A tež jeho mlodej knjem
Prěcy derje što."

Lesni hosto, nětk ja du,
Pokoj wšěm wam přěsu tu,
Wón njech wjesel přindž' na was!
Žohnyj bōh was wodnjo, w nory,
Wón ma wšitko w swojej mocy.
Nětk a koždy čas.

Hery! njenje džěwajće!
Čisnje luli, spěwajće,
Wotře wyskajće wšicy!
Potom chcemy boha k hevaliř
Wutrobach jom wopoz polić
Amen k tomu prawić.

Wnalěču.

(Po němskim).

Hlejće njeljo, pak jasne!
Lisće, rožički knasne
Tysa hona a štom.
Wětrik sěle wóni stodku;
Hnědo w hatrach we khlódku
Twarja ptačatych wizdom.

Pčota leži won bdrjo,
 Loto w přerowje swbrjo
 Ceri po kamuškach;
 Linačk fifoli w ptoči,
 Lerjach wčerwenyšk z toči
 Stom so w rjanyh lyh kč'enič'kach.

Lorna skače po holi,
 Tehnjo w zelenym doli
 Lbštom rjej wa wšoku,
 Placki kraja na štomach,
 Pyli w hatach a žotmach,
 Muchi kunt wony na stonč'ku.
 H. Sejler.

Wótc'inska lubost'.

Taj wutroba z ruky
 Sym podat' soči,
 Okrajo, lubši, starwny,
 Mój krajo wótc'owski.
 Mi wutroba sapa,
 Tak dozna čije
 Ty krajo wěry, swěry,
 Hožež serbska lubost' k'ie.

Lchru poboj'nje d' exječ'
 Na prawdu a česć,
 A Yelstwu swěny wostac',
 A Wutroby jo njesc'.

Bóh luby chcyt kručít
 Tu nřbodu mi křęív,
 Zo žót mi strowa, čřta
 Wenwoy ryčerskej.
 Bóh sylnu mi ruku
 A wutnobu daj:
 Nřw žřwvy byč a wum řęí
 Za swjaty, wótřny kraj.
 Handrij Sejler.

Lubosc' k narodnemu krajej:
 Wot wšitkich krajow na swěće,
 Křý bóh křęę žonu je
 Najbolje khwalu xřuški,
 Tehona serbowski, xř.
 Křęę nřtody sym byl řęany,
 Zlym řęanym bantom powity.
 Tón kraj, wob khlěba potřjebu
 Da rukam řęęřawym
 A přlmi brojěň, komoru
 Haj ždarom bohатыm,
 Tam lubosc' blido přřknywa,
 A spěw a nadosć korjěň da.
 A lýt-li něhdže pľodnišř
 Kraj řęěšř pod stóncom:
 Dha lěpšř lud pak řęęřwí
 Ze swojim žornjěškom,

A z druhym horjom wobójeja
 Inadź wutrobu a namjenja.
 Duž klebi krajo narodny
 Mam cyłe wutrobu -
 A štóž po mjenje wotc'inscy
 Ma mysl porunu,
 A žada byc' tam domjary,
 Hožej sobska pilnosc' mje.
 Handrij Sejler.

Róžička na holi
 (po němskim)

Widjet hólčik róžičku,
 Róžičku na holi,
 Mlodušku a lóštniwu
 Bližko mječ wón žada ju
 Z radosću na čoli.

Róža, róža čerwjena,

Róžička na holi.

Šcipar' chow, wón prajše,

Róžičku na holi.

Róža žješe: Koln de

Zel čí ludže na wěčne,

Kaj to nje sej holi.

Róža, róža čerwjena,

Róžička na holi.

Pórny pachol wotlarna,
 Róžičku na holi.
 Róža kři, so woblara—
 Podarmo khlopc zaplaka,
 Jeho sej to boli.
 Róža, róža čerwjena,
 Róžička na holi.

Handrij Sejer.

Žadosć za smjercm.

Koj mlodeho mje lowješě,
 A wulku zrudźbu staršimaj
 Tej čěsnu starosc' pldžješě,
 Sej, mile na mnje pohladaj.
 Ty njesmilna mje parhota,
 Sy trasiła při pohladu;
 Ha nětk sej přěju košenja
 Wot twojej hubkow blědejw.
 Ach zhubich naj swoj na zemri,
 Hdyž gboža, jaso dočakan?
 Haj w trutej žiwju nadyři,
 To pokoj hrowje namakan.

O smjerci mi luba troštarka!
 Přiwj, pokaz' pu' do wěc nosce
 Tuž duša wěčnje nanjena,
 Tu měr sej pytat' njemože.
 Jurij Wawrik.

Bratnam.

Synojě smy serbskoi splaha,
 Naše hestě Lužica,
 Hódj'ej so serbska khorow z moha,
 Kij nam starow postkičow.
 Wosud, kij je mnoho škadjit,
 Serbam wčasach prjedawšich
 Je nětkž nowa lubosc' sptodit,
 W dušach našich mlodych enochich.
 Kóždy horli, wěrnje žada,
 To by narod wojiwit,
 Kóždy Serbow zbožě hlada,
 To by Starow rozšerit.

W tajkej mysli přisahajmy,

Kajic' khorow serbsku sej;

Před wrahowju zabitajmy,

Boh nam pomoc postkičej.

M. Hornig.

Ludna žentwa.

(Z jujnostowjanského)

Što so běli tam při synym morju?

Teli skona sněha nalětnjeho,

Suli přeny wot syneho morja

Teli holbin zabt udjit wot stadla,

Suli běže na pastwišcach wowry?

Te-li skona sněha nalětnjeho,

Dawno by ju stonco rozěškjebo,

Suli pěny wot syneho morya
 Dawno by je moryo wotnosyło;
 Jehi hoblik zabłudyit wot stadla,
 Dawno by sej stadło swoje naxšow;
 Su-li bēte na pastwī'ach wowry,
 Dawno by je pastyr wotsalžehnat.
 Ale padny Kowacēwič Pětn
 Na snej Dobra nasrej Dž Ladikowra
 Pod rožami Jurša Butorca,
 K njemu bēta přikhažeše Wila,
 Zběra zlla pohorach tu Wila,
 To by jemu rany wulčiča.
 A ji prawi Karwarēwič Pere:
 „Njeběr zelo Wila, njezhub časa;
 A mi wotaj pobnateknoh mojah,
 Pobnati ma rukawu nu surja,
 Njech wōn napiše mi ličič bēty,
 Njech jon pada mačeri a lubry.
 Pada mačeri, zo nje nječaka,
 Liče lubry, zo by so wudata,
 Zo so junak Pere woženi
 Pod Wětkom, pod bētym hrodom,
 Ličinyrej zemju a zelenej trawu.
 přet. M. Hornig.

Lubej.

(Z južnohostowjanského).

Luby konja i čer^{tr}

Z Radgonskeho rodu;

Na koniku njese

Syweho so kola,

Zakobluhom njese

Haljku rosmarinu.

Konik zahjehota,

Luba z kěže běži.

"Luba moja Droha

Hlže bych dat konika?"

"Luby moj přednohi

Do mej hrodže murwanej." "

"Luba moja Droha,

Hlže bych dat sokota?"

"Luby moj přednohi

Do mej swětlej komorki." "

"Luba moja Droha

Hlže bych dat rosmarju?"

"Luby moj přednohi,

Najme běte njadra." "

Konik wows njesh bjerje,

Sokol njenje spěnje,

Rozmarja njesh kěže,

Ty pak wokošej nje." "

přel. M. Hornig.

Serbam bratnam.

Wolpočuje wosynej zemi
 Lonopowe zornješko;
 Što najnyješše njeje wšerri
 Pytnje ludy synješko.

Plodny knjepi dešćik dele,
 Lornw nychle wubija,
 Stončko mile prubisćek,
 Hatočki so rozwija.

Šono zrosće stwjelro mladne,
 Přesćehnje wšě zornjaska;
 Šerokje su haty khlodne,
 To tam bydla ptačka.

Runje takje dotho spata
 Podušena Serbowska;
 Mata při zemi je stata
 Serbow lipka wotcowska.

Nadobopak haja z rhowa,
 Serbojo štom naroda;
 Pryca wašnja kódy khowa
 Njboji so susoda.

Duj tu lipku zaktaj my;
 Podjej kromu spěchuj my;
 Wo jej znoš so postaraj mej,
 Cyk so ji daruj my.

M. Florrig.

Nadžija Doby warika.

Hišće najžija ježywa

Nasa zepjera,

Nasa přecelnira mita

Z njebyes rodžena.

Njewjedno necht zahrima,

Tuhi njech nas wobdawaju,

Kruće dźeržmy k najžiji,

Wona njepušču.

Hišće najžija ježywa

Žiwjenje nam da

Tejny křišć a swětlo kiwa

Durha pozběha.

Njewjedno njech zahrima,

Tuhi njech a. t. d.

Hišće najžija ježywa,

Kiž nas přikrywa,

By tež tož nam rozlemita

Lotna wichor na.

Njewjedno njech zahrima

Tuhi njech a. t. d.

Hišće najžija ježywa

Dóž su njebyesa,

Dóž je zemja zelenita

Zadna krawička.

Njewjedno njech zahrima a. t. d.

Stanroy Sejer!

Njzapomnička.

Hdžež so swójba na mnye smějka,

Kotnejž so wjeselin;

Hdžež mi lusa rōža kčejka

W domje luby m wótrowskim:

To je strona khwalena,

Tam mi bydli wutroba!

Hdžež so moja nadosć wodži

Z lubosnosću za ruku;

Hdžež mi moje lubosć khodži

Z čistosprawnej wutrobu;

To je moja domizna

Tam mi hraje myslička!

Hdžež po rjanym serbskim kraju

Plodny zahon zmatuje;

Hdžež papolu, w kucy, w kraju

Stowo klinči serbowski:

To je moja wótčina;

Tam mi bydli wutroba.

Dr. Pful.

Ldy chječičko.

Leta rjanej njepow domosće,

Hdžež wo štókolóhkej mysličcy

Hrajkarh na nitódnjej tam trawičcy,

Čiči towarš čičej wjesotosće.

Krasne lěta mtodej spodobnosće
 Hojej we rěčojtej wšo barbičcy
 Kějese a w njezapomničcy,
 O wy stote lěta) bez starosće:
 Jak sće spěšnje mi so pominytē!
 Na was zhladujem ze žělnosću,
 Kij sōw lubosny sće za mnje bytē;
 Moje njebyje se so pomročitō:
 Z dušonudžareju hōrkosću
 Ze so wutrobno mi napjelmitō.
 Dr. Pful.

Welje Dobro!

„Welje Dobro!“ při myslička
 Sy mi rychlej mysličku,
 „Welje Dobro!“ wusprijatka
 Z rěčowejju hubičku:

To mi so
 Lubito

Moje stote holčatko!

Do wutrobny zapisane
 Hluboko to stowčko mi;
 Začuwanje stōdkorjank,
 Maš-li stowo lubički:

Serbowka

Nadobna

Ty sy na mnje spomniła!

Do led k holicy, hotuboko,
 Tysac' Dzakow daryes sej!
 Daj ji zamyje, moj z sywoko,
 Stoj mi dowolene nej!

Pokhwataj
 Zehrawaj
 Thet noz chced, ji praj' adaj!
 Dr. Schul.

Měsačkej:
 Što so blyščis' zybolo,
 Měsačko ty jasny.
 Krywaj, krywaj wobličo,
 Njebjokhoda krasny!
 Njekukaj' mi, šibate,
 Na holičku moju
 Krotaj' džense bjeremje
 Rhodji' bróhu swoju.
 Kij so hewak' zbožomny
 Na tebe tam smě^waw.
 Ton so džensa zehrawy
 Na tebe tu huxěwaw.
 Njeblyščis' wjary zyboler,
 Měsačko ty jasny!
 Skhowaj, skhowaj wobličo,
 Njelyo khoda krasny.
 Dr. Schul.

Wrot do Serbow.

Hory modre, ja was znaju,
 Ja sym zasy w serbskim kraju,
 Hoj ej mi bydi wutnoba,
 Modrozelena lystrona,
 Wokrewjare serbske hona,
 Wy ste moja Domijna!

Oja hi jon stysu z nowa
 Slěbro klinične serbske stowa,
 Stōdku ryc mi maćerinu;
 Lotnychy jenaku myslu nosu,
 We duchu was wšitkich košu,
 Serbo z rjanej Lužicu!

Džensa rōžička mi kćěwa,
 Džensa zbože mi so směwat
 Kaj Džen bōty naljetni!
 Kajke žiwe zuchotanje
 Kajke zbožne pzačuwanje,
 Zo sym zaso bjez wami!

Dr. Pful.

Solobik při Lubozu.

Tam wyše Thórki Delnjeye
 Při Dworych Lubozu
 So Sprewoja čicha rozběhuje
 Dorěkow do Dweju.

Tam pod hrožiskom Gastarstku
 Štať Dub je seroki,

Te knyžovšt skradžernej lubejiv
Wo wóčnej myšlěčini.

A pad nimu knyžej na zemjanska
Tewdnaste pachotskej

So ždušw horej slubjata,

Najspjenšom mlody'encej.

Pak sledny lakani přenadži

Tej nanej hordemu;

Toj zly jej so počnje nastaji

Za dub na lakancu.

W syčdy nočy lubje šeptajo

Zo zwjeze witanje

A koš aštodke lubjenje

Do kěrkow šučěše.

„Njech praja, zo sy robočar,

Mi syty zemjanski!“

„Tch lubuška, twoj hordy nam

Cě nildy njeda mi!“

„Mje zemjanami zlotij mi

Cinjeje nuncera;

Mysl kraje mi wša wetebi

A žiwyy z aržija.“

„A duša mila, žernička

We čnowym žiwjenju!

Mi přichod naje w otanka,

Maw sebye za rukw!“

" Ty woči z běchaš wysoho
 Ty psyko prašiwy.
 Pan z nječone w złobach wulec'o
 Za hólcom katwaše.

A miła jeho zaskoč:

" Daj pokoj! " zaskrěca,
 " Naj lubosi kłěje počiwšo
 Hač hwězodka wječorna! "

A nawwy njei zarwadźi

Do D'owki wo boheje,

To křiik ji snjertny wulec'i -

A snjerc' ju popaže. -

Ton dub tam w jarynjestoji,

Nic žadyn wopomnik,

Wot ponocach tam žalosći

Wo lubej sołobik.

Larin.

Zetřany ptačk.

Tuton ptačk sto powjedat

Kiž na dubje syda?

Kotrej holičoh luboh' ma

Lo je stajnje blěda. "

Mjcl' sy ptačko, mjcl' by ty,

Npowjedat prawdu:

A ja pachotwa tež mam

A mam předry barbu.

Z čěsk. Eubena přet. J. Wawrnik.

Zdalena

Hona, hona wysooka sy!
 Moja holička, Zdalena sy!
 Zdalena sy za honomaj -
 Wjednje lubość mjezynamaj.
 Wjadnje, wjadnje, hdyj wuwjadnje
 Njeje w swóh dle za mježadne,
 Zadne njeje z wjeselenje
 Wjacy knamadanju za mje.
 Z Erbenapřet. J. Wawrin.

Prozmyslenje.

Powjaj ty mi hwězka moja,
 Syli jasna abo čmowa?
 Sy-li čmowa, rozjasni so:
 Moja holička rozmysli so!
 Ja sym pejiwju rozmysli ta,
 Nana, maćer wopuščita.
 Nana, maćer přerěle,
 Zwolita sej jenož sebje.
 Nic na lěto, na dvě lěte
 Ale doń w koncu swěte budže.
 Na wumječa mojih, twojoh,
 Nepohladnyč žadneho.
 Nepohladnyč, njesa mječ so
 Ktebi wutrobu nič jeno!
 Z Erbenapřet. Jurij Wawrin.

Wěnašk.

Husarjo, husarjo!

A dže sčě husy pasli?

Zhubita sa sym wěnašk,

Hoŕny sčě jón našli?

"Mysmy jón njenajli

Ale nož wiđželi:

Twoj zelenojty Du wěnašk,

Přowat po Dunaju."

Lod'nicy, lod'nicy!

Na tože sy dajče,

Moj zelenojty wěnašk

Po wodje mi tojče!

Thdy bychmy zapřehli

Tri staropy konje,

Twoj zelenojty wěnašk

Předso njedosčehuje.

Thdy bychmy zapřehli

Koni tři lysary:

Twoj zelenojty wěnašk

Předosčěmu wojary!"

Syđny so na lod'ku,

Zapřaha wotně

To zelenojty wěnašk

Dosčahnyč njenóže!

z Abena přel. J. Wawrik.

Wuhasny'ona hwězda.
 Za widžach hwězdu spadowai
 Nazemy'u spěšny' padny'i.
 Ti' stwětosć' wiđžach wuhaswai
 Do procha wšitku mi'ny'i.
 Na dnobu pryedy swěćisě,
 Mizny'el'ny' wysokosće,
 A nadjej moja hladašě
 Knirano, wječon - stajnje.
 Mój' blud dže doda jasnosće,
 * Tam do nwdriny wěčny'je,
 Bezak mi' zwoj' i'čerku.
 Tak dołho tajic' njemjěšě,
 Hody' swoju ženisku nyzkosć'
 Sej nads'o wospjet' ly'eryšě,
 Duž' padže w hotu wšědnosć'.
 Tu pytaš' hišće na ny'el'ju
 Ze zrudnej myslu dnubdy,
 Ka mankać' wjac' ju njep'et'hou,
 Wšak njep'ar wěći' ni'bydy.
 J. Warwik.

Myske bjez spomoženja.
 Dobrot'iwy wotr' mi'dari
 Matu, dži wnu zahrodku.
 Plodna jeje zemja kowi
 Wšelakemu wusywu.

Dny dny slončny nastawasě,
 Jesi' pau nada wložim,
 Symjenja do poje syte
 Mladjachu we nalětu.

Proslinwi wšě młodne rosc'i
 Počachu rozwiwac'
 Napisanostě so kwětki, —
 Stom wsak mjeb' wohladai'.

Pělětwachu da zahrody
 Na kwětaški nyeteli,
 Wypichu wšě stodke mjedy —
 Nichto jich wjac njenandje.
 Kwětki spali sylne stonro,
 Hota nyeti je zahroda;
 Njewěm hdyje mohl wukhowac' so,
 Předc nje tyši horwota.
 Tuzij Wawrik.

Tabluc'ko.

Někdy přecelnje mi přerje
 Imbodoh' storna dajesě
 Tabluc'ko, kaj ličko twoje
 Bětwuške a čerjens.

Kaj mac' synka swěrnje hlada,
 Tak je khowach, wobladwach;
 Starosc'iwosc' podarmo wša
 Cerstwe djeršec' njemožach.

Uajěna bu moja nadosc';
 Hrozny čern v nim žiwjese,
 Temu rubi wsitku stěkosó,
 Rjane ličko hrijese.

Zhrite leži něšk před wokom,
 Cuzy kopnje de njeho
 Zhrubym směhom; yborkim žel
 Prawju: beda jablučko!

Jurij Wawričh.

Korzymstke hrodzišća.

Korzymstki hrod Serbjo su dobyli,
 A pāna Prólfa jeli na muri.

Jeli jeho najmlōšū Džowčičku,
 A brudu, jeho pani manjelsku.

Pani Tuda pokornje prošese:
 „A naju žiwjenje wsak lutujće!“

„Žiwjenje brat' wama jto hańbi je,
 Wsāk waju ruka brōnje njewjedže

Pana Prólfa dčisnyku do jastwa,
 Tu pani wjedjichu do klōštyra.

Pani Tuda činyše potuku,
 Tom rubjē nitej sužja šibjencu.
 Pana Prólfa wjedjichu šibjencu,
 Na kraju jeho mlōda Džowčičku.

Kapali Prólfej tam kapari,
 Tom holōn Džewječ' hercon piškali.
 Handrij Sejler!

Bóh.

(Frustrého)

O w přestřenstwyje Ty njerónčacy,
 Hlibajo we wšěch bytnoscach,
 So w lěhu časow nje měnjacy
 Bjez podoby w třoch wosobach:
 Přítomny wšudje, Ducho jedyn,
 Nimajo mjazu, spočatk žadyn,
 Kotrehož njebych wobječ móht;
 Ktož ze Tobu wšo napjelnuje,
 Wobjima tworí, zanituje,
 Kotrehož njenyjemy - Bóh. -
 Ty rječas lyncow wsebi zaruješ,
 Ty žiwis ja aždžeruješ;
 Kónce z wjasac z počatkom znaješ,
 Žiwjenje w smjercí wubudžeš,
 Kraj škře so sypajw a leca,
 Tak slonco w Twej so rucy swěca;
 Kraj khlódněj žymy jasny džen,
 Puchewki rosowe, so blyšca;
 So sypjěca, rajkajw a swěca:
 Tak hwězdy w bjezdach pod Tobu,
 Hlonjacych swětlow miliony
 W njesměrnym městnje křižuja;
 Dopjelnja Tvoje prozawony,
 Tich pruki stwórby wožiwja.

Všān rohnivě se mōiady,
 Krystaly swětlě do hromady,
 Pjenjaca žōtmow z tōtych mōc
 A wysiny wšě zahorjace,
 Kaž wšitkě swěly blyskotace
 Su před Tobu - kaž džen a rōv.
 Kaž kapka w morju rozpušćen
 Su před Tobu wšě stworenja:
 Všān stōje zemja přeawidžēnj,
 A što hanle před Tobu - ja?
 Nož we wšě swěta powětně
 Tysacy hwězdow zebjerje
 A drakich hwězdow swětow stōcinu,
 Paň stobu porunac' se žiwěri,
 To wšitko lěd ma dypk nož mēri;
 A ja sym ničō před Tobu.
 Ničō! - ... rošan ty nade mnu swěcis'
 I wulkošću swojēj dobroty:
 Ty we mni se bje wōlž nameniš
 Kaž stōnce w matej kapčionki
 Ničō! wšān žiwōjenje ja čuju,
 Nesyly wyšě wulētuju,
 Wōbōžiwam wšudže krasoty:
 Ma duša swojē byće čuje,
 Wopomnja, myslī, rozsudžuje:
 Ja sym, po tajtīm sy bjež ty!

Ty sy! Kyd přirody to wěsti,
 To moja prawí wutroba,
 Mjenzom mój tej k tomu čerí,
 Ty wšě — a nič nejsym ja!
 Ja knušk sym cytlej wšitkomošće,
 W snježineje jeje dostojnosće,
 Tak jo mizda, sym stawjeny;
 Hdyej stonca stworbospoyemčanow
 Hdyej počnu duchi njebyščanow,
 Zwjazk byčow ze mnu gwozdat my!
 Ja zwjazk sym swětow sudy wšitkich,
 Sym stupjen wyššoh stwořenja,
 Ja grejčina sym byčow žiwych,
 A božstwa čara počatna.
 Ja štětom na proch napadnu,
 Sym knal a poddaw, čerwa boh!
 Wšak byde takle wobčirwane,
 Wot koho wuže? Njeje znatej,
 Wšak ze tebe byč njebych moht.
 Sym Tvoja stwórnca, stwóričelo,
 Ja přemudrosće Tvojeje stwan,
 Žiwjenja žortu, dobnocelo,
 Ty duša duše mej' a čar'.
 Mitwa je sprawnosć dowoliča,
 To smjertne bryzdno přěknočiča;
 By moja duša njesmjertna;

To w čas nosci su wobličena
 By přez smjerc' k Tebi nawróčena
 Při tebi wječnje wostata.

O njedosažny, njewuprajny!
 Ja wěm, so slaby mój jeduch,
 Zo ani sáin Twój nětko tajny
 Tu wopisac' ja njexamoch.
 Wšak mamli Tebi stawu prajit,
 Ja slaby, smjertny Tobje khwalic',
 Toj ničinu Duhim njemožn,
 Hlaj zo so k tebi přibližuju,
 So před njesmjěrosc' poklonuju,
 Džakomne sylby wuronju.

pnět. M. Florrig.

Wonješko

Wěje tam wětřik z knježnik haj lěsou,
 Běži lubčička k swěštej něčry.

Načerpa wody z kowanym bowony
 Po wodže k holc' wonješko płowa,
 Wonješko njane, z fikatnow, rózow;
 Počina holič wonješko łowid;
 Padže, ach, padže do khlódnej wody.

Hoy bych ja wjedžata, wonjško njane,
 Što će doženje kipeje žadžit,
 Temu bych dala, pjeršč'enik stoty.

Hdy bych ja wjeďata, wonješto njane,
 Što' tebye z tykonu lahodnym z wjazat,
 Temu bych data, jehlicku z kłosow.

Hdy bych, ja wjeďata, wonješto njane,
 Što' će pokhodnej wodytvy puščit,
 Tomu bych data, wenašk svoj zhtowy.

z kralow. ruk. pis. přet. Smolei.

Róža

Aly róža, krasnaróža!

Sto sy nano zablěta?

Zakčěti pomjerznyta?

Pomjerznywši z wjadytá?

Zwjadnywši wupadnyta?

Wječor seďach, dotho seďach,

Do spěwanja + rohuta;

Nič dočakac' njemožach,

Wšě třeški, luč wospalich.

Wsonych, žije so mi wesnje

Jako by mi njebohej

Na prawej ruce z porsta

Swleklsož toty pjerščenik,

Zjeho kamušk wupadnyt.

Kamuška njenađenďech,

Lubecho njedočakach.

z kralow. ruk. př. Smolei.

Wopuščena.

Ach wy lěsy, čmowe lěsy,
Lěsy milečinske!

Cemu wy so zele ničo

Wzymje, w lěće runje?

Prada by ch ja njeptakata,

Njemuzita dušw:

Ale njeće, dobri ludžo,

Mo by njeptakat tu?

Hože-moj manik, nanik luby? —

Zahnjebnny wtrówěku.

Hože mat' moja, dobra mat'ci? —

Trawka na njej roscé.

Nimam bratna, nimam setny,

Pachota mi wjacu.

z knalodv. ruk. p. št. Smolec

Sejm.

.....

Koždy nan čon swoj bje wojewoždji,

Muž wobstara polo, čona dnastu,

A wamnyeli hłowa hdy swoj bina,

Djeři na kuble hromajže knježa;

Władyku sež roda wuzwolijo,

Kiž, hdyž tyča, na sejm stawny k hody,

Z knječemi, z lichami, z wladychami,

Stajechu knječo, leši, wladycy,

Pak hwalichu prawda po zakonj n.

z knal. ruk Smolec

Nóžá - holičo.

Ach nóžá, něžna nóžička,
Sto sytak žake překřěta?
Ach nóžá, pysšna nóžička,
Sto sytak křetně zrojad nyta?

Sym žake juž so rozvita,
A wšitkich křona pobyta,
Sym knasnelečo w užitá,
We sylnym wětnu pad nyta.

Ach holičo s'wižna holička,
Sto sytak žake žblěd nyta?
Ach holičo, młoda holička,
Sto sytak młoda zrudžena?

Sym lubosc' žake zepnata,
A w hondosci so pysšita,
Sym nad osc' wšitku spytata,
Prucany wěnašk' zhubita.

Michal Horrig.

Zarowanska rejwarka.

(po narodnej powjesci.)

Holičo je zrudne sedžato,
Při swojej mačeri,
Dobneho nanažarwato,
Kiž lěto w zemni spi.
Tu postyš! hery zahudža,
W blizkej kore micy,

W pachole nadosc' wubudza,
A tež we holičcy.

Do wjesela tu wobroti
So zrudne wobličo,
Po hercach njenje postroči
To mlode holičo.

" Ach mači, dženskich njewata
Do dothim čakanju,
Wšak lito sym so zdžeržata
Wědichim žarwanju."

" " Džez ložna, džensom njcharu
Smjercinana wopomnjej;
Njčjedu wosmu dožanju
Do kazni zastarskej. " "

Njy na to holičo džiwato,
Mjelčo je čeknyto,
A na stakanow ležato,
Nana je zabyto.

Straje tu hercy měščanske,
Wšě holiča nejwaju,
Wšak naše holičo žarwanstke
Džerp hólcy njčjnaju.

" Ach zrudno mi by parhota,
Při cuzej nadosci,
Wjerčata nad bych do kota
Lubeho z pšenosci. "

Cupnita něšto wuhlada,
 Kij soji pokloni,
 Tu kajeji pěknje požada,
 A hercam do kroči.

„Tebi so njenje djamuju,
 Přecelo smilny mój,
 Wutroben tebi glubuju,
 Na wěčne luby mój!“

Luboznje jeho wobjima,
 Likaše do shoka; —
 Dyrwna ju zyma dojima,
 Kij cyta dyrkota.

Prosteje! z dobom pachota
 Pójnaja dyrwneho,
 Z konjarej nohu — djabota,
 Kij hnydom zhubi so.

Stožito pak so holičo,
 Barličku zhubito,
 Padnyto je na wobličo,
 Dusičku pušćito.

Plakachu wsitke holiča,
 Hody w bohu hrjebachu,
 Wijachu wěnoy holiča
 Swěnje ju zamachu.

Michał Hornig.

Wopisćena

Tam při žorlešku, při pužolacym,
 Tam při studničcy při zymniškej,
 Ze Dobry mtoženc korya napojat;
 Krasna je holtka wody čerpaťa,
 Načerpateři je wodu stajita;
 Tak postajiwši so zamysliťa,
 So zamyliwši je zapřakata,
 A zapřakawši slowo ryčata:
 Toje je temu na tymlej swěće,
 Při wotymně je nanik a mać,
 Nanika mać, bratna sotna,
 Ach bratn a sotna, a rodna teř swojba.
 Při mni pak při krasnej holičcy
 Njeje nanik ani maćerka,
 Ani bratnik ani sotrička,
 Nic sotna, ani rodna swojba;
 Ani teř moj pachot Dobny,
 Pachot Dobny, lubowany.

ymusk. přet. Michal Hornig

Zastoiwčka.

(z francoskeho Bérangera).

Wojak na brohach mawriških
 Jaty do čěskich železow:

„Das wičnu, džešě maličkich
 Was plačkow, leča přecelow.“

Lastowički, kiž wy w nadjiji,
Do knaja cypłoh cehnjeje,
Wy bješće wěšć Francii:
Wo wótrnje nej nič njewěšće?

Tři lita tři ja žadosćich,
To dali bješće spomnětku
Mi z doła, hiž ej so narodžich;
Nježnaty w stódkom přichodu.
Při něcy swětlej w nubluku,
Kiž pod božom so žolmuje,
Widžješće našu k hězičku;
Wo dole tym mi nič njewěšće!

Snadž někotre sće hngóžili
Pod třechu k hězi rodnaje,
Tam wobžarowac' Dyrbeli
Nježbožo lubej maćerje.

Před smjercu za mnu požada,
Najnje nje stýšec' mōnješe;
Nětk postuika, pak zapłaka;
Wo lubosci pej nič njewěšće?

Je sotnička so wuidata?
Sće widžili wšich towašow,
Kotnychž bě na kwas žadata,
Wěrwanškich pěsni spěwarjow?
Su towarsoje wjeseli,
Kiž běchu za mnu na wójnje

Zas rodnu wjesku widželi?
 Wo přečelach tych ničo njewěšće?
 Po čelach jich snaž pučuje
 Přez doty ciznik wóčrowske;
 Pod mojej křižku knježuje,
 Muňjelstwo kazy so křine.
 Mai ze swojeta so pominy.
 Mi čezke pusto (pastwo) wostanje.
 Lastowčki z mojej wóčiny,
 Wo njeplozjach tych ničo njewěšće?
 přet. M. Hornig.

Nemóžne.

Stončna hona z šemnym dolom,
 Byrnjež bečaj susodaj,
 Nikdy nuku z lubym slowom
 Sebi zarodač njeměžetaj. —
 Zhubita so stončna hona,
 Stupita je přečelnje
 Tam do susodneho doła;
 Z nim něšk buďže nawěčne. —
 Ach hdyje wostate su šmroki
 W mo' dne njebjo zahare?
 Što je škaryt mto dne tuki,
 Ahtodny dože wsčon do jace?
 Nastata ze zjednosćenja
 Nitko hrožbna puscina:

Žiwina swe bydo w njeima,
 Žiwý wětr ju přehanja!
 Stónčna hora z čěrnym dolom,
 Bynnyj bytoj susodaj,
 Nikdy ruky z lubym slowom
 Sebi zawdat nje nježej!
 Jurij Waworik.

Starowo konanje.
 Zaswěća dže stónco rěpte
 Kšće po dže nazymnu;
 Ale kwětki sebi žadne
 Zbudžit nje nje ke kćenju.
 Pruhi jeho žiwotworne
 Mocy hižon zhubjeja;
 Tola zasypa do zemje
 Žita we nim zkačeja.
 Jurij Waworik.

Njemudna wólba.
 Přinđe do zahrody holička,
 Wobladnje tam w radostě,
 Wak so w kčěwje swěćokotaja
 Přeme ržě w pyšnosći.
 Njemudna sej woli spěšnje;
 Šipje, kotnuj wutroba
 Sebi jenož požadaše.
 Debic' so, ježadata.

Nasčipawši posydnj so
 Z wjesotym to wobličom,
 Tola škora znuďiwa so
 Na nymudnym wolenjom:

Hlizon wjadnu njane rōže
 Dospotnje wšě k čějace, —
 Klonja swoju hłowčku znuďnje
 Lepješka su zhubite.

J. Wawrich.

Puowanjowy trōšt

(př. : Mag ańj šin Linba woinan).

Nech lubosc' zylzu syje,
 Přině ma džen knjezowy,

A zernička ze čmy,

Hoďež wjeselye so zneje.

Nech wěri slabnu moocy,

Džen swělla přikhadja

A dompuć roj swělla —

Džen switać dyrbi z nocy.

Nech nadyja strach pnydži,

Snjerc', row nech zarocyška:

Džen' jedym zaswita,

Kiž dječnacych přoch zbudži.

Luby wóteny kraj.

(pr. Tráinw Liaba biš žim hradu).

Swěnnu lubosc' hač do rowa

Z ruky, z hrtom přisaham

Tebi, wóteny krajo, z nowa

Ja wšo, štož přej tebe mam:

Nic ze strowom, nic ze spěwom

Chow swój džak či wotrunc',

Z mojej knowju a z mojim džětom

Chow we nuzy klebi stač'

Wěrnje, swěrnje wštkim p naju,

Nepřeclejš, přeclejš,

Z wjajk wěčnje wježe naju,

Nech glě abó derje stej':

Swěnnu lubosc' hač do rowa

Z ruky z hrtom přisaham,

Tebi wóteny krajo z nowa

A so tebi k zdujši dam.

Poroki. (s. s. w. w. w.)

Lec', lei', mjelel by l'ohka,

Mje, mje, mjelel apnis' wjac,

Lec', lei', wotkoto r'ožka

Pyłaj sej druhdže swoj sač',

Hač, hač, pyłaj sej druhdže swoj sač'.

Nětk. j: barbu ja swoju,
 Ryci: lesnu tej wěnu;
 Ty j: uotrobu swoju
 Předawaš nje droho wšěm,
 Haj, haj předawaš nje droho wšěm.
 Ty j: naniš nje jara,
 Ty j: budješ so kač;
 To j: falšnosť jestara
 Mójach žno dawno ju zorač.
 Haj, haj, mójach žno dawno ju zorač.
 Dži j: pošel sej druhije,
 Hladyž j: lépe či je,
 Pšinc' j: dom či to budže,
 Nječ pak so derje či dže
 Haj, haj, nječ pak so derje či dže!

- 0 -

Serbow wjeselo.

Nětk wjeselič so Serbojo!
 Namžkhađa krasny čas,
 Hlej wšudžom stejw mužojo,
 Kij dže kaja za nas,
 Kij ryča, wuča, pisaja
 Za Serbowstwo bjez přestai'a.
 Ty budyšim wysoki,
 Ty syđto serbowski!
 Nětk ž nowa žkhađa we tebi

A roscije luboznje,
 Hlej njese plody bohate
 Stoj tudy serbscy syte je.
 Ty budys niska wokotnosć,
 Ty serbska Lužica!
 Něk tvoja serbska narodnosć
 Ty zasaj dobyta.
 Něk zasaj k tebi přistupi
 Ton, kij so pryedy woněniči.
 Něk z wjesolostiw lažuje
 Serb serbske nowiny
 A w swojej ryči dostanje
 Dar krasny duchomny.
 Ton čemny čas něk zasot je,
 Kij sta lět serbow čišće.
 Duž kždy, kij je zamóže,
 A dar wol boha ma,
 Za Serbstwo džětkaj wobstajnje,
 Bóh budže jeho mžda;
 Toh myno budž česćene,
 Hlej dawno w rowje knity je.
 Petw. Mlónk.
 Sprawneje jednoty spěw.
 Serbscy bratřa, serbske sotny,
 Spěwy zanjester
 Našej narodnosći dajće
 Hłosy lubozne.

Bóh je z nami wjedže nas,
 Njepřecelstwo sprawnosć mori,
 Serbyò, Serbyò wostanu!
 Serbyò dobydu.

Hiscě welje druhich krajach
 Serbstwo wobsteji,
 Lužica njeje žamolutka
 Kiž za Serbstwo je. Bóh a. s. d.
 Welje tysac druhich krajach
 So nětkž neudupa:
 Zo we Łaskej zproch a stawa
 Swěrnosć Serbowstwa. Bóh a. s. d.

Daj sej zaróbowajmy nuki
 K swěrnej jednosi;
 Druhe ludy sprawně Serbyò
 Lenje njegacpja. Bóh a. s. d.
 To tež bnošnosću móć da wa,
 Stabosć posylnja,
 Hdyž tež Němcam druhdy "stawa"
 Serbstwo zaspěwa. Bóh a. s. d.
 Injesliwosć njeze wšěm ludom
 Je skutk křesťanstwa,
 Lubosć žada wšěkich stawach
 Sprawna wutroba. Bóh je a. s. d.
 Ludak jenož k wocam čini,
 Kazy sprawnny byt;

Za khnilyetom jeno swari

Sprawnu wutrobn . Böh a. t. d.

Tajku hařibu, lubi bratna

Stajny na strom;

Sprawnoš' je ta khälba serbska

Wcytym žiwjenju. Böh. a. t. d.

Mo dha je, kiž njelby sprawny

Čojek nekaj' choyf;

Ton cis prjeni kanjen na mnje

A so zamolwey. Böh etc.

Hiinak pak ja njenužu sudžic'

A tey njebudu;

Když chcu Serbstwo yasy zbudic'

Inowem žiwjenju. Böh etc.

Nětko moj spěw k koncej khwata,

Z dobrej nacy'ijiv,

To je Serbstwom nuka data

Stawac' kwjeselu. Böh. etc.

Böh daj swoje žohrowanje,

Sprawne wutrobny,

Kotkej' stnoštnej zaspěwaju

Ton spěw jednoty. Böh etc.

Dha tey nebdže ženje hi džic'

Druhich nyčowu mōc;

Sprawny Němci nas nebdže sudžic'

Alje poyběhač. Böh a. t. d.

Dyrbjať pak so štazeni namkač
 Kij new potkča,
 Dha bježe zavisc' na njo sapai
 Lcytkoh křescanstwa. Böh: a. 1. 2.
 To pak moj skutk cyrbi wostac'
 W cytkym žiwjenju,
 To moht zjednosćeny wostac'
 Swěny Stowjanstwu. Böh: a. 1. 2.
 Přiškönčerju swojoh běha
 Kždow přiwozam:
 Sprawna bydž, o luba duša,
 Sprawna do końca,
 Böh, jez nami wjedže nas
 Nepřecělstwo sprawnosć mori,
 Serbjo, Serbjo wostanu,
 Serbjo dobydu.

Wicaz w Blóranach.

Marji.

Hdžej ja khodžu, přebytam,
 Za tobu so wobhonjam, —
 Za tobu ty syrotka
 W nypich myslach knalowska.
 Tvoje stowa čniwoe,
 Tvoje ču'a luboyme,
 Sw či knježstwo dobyte,
 Po Serbach će knasnite!

Tola hiže ty přebyraš,
 Hiže ty svoje bydlo maš?
 Marja, Marka sypotka,
 W mojich nyslaih knalovska?
 Jan.

Bratraj:

Serbska mačerka lujata
 Dwyju synow lubeju,
 Radostita wokošata
 A zbožomna w obeju.

Młodši syn, — ton serbski wastał,
 Spominajo mačerki,
 Starši syn, ton z namjo dostal
 Druhonučnej knježički.

Młodši bratr pak rozwičese
 Swojoh bratra staršeho,
 Primni so, husto knjemu džeše,
 Zasy wašnja serbskeho.

Starši bratr so rozmyslował,
 Njeprawdy so dohadat,
 Wurunanje wuwažował,
 Serbski zas być požadał.

Budyšina serbowskiho
 Starši bratr — to Lubij je:
 Z Budyšina přednoheho,
 Serbski duch zas do nje hiže.

Tak so smějka radosćiwa
 Maćer, serbska Lužica,
 W serbskej žadosći ježiwa
 Wutrobita mužica.

Stawa bratnej wobstajnemu
 Budysšinej serbskemu
 Stawa woručowacemu
 Lubijej zas našemu.

Dr. Pful.

Žnjeńčarski spěw.

Kosa na njelju so swěči
 Žnjeńc ma jasnu mysličku;
 Krotka je ta nočka w lěci
 Žnjeńcy zake frostanu.

Na njebjesach hwězdy steja
 Kaž te popy na polu;
 Hdyž dom nauko hwězdky djeja,
 Žnjeńcy do pola wonou.

Stwóčko swěči lutez toto,
 Měsacik ma rózik slěborny,
 Njehněwaj so, što je woto?
 Tež ton křesť je ztočany.

H. Sejler.

Leďna jena.

Swěny na towasšidjenju ja daci manwa towar
 Za njeju jeničku ja wutroba, žiwjenje manu. ^{jednej}

L.

Khalba Domowiny.

Doma, Doma njenje je,
 Wěchi horow zlotišo,
 Hójež du šćětki poskali natch
 Apo dolach, runinach
 Khodja stadla prisane:
 Doma, Doma njenje je.

Doma, Doma njenje je
 Milišo wětržaduse,
 Hójež tam nětki pluskotaja,
 Wěnich lošne sylu hnaja,
 Hójež naš dwór a křěža je:
 Doma, Doma njenje je.

Doma doma njenje je
 Hdomu lubosc' přechujenje,
 Hójež sym dźěćo wotujany
 Injajny bawom powijany,
 Tam mi lošt a zbožo kře:
 Doma, Doma njenje je.
 H. Sejler.

Drow.

Ciche je to snijertne spanje,
 Klin tej zemje khlodny je,
 Starosc', praca wojowanje,
 Tam wšo swój kónc dostanje;
 Budjenje tam přestanje:
 Cisina we rowje je.

52.

Zapomniense prolonw stawi
 Swoju khorow na nas row,
 Wutroba, kij tudy krawi,
 Hdyj ju cisti hrěny dōth,
 Ta tanw starai' přestanje,
 Dokelž w nowje čicho je.
 Naše sylby, naša žadosc'
 Doppelnjene todom su,
 Hdyj nam nosc'e wěčna radosc'
 Ze sylzo woh sywa tu,
 Hrěch so njewutijetuje,
 Hancer' tōn tu wotnjeknje.

Ajezo bych dawno z bōžnje
 Wěrowje wotpočowat,
 A w zemje khtōdny w klinje.
 Bych to spanje mēra spat:
 Drowe! ty nje woznješ tu
 K wotpočinnu swojemu.

H. Běška.

Nalěcō.

(Din uniznu, w in-mo-nij).
 Tak libo žne žiwe,
 To nalěcō je!
 Hdyj stōncō tak mi te
 Ponpěljesach džē;
 Swět w zelenej pyšai
 So wom to džuje

A škowronička stysí
 Slóy dospola Dže.
 Spěw škónay a zyby
 Tej ponowjeja,
 A za mižku nyby
 Las poskakuja.

Na lúcy, na soli
 Kie rožička zas,
 Na horach, podohi
 Le plodniwy čas.

Dyž nalečo žiwe
 Mi pozběhujće,
 Hlejž stonco tak mite
 Po njebjesach Dže,
 A swěči do rasy
 Tu posle bopnja,
 A čata bosy
 Las wulpěnjeja.

Mo Seyleb.

Kniha njebjeska.
 Hlejž čemna noc mje wobduwa,
 A strach mi dušu zapřija,
 Dha duja won' spod njebjesa
 Tam so mi wjary njestyska.
 Te hwězdy mysle gacěja,
 Kiž hewak dušu woblěga,

A dadya knóst do wutroby,
 Ton zhoni kóždy čučiwj.
 Kati zybola so narydala, —
 Na mitoh boha pokazju!
 Su wam tu pismo ztočane,
 Njech pak je prawje čitanje.

Stój sebi prawje wopomni,
 Sto hwězdow blyzk nam wuspajri,
 Tom čeknje strach a žnuďoba,
 A jasnosć nauka wutroba.

Wšak wone boha mótneho,
 So w pyši swojej zybolo
 Nam khwalaj kóždy jasnu noc
 A praji zo je dobray wótc.

A zo wón wšě je wobstara,
 Zo swoje swětlo njezhubja,
 Zo nanich žasy stworjenja
 Tež swoje žožo naukaja.

Hlej takle widi wutroba,
 Jak lute knasne čělesa.

Wót jenuh lěta k Duchemu
 Wót boha postawjene su;

Zo dyrlya tam so zybolio
 Swe něstáko njeropusćio,
 Dhamysli, zo za čłopka
 Bóh tež to wěrne žožo ma:

To mdyje přeje' wozac' zrudobu,
 A wodyje' wsitko k lepsemu;
 To nic' nam tu njeskodyji,
 Hlaci' nune strach nas potyelihi.
 Duj' dyji' pod njebe hwězdyje
 Hlady' tyž nos' soci' bližiti' chce,
 A čitaj' kniže njebestie,
 Wšak ženje njeju zanknjene!
 Floristaw.

Akademia.

Dyrbi so wuknyč' na swěci,
 Kaž to so samo wě,
 Iha wukni'ny tež byc' wjeseli,
 Dónj' k čěja nadostě.

To prawo akademia,
 Je njaných wědomstwow,
 Kaž při' maja do žiwjenja,
 A do wšěh wutrobow.

Dyrbi nau' zbože w swěci kčěc'
 W tej čěžkej wuknyerzi,
 Iha wukni'ny tež so lubo mēi
 W swěrnej lubošti.

To prawo je gramatika,
 A konjugarie,
 Ž tež rostw naše předelstwa
 A krasne wjeselē.

Dyrbis so w swěće brjemp^o zmyso'
 Kaž wosudžene je,
 Dha wukn'my tež jo mužscy mjesi'
 A kaž najložo dže.

To paragraf jo najčejši,
 Hkiž hlowu pohtanije,
 Stoj pak jón prawjeronem
 Profesar' wěrnny je.

Dyrbis nas poděni' staroba,
 Na mučnym křižěšku
 Dha wukn'my skhowač' dorowa
 Sej mysl horliwu,
 Hkiž plomy oswjate njechasa
 A khróbtlo nitaj' niskeje,
 Tam prawwa academia
 Wšech facultetow je.

H. Sej let.

Lubosće žadosć:

La hlubku sym hižon dawno hladać,
 Maika, moćre wočko, sebje žadać;

Hkiž će wohladnu,

Ladam za tobu.

Hkiž ty, Maika, křižěš, za tobu křižu,
 Ze wšech holcow će samu wodju;

Wšon so zahorjeo,

Hkiž će nadejdu.

Hdy byštej tej twojej wóčry čutej,
 Jak stej sola wutrobu mi hnutkej;

Powjeselitej

Lubje mye byštej.

Tri sta knóčie, Marka w myslach košw

Koždy djen, a twoje znamjo nošw

Slajxxnejew wutrobi

Trudny w radosti.

Hdy by twoju ty mi dušiw data,
 Marka, na wěčnje me lubiwata; —

Khróble přisahau,

To wšw zložnosť mam.

— L. —

Ponížnosť!

Tych zemstkich dnjow najženšča pycha

Budž mi, o čičha ponížnosť!

Knjež w mohlach myslach, hač do přičha

So wróči čěto spróčne dost!

Hdyž ty xwe mojej duši knježis

Te wona stajnje spokojna,

Na wšitkich pučach, kož me wozis

Přez zrudobu a wjesela.

Ty sy te stowo, kiž naš wuč!

We zemskim zložiw mity byc!

Kiž čtožkow tu stajnje nuč!

Přec Boha před wočomaj měč!

Ty sy tón jandžel, kiž nas wođzi
 Přez křesjenja a njezbožja,
 Kiž z cichej myslu zaami khodzi
 A knosťmi wje naš přewođja.

Ty sy ta hwězda w čmowej noci,
 Kiž puč nam knjelijw pokaže,
 A kinu tudy naše mocy
 Nam skici nowe ži wjenje.

Duž přewođzi nje slajnje tudy,
 Ty miša, čicha ponižnosť,
 A wjedž nje klammem najej něhdy,
 Hložej knježi měw a zbožniwosc!
 Herta.

Stawa měrej.

(htos: Naše Serbstwo zprócha).

Znowa měw so glasy lidyšci
 Dawna zbožo, wjesotosc,
 Stoj naw wojnu zasy wěšci,
 Tón njej hišće začut dosp
 Kak my smy zrudženi
 Hložej so njeměr přibliži!
 Stoly měro, kajke zbožo
 Njepřinjeseš do kraja!
 Hložej pak njeměr knježstwo hložji,
 Tam so nadosc potaji.
 Měro budž nam witany
 Džan za twoje njane dny!

Jako hvězda z vysokosti
Sčeleš krásné pruhity:

Ljovnje tu, tam w polajrusci

Trudjbu začerit ty sy;

Duj oha měro stawa ci,

Stawa hac do wěcnisće.

Sy kaž slonco zesuhajane,

Pranše zerja sčeleš knam!

Budj nam měro powitany,

Znadostivci přiwyskam:

Stawa ci, o stawa ci,

Stawa hac do wěcnosće!

Horistaw.

Dobra noc.

Serbska zemja, macerka mi Droha,

Tvoje darnivosc'e dla tak česćena,

Tvojoh tučnoh klina plodna hřotka

Jako dječakko tež mje je plodzila.

Letow do thosc' sym ja přebywata,

Z tutej nadosc'ew we twojej z syjodyžni,

Teno z lubosc'ew sym pohladata

Stajnje na tebe, ty krajo serbowski.

Zjeri da nětk, što so tak na mnje hněwaš,

Z brónju strašnej svojich synow pšičeš,

K zahubjenju přej nich we mni dječakš,

Cyle hitaboko mi rany nabijes.

Njejsym dha či stajnje k stujbi byta?
 Tvojeje ptačimi běch Dobrak khrowanka,
 Ja tež z wólmiwje bych wostac' chcyta
 Sprócnym pučowarjam luba kłbōnica.
 Husto sym so njenje wjeseliła
 Z plačkamina majich wječškach, ^{kač}
 Tako njepřečel buch na spadnyena, ^{kač}
 Tako ranje so nětk z nimi wjeselach.
 Njech dha nětk te skóžby wo'ichuja,
 Za mpyež lubjena je woitka nažžija,
 Hliš se khwila, dha sym powalena,
 Podarmo so z nači zamnu prašēja.
 Tuž nětk dobra nóc! ty serbska zemja!
 Ty biš data mi tak město wysoke,
 Ale, kaj so knalow khrony zlemja,
 Tak tež mi se moje wostaci njemóže.
 Dobru nóc tež, serbski ludo tebi!
 Wjeseliš čel či přejw z nužženja,
 Zo by lěpši wuzwolil ty sebi,
 Přelož moj je zrudny, ja budu spalena.
 Corrijowska khojna.

Njeroda.

Nawaj horje njeroda!
 Probota je spadnyta,
 Helman wjacq njeroda:
 Zapněhni bruro do stuba.

Knyžow khlěba do měcha,
 Nopach suchle při podla;
 Hozpoya wjac njetyka
 Za nobotnoh wotročka.

„ Wleč šwāk won so pomatu,
 Hlibaj so kaj trōščičku
 Wuprěhni zake při srot dny,
 Ščin sej dočhu swačiny.

Wutly buď, hdyž prohanješ,
 Khory, hdyž pět zastaneš,
 Hněwry, hdyž pětuh roztamješ,
 Mědny, hdyž so wouryčješ. ”

Tak nětko wjac njeryči
 Zajm buw myj Serbami.
 Hdyž sej čeledy přistaji
 Wo njenodnoh njarōdži.

Stawaj horse, njeroda!
 Zyndysano wjac njedžerža. G10. p. 11. !
 Na hermanek skot wjedžerža —
 Čeledy k ludžom nachruja.
 Za šěsć nočtow njeztuži
 Žadna džonka na dwori;
 Konjenicy wjac njewari
 Wšě dny pimpuo k wječeri.
 Lute kulki snědanju,
 Sydka twaroh k wobjedru.

62. Lorka piča u pripotdnu
 D'wjaču tu njerod^w.

Šare časy njekhwatbe,

Serbej derje njeběše,

Šćen wol Serba rěkaše

W njerodžerwšon ležěše.

Staraj honye njeroda!

Sule njenje natwarja

Džěči' do nich začěra,

Krawcy so won njehonja.

Serocy, krawcy pripodla,

Swojoh česnoh njemjesta

Sulu wjacu njedžerža,

Woči potnej drěmanja.

Za dwa kroski wol džěči,

Kij su jenož čitali,

Za tři kroski wol džěči

Kij su sobu pisali.

Slěborny kros dawachu,

Wol pisany z nach nonku;

Idyž džeri ně dženskom džiču,

Wotornyc' to mójachu.

Wosom njedžel za lěto

Wi džěše to wobličo

Někotrneho njerodnoh'

Wě šuli. „Ach, što bě to?“

Rhude narlym poby naču
 Wosta Džěčo za šulu,
 Wučer z prōdnej mošničku
 Hlada Džěči pomayku.

Tuta sucha klibora
 Tuta kawka sčlawa,
 Kij je Serbow knjebata,
 Běta helška njeroda.

Nětko ceje hinak je,
 La wosom lět nawuknje
 Džěčo to najmyriše,
 Trojomom je wučene.

Wučer tež so lěpše ma,
 Džěčiš jeho za knjěza.
 Kroški, emu padaja
 Zamowot so do zaka.

Khodžic njetna ponjadu
 Tu a tam wjac k wobjedu;
 Ma sam swoju zahrodku,
 Husa kórku kisatu.

A hdyž so mužastyska,
 To njej pjěčen pjěčena,
 Dha sej pōdla zas pēwa:

„O tam žda je ži Džana.“

La pjěc lět so lěpše mam,
 La Džesac, štož potnjebam;

Za pjamaj'e Dočakanu
 Wšo, stoj wěrja slubjenjam."
 Stawaj horje, njeroda!
 Do wojakow njerowotja
 Tych kiž knježim nještuzja,
 Wukhowanje njesomka.
 Pringja časj zbehanja,
 Serbja so knim wjesela,
 To je služba knalowska,
 Konc ma jow uša njeroda.
 Zwoblekas so wojeriski,
 Dhasy cgle kninajši,
 A stoj sopraj wobhróžji
 Do mužja so přestworj.
 Ma won tesak na loku
 Wnucy swoju šnělbičku,
 Dhasoh njeruzj na sylžu,
 Dopstakanu na wójnu.
 Won je škrt za praweho,
 Šnóžle za bezbožnoh,
 Dobny přičel swěrneho
 Njepřičel pak njerodnoh
 Stawaj horje, njeroda!
 Z paru jěžžic' pčnjeje,
 Stowjenjoxi knam psni čerja
 Ze spanja će wubudža.

Žónske, kiž nad wjerca so,
 Mújcy, kiž chow daloko,
 Su ci wuclcy česderjo
 Jeho puča železnoh.

Železnicy nakładja
 Wo nas hač won do morja;
 Wěsće wy pak, čohodla?
 Tepic' ma so njeroda.

Ožo by so tepita
 Aly šiju žlemita,
 Moje dla tež slaknyta
 Slaknyena ta njeroda!

1849.

Kandrij Bróškow.

Na Serbowstwo.

Te budyske hony woł spočatka su,
 A budja tež slac' hač na posleđnim dnju;
 Bóh twjowdejim město je při pokazat,
 Te zelene króny jim na htoru dat.
 Ta woda we Sprjewi ta běži tež něš,
 Kaž běžala prjedy na lowzynstny lěš,
 So wobnowja slajnje a kónca nima
 A našim tym dolinam plodnosć da.
 Toń slěbonny měsac'k, kaž zastarska je
 Tež nětko sće nōtku nawuwjas myje;
 Toń nječiji bez hwěždami won so nam žda,
 A lola Bóh wjeršny jón kedy bu tež ma.

Tak hromatka Serbow - tak mata hač je,
 Wšak tola we kraju so džerži a kće,
 So žiwci, kaž stari so žiwili su,
 A wótram so podobnja z duchom a z křu.
 Tón sprah jejich čiščať a čiščeš nas,
 Kač zaswita nětko nam z bōžniši čas.
 Budy wutroba z měrom a nadřije so,
 Tón, kiž je nas z džeržat, nas pomōže - Bōh
 Džerž nadřiju twj erže, o wutroba, mi
 A wyše ty ch horow ty knjelijesaw stpi!
 Bōh ludje tež dahl nas požohnowac!
 A z bōžo we wótcowskim kraju nam dac!
 D. a W.

Valětne začuća.

Znu dne jastwo, čmowe časny
 Bucha pjer, wictoria,
 Z nowej nadoscu čě zasny
 Witam, mōdna fijačka.
 Sprukw milěj wohrjeioajo,
 Stōničko stole postawaj
 Witaj wožiwojeny hajo,
 Wobliscena hatoza.
 Kwětki, pupki, njane ki'enja
 Na stony a na bjožku,
 A po honach zybo lenja -
 Wožiwja tež wutrobu.

Z wóniki stadlow zasj bñirica,
 Bože žito žoť maje,
 A moj spěw a truny klinca.
 Znowa knošt: Bóh mi ty je!

x Septer.

Powitanje naléca.

Stó lubje nas strowi na hori a w doli,
 A w zahradkach, hajach a lěsychkach tu?
 Stó wupyša wsitko nam domach a w poli,
 Stó čini, zo něčki zas wožiwichu?
 Stó sčele lam spěwy zas k njobjesam horje
 A rozłama zmyerzka najzjymniši rów?
 Stó zas pańcow woła a nowe tež stwori
 To žiwjenje ws' uřom, narěki a brjoh?
 Stó, při woła kwětkam, kiž w zemi spachui
 O! pójde, a wustupče, woži wě zas?
 Stó pyši se kwětki, kiž přočkam wěk dachu
 Tu stódkosc', hdyž hotuja znowa svoj kwas?
 To naléčo je jo, to žłote a krasne,
 Kiž znowa nětk sudy knam stupiše je.
 Hdyž se jeno knoči, tom wsitko je jasne,
 A sčele tu radosc', hdyž přinůže a dže.
 Duž witalaj my telje, o wjesoty čas,
 Ty z njobjesow j amůjel tak lubožny sy,
 Wěak sčeleš ty radosc' a žložo tu zas,
 A činiš, zo nětko my žbožomni smy.
 Herta.

Njewjedno.

Kuntworki tam zeharwaju
 Wepowětrach swjaccych,
 Pruki stoncowe kataraju
 Na zahonach horjacych.

Jasnoćimny pokazuje
 Mrok (z) so znejbjes wysokich,
 Sere scěny rozkladuje
 Poknajinach sěrochich.

Počki z spastwoy keějaceje
 Mjelčicy dom khwataju,
 Do komorki stonyaceje
 Burčicy so khowaju.

Wepłociku kryebotajo
 Wešči žabka zelena,
 Wrona; kap, kap, somincajo
 Lujorška prosy zlačnyena.

Hluž, a kapki wopaduja—
 Truskotac so počina—
 Wětny sūmne zatorbujā—
 Mjeljo kryje mndčina!

Hlj! tam wohenyostij winy
 Džlysk so z tuče točsteje:
 Jeho jasna pruha zhimy
 Hluž do nocy wěčnyje!

Hrom tam bubolajo zdala
Nespokojny borbota:

Zu skalne so hony wala
A nam mrějo morkota.

Hrimonja so približuja,
Blyski blyšća sčetišo:
Mróčelje so zjednocuja,
Hromy hromja sylnišo.

Kak so cyta njebjěsćina

Zybolu we blyškoju!

Kak nam wsitka wokolina

Zaržina we hromotu!

Stwórba, žens te womłodžeja —

Stwórba, žensie překnasnjeja

Blyškow syhot, skohot blesk,

Hromow hrimot, ropot wryšk!

Z mróčeli so wuliwuja

Rěčki dešow šumjare:

Plitodnu knepku zapřimuja

Hona lačnje horjare.

Srěbaj, zemja, napowonje,

Kiž ču njebjě podawa; —

Teno hišće truskotanje —

Božji dešćik přestawa.

Wokřewjena steji hola,

Hajki, keički młodžeja;

Zelenja so kuki, pola

Móene wonje wonjoju.
 Pójny, sami wokřeny'eni
 Do přirody křtódneje;
 Wjeselmy so, posyljemi,
 Wokohiny pťódneje!

Stórba, dženc čerwonitodžichu.
 Stórba, dženc te překnas nichu
 Bžlyskow sytkot, skotot, blesk,
 Hnomow hrinot, rofot wyjesh.
 Dr. Pul.

Bartski žmow.
 Pola Barta w wulkich štomach
 Žmow je čorny hluboki.
 Džiwí kačor při joh štomach
 Tuťa so we žmyjelyni.
 Ladžiw hdy so na nim hraje
 Loťma črcha nižata;
 Ležo před dnjej wolpocuje
 Čmowe žmanje přilohstwa.

Němcy Sobow zahanyjo
 Powalachu bohow jim;
 Starý měšnik w žlobach ržejo
 Čěhny ž bohom poslednim.
 Mučny supič a žnawow knawy
 Dowleče hač k žmowej so
 Syony sodo brjoha trawy
 Klijó, běda! stonajo.

Zašiju sej tuje w dže scini

Céžkče swječo slěborne;

Wysě njeho na módri ni

Błědy serpsik stejese.

Widžese tej džiwej woči

Teju pruti s'cyato,

A kak won do žot mow shoci,

Z přibohom bu zawrjeny.

Wobimaj se lehwa data

W nutnym spótku hlubina,

Błudnička sej zarj ejwata,

Nabryhach sej miškri ta.

Nadzan.

Syročka a padace lisce.

Sta syročka do haja,

Hdyž liscie spadnje,

Zu wšě lu kerčki gnaja,

Inim wona nyčese.

Praj brěžička ty lěta

A hdyže maš' liscičko?

"Ja liscičko sym měta,

Něšk je mi spadnyto."

Gnostna brěža lěta

Bjez liscia we hajku,

Ja sym tej nana měta

A mači' lubwanu.

Šta sproška je k roli
 Klej knoli pohrjebnej,
 Tu wutroba tak boli
 Na wóčcy ptařitej.

Praj, lipa lisčowata,
 Pniwrolak kerchowa,
 Hóže twója psychyznata
 Težhatza wostata?

"Z tym lisčom je so stalo,
 Z nim nauka, mačerku,
 Zoby so derje spalo
 Syn z wódzewata su!"

H. Sejler.

Lymški spěw.
 Z potnory wětr čeri
 Kram zymške mročele,
 Mač' zemya pak spi w mieri
 Tu kryje běty sněh.

Bóh je jw rjenje wodjet
 Klej drastu moškowej,
 Lo lódo je nyoby škodjet
 Le zymu režatej.

A hóže pak ptařik yda,
 Hóž' sněh so nasyja?
 Hóže wječerja a sněda
 Sto jeho wobleka?

Lěš, wjesa polo dawu
 Tom khleb a knyžiznu,
 A cōsta dnastna prawa
 Mošk, pporja jeho su.

Swěk lubo ma a wodzi
 Ta ruka wošcowska
 Stoj kōž demu so hodzi,
 Tež kōžerdym času da.

Moje pšerje.

(woš Piccha)

Pšerje Džowki mojich čuow,
 Plody Serba lubych hrucow,
 Pōsćelu was do swěta;
 Džic'e lube čiche Džeci,
 Kwětki syjte powšim swěbe,
 Wōtci narwnich zahičewa.

Džic'e přez haj přez zahrody,
 K khěžkam, k rōdam a přez wody,
 Zaspěwajic'e pokornje;
 A hōžej so wam hōžej z daja
 Apřed wami zawěraja,
 Zanjesće jim na dworje.

Wo wšě dworje zaktapajc'e,
 Prajic' budža: „K nam witajc'e!“
 Mnozy w serbskej wōtci nje:

Skypčec' b' d'je was s'ed'ziwoc', d'z'ec'i,
 Mod'z'enic w lubosc'e nal'ec'i,
 Knj'ez'na w st'odkej hod'z'inje.

Bud'je was st'o' hospodowac'
 W serbskim hlasu wopras'owac':
 St'o' was stat' po wot'rinje?
 P'ek'nic'e: zo, ki'z' knalow twor'ij,
 Sceptar', parle z'tole hony
 Nje woz' mje, zo Serb won jo
 p'ret. Lahoda.

Staro serbska
 (wo Piceka)

Byli su Serbojo
 Tras'ni b'ed'z'erjo,
 Byli su ryč'erjo,
 Kač' mužow k'č'ew!
 Byli su, dob'wali.
 Bitwy a sp'ewali:
 "Swet' w'e' nas' hn'ew!"

Serbyjo, haj Serbojo,
 Tak so mje nuj'ce!
 By g'oz'ic'e zas'nyč'erjo,
 Haj was' swet' m'et'!
 Ryč'erjo na mysl'i,
 W wust'nlj'e, w lubosc'i,
 W'ot'erny k'č'ew!
 p'řed'z'ewal Lahoda.

Wu'ahowa' z wot'iny.

(Baron Villani)

Na poslednju kročel swěč mi,
 Z tole stoněho, z wot'iny;
 Lahoi w duši swjate čuče,
 Z wočow * sylzy kos mi ty!
 Njehne'oj droha maři,
 Zehnovenje dai mi swe;
 Hač ti dyrbju: božemje! Dači,
 Za syna měj přecy mje.
 Z wětne kuki, hona měrne,
 Wjac wos njewohladam,
 Ani swoje sotny swěrne,
 Bratrow tež njewokožam!
 Serbske spěwy, serbske hlasy
 Z onto dušu njezbětnu!
 Tysny w cuzbje mój duch prasy
 Za tw drohu wot'inu.

prečtewat J. Lakoda.

Dornpuč!

Styž wječor poxdyje domoj du,
 A hwězdy jasne wuhladnu:
 Dha rjeknu: kajke demanty
 W krotnje serbskej Lužicy.
 Duž myslička so pozběha
 A wu'obah toš zawola:

Ton, kije se hwězdy stajit je,
 Tevoj skit, okrajo! wostanje.
 A swěči měsack slěborny
 Mi domoj k mojej komoroy,
 Iha spomnyu swojich přecelow,
 Tich swěry a jich lubatow.
 Ačahnw nimomrěčatki,
 A šumi rěka podoli,
 Iha myslu: jědyže boženje
 Swój pučik kóždy lubuje.
 Kaž rōžno tak tež hromadu
 Wšě puče, drōhi w swěčedu;
 I ty trōštom choemy pučiwat
 Anjanu dobnu nōc sej dat'.
 H. Sejer'.

Wjesle mlodych.
 Wjednej nuoy kanku
 Wdruhej nuoy kanku,
 A i heroy podla:
 To je žiwjenje.
 Kankazehrawa
 Ryma kaž ta rožička,
 Porčatq židžane
 Bandy slětuja.
 Piwka winka potna k'hanka,
 A ta rjēja wjesota,

Trubka, klubka njana Hauka:
 Toje nadosc' parhota,
 I lubčičku, i lubčičku
 Holčik mlody njejuje,
 Holčičku najprjeišu
 Swoju šekuje.

Tajke njane Hauki
 A se potne h Hauke
 Slěbora dasc' mišni:
 To su krasnosce,
 Piskajce džětajce,
 Heroy za tu našu mydu,
 Prjejku ji, štěkiu ji
 Hrajce najprjeišu.

I mladočnu dōnŕŕ ličko kōčje
 Leči nožka na njejku,
 I wjenje so na nas smeje,
 I awyskajmy i nadosc'u;
 I lubčičku, i lubčičku
 Holčik njejku poskoři,
 Rozbrōwŕi pjenježki
 Wšitko počesči.

I Bohom.

I Bohom započŕi naj wšō!
 Džěčacu měj wěru k njemu;

Tvoja moć je slaba k wšemu,
 Twaris' na nju, zjebaš so:
 Z bohom započinaj wšo!
 Z bohom započinaj wšo!
 Kohož božá nuka wodyši,
 Ton po wěštych pučach khodyši,
 Bliži k njom kónčej so:
 Z bohom započinaj wšo!
 Z bohom započinaj wšo!
 Wjěstu mysl k džětu sčele
 Boh čí a da zabožá wjele,
 Twaris' li tu na njeho!
 Z bohom započinaj wšo.
 Bartko.

Naryma.

Što haje so přebarbjeje
 A spadnjene listička spja
 Na wutrobje matěrsje zemmi
 Što wětrik ta lóžko jezlemi?
 A nam naryma z mržojkej kročelw džě
 Arawa row lističkej přichotuje.
 Što žuka ty njezakčěwas,
 Hlěje somot swój zeleny mas?
 Što njožatnja w polu wjac kłosy,
 A njebrinča z njenčaske kłosy?
 A nam naryma z plowej^{lej} kročelw džě
 A k něrej so krajina přichotuje.

Hle spěwarjo z nadomni su
 Na kotozy, na ruzliku?
 Tich njeseš z pola a z haja
 Tich pjerkho do rjeišeho knaja.
 A nam nazyma něma a štymu pona dže
 A šery kraj ošitko wotpočuje.
 Džak zemja tydarna, džak wzymi
 A w wožeruje moškowym spi,
 Wšak gasy weryjanosći stewaš
 A radosć a bohatstwa dawas,
 Spi mučna a wotpoc' tu khwilu a čas,
 Hlač' na lětne dyki ti će wubudža čas.

Lubosć k narodnemu knajej: (na stronje 10).
 Wot wšitkich krajow na swěti
 Lij' bōh kmej zohruje,
 Najbōle khwalu kuziški,
 Te hona serbowski:
 Hlezej' mtady sym lyt kuzany,
 I tym njanyym bantom powity a. i. d.

Serbska wutroba.

Prowa serbska wutroba
 Speio a lubosć w česći mja,
 Dōnj' ju kreio tu přezot mi
 Li wjenja so wjeseli.

Prawa serbska wutroba,
 Poslotki falsny zacpěwa,
 Njetwari na žiw a lesc!
 Swoju k hálbu, swoju wěsc.
 Prawa serbska wutroba
 Poniz na je fijaška,
 K mócnym pak se njelišči,
 Swědomnje sej njepani.
 Prawa serbska wutroba
 Runu s'ěžku luboma
 Haj jahaj a ně je ně
 Pola njej bjez bolosc'e.
 Dužo Serbska wutroba
 Wostan' sprowna, wjesota,
 Njepusc' lubosc' nadžiju,
 Wěru, swěru, khróbtosć w.
 Sejler!

Prašica a hromadnik
 Aj woj horje starostawnej,
 Prašica a hromadnik!
 Serbskoh' ludu swědkaj zjawnej
 Nasich wotcow wopomnik.
 Na waj my ladajo
 Horliwosc' sapajo
 Wojuj my za prawo
 Serbowstwo skitajo.
 Ležitaj w serbskich honach
 Čiše, błukey mrokotej;
 Traduj so wzbožnych sonach
 Polomnikam pofajnej
 Bratna, nas susodža
 Wowaja ze spanja
 Stowjanstwo přibera,
 Narodnosć wobkhorwa.
 Póps tu wjacu njepřikhadža
 Njemodli so přiboham,
 Póps tu, Serbowčahi njotromadža
 K božim službam, k woporam.
 Pomniki jich swjećimy
 Pzožo my česćimy
 Delje a prosymy:
 „Serbstwow bydž šćedriwy.“
 Přichodnosć nam njewozjewi
 Hludak stary prašiskij,

Kotnyj woči njesandželi
 Pnichod sam sej wuwesči.

Prosc'e nam nadoba

Wšitko so spodobá

A brzi nas swoboda

Darjena wot Boha.

Krisyje so sokoł jasny

Přeletwawši Lužicu

Serbow přeciwnikam strašny

Wobjasni won Serbsčinu.

Lužicu rozswěttej

Serbownstwo nas sporej

Z myslu nam wotcownskej

Wutrobny rozhorkej.

M. Tarčawk.

Mój statok.

Slže statok mój?

Woda šaci po dolinach

Lešy šumja po skalinach,

Kwětki kčēja tu a tam;

Liboznosc' hdy es' pohladam.

A to je tarjana zemja

Zemja serbska, statok mój.

Slže statok mój?

Wěš-li w kraju bohumičym

Duše čerstwe wóčele čítym
 Mysle jasne džetawosc',
 Pobožnosť a wjesotosc',
 To je Serbow hódny narod
 Mjez Serbami statok mój.
 Zčešk. Tyla přet Smolek.

Kwalla hole.

Kaj so města čerwjena
 Tak so holje zelenja,
 Hola njebydž zacprjena!
 Wzymi w lěci zelena
 Stoji mi kaj njewjesta,
 W wěncu spola Wotarja.
 Nódne njebo dalohe
 Laby do nej rozstudenje
 Stoji na njewzprjene.
 Hola jstwička čichomna
 Wjedna něwu wobara,
 Jehož Tobam spočiča.
 Smužki, syši stončko če
 Khwočki přestryje na lebje
 Kaj mač džěw wódžeje.
 Hola stysi: zawotaj
 Spěwaj, spraskaj, zapiskaj—
 Klinčo ryči: postuchaj!
 Smolna khojca křejata,
 Prawi: ja sym lěharka,

Srěbaj moje dymanja!
 Jawero, džerja rozmarja
 Přemo khowčkow wotaja:
 Riby tež tu rozčeja:
 „Pójče, šórpač!“ kaxaju
 Strowa čornu jahodu
 A jej sobna brusnicu.
 W rjосу, w močku, w paprosu
 Podylepej hatozu
 Džiwina jez hospodu!
 Bručki, wački
 Subtaja so na holi
 Hola čowku bohaci.
 Plaki haty wojiwja
 Sierča, synča wotaja
 Škneča, kwrča, kwizdaja.
 Pój do lěšnej swjatnicy
 Pacholo, ty swobodny
 Stup do brunej drjewiny:
 Swětny rospot, čwiliwanja
 Twój džer sukdy njekaza;
 Hola mi so spodobu
 Handrij Sejer!

Swjaty Jan a swjatehojanowa
muška.

Swjaty Jan při rěcy džěšě

Pótej šěscij zelenej,

Wokoł njeho lúka k'ěšě

Wžiwěj pyšě hwětkojtej.

Při rěcy na trawnym brozy

W kerčkach ptáčki spěwaja

Na tych trawach k jeho nozy

Brojo bručki lětuja.

Mjetele, kaž molowene

Z wčowkami so žetkaja,

Stworěncho šanu neje žane

Pžej žuča a hi barija.

Won so hnuty wjeselěšě

Na wsitkim tym stworjenju,

Swoju dušu pasylnješě

Z nowej božej lubosću.

Tajku krasnosć wopomniwši

Swjaty Jan so zohkili,

A hlej, wačku njenadžiwši

Serw pytny na zemi.

Škoro zaleptať ju běšě,

Čeknyć boha njemóže,

Z wutrobje to jemu džěšě

Wot zemje ju pozběhny.

Nebo žatko, wastań žiwa!
 Přerelnje knej prawješě,
 Ženya za tebjě tež miša
 Stworjena woš Boha je.

A duž ju tam z rukiswojatej
 Sadži před so na kwětku
 Wona pak so ze swěčatej
 Poča honič pyšnosću.
 Džak nas z lubosću so swěči
 Po tym swjatym dołknjenju
 Kaž ju widžiš wjeror w lěti
 Miškoje w tronoje pohajku.
 Z ruki běše přišta lědom,
 Proščichu jej křídleska,
 Wona rozšěri skny dom,
 W hajku, w lafće zehrawa.

Wopušćena.
 Sto tak pláčes' holečo?
 A potnju woči wobrotej?
 Ze so tebi stawo što?
 Injeba někoh žarujes'!
 Ze či zemreš stary nan
 Abó luba droha mać?
 Mi nej zemreš stary nan
 A nic luba droha mać!

Luby tón mje wopušći
 Do toho sym z nim dźeržata
 Lubwać wón mje zalubi
 To sym nětkoj z honita

W čerā mi sři wj čerku
 Lisćik běty přisosta
 Herak wěcny čerwjenu
 Pappjeru sej knjenu wza.

Do bom ja jón wotewrju
 W Boha protna wěrnosće
 To taracy popušću.

Wdyj bě we nim pswane:

- „Bojěmje bydź lubička!
 „Do toho běše swěna mi,
 „Njelydź jara zrudnuška
 „Nětko pak sej druhoh wzmni!
 „Ja sej zhladaich lohatsiu
 „Samu d'oroku z nuknicy
 „Rjānu sej a mlodušku
 „Kaž sej přjarch k hospozy.
 „Tuhlej přeršćen swoj sej wzmni
 „Daj jón druhom lubemu
 „Budy jom wěna kaž sy mi
 Do toho byla z lubosću.

Tajke stowa čitajo
 Klisće plakaš nyedyrbju

Služy wot luboh njeswěrnoh
 Tajke ryziki dostanu?

Hi potnu jeho (hroška), wjeska je
 Služej, won někdy děšeny
 W trawje mtody hraješě,
 A něk bydl njeswěrnje.

Teližtym, kiž lubokmam
 Wěrowač so njemōžu:
 Dha so radši njewudam
 Nikdy druhoh njezechu.

Jakub Worraň

Pri nanowym rowje. (po němaskim)

Zbožni wšitry, kiž w knjezu wužnu.
 Zbožny nanow, zbožny sy tež ty!
 W wěncu jandželjo će wotwotachu.
 A ty nastupi jich za raj.

A wědow njac hač tysacory naněžes,
 Heč bu nimaš horsku sróchaženje,
 Pře wšě hony, doty pryzběhješ so
 Widziš bōžnje wobličo.
 Widziš knihu swětow wot inenw,
 Začny přiješ žortu žiwjenja
 Switaja či noy b' u da pot ne
 Wočko jasni so kaž njebjesa.
 Pola wěncu hlej we Dobryčerskim

Jako jandžel na mje směješ so
 Za mje prošwy sceles kbožskom hrowej
 A Jehova stýši je.

Pěšón, hdyž so minje krepka časa
 Kij mi darit wšeho wědomny
 Pěšón mje, hdyž w smjertnym ležu strachu
 Na nohy mi předroki!

To by swoja boł mion kht'ó mi weta,
 Kht'ó mi z žiwoch otomow dječacy;
 To bych byj wšo stracha bydo w d'at
 Tam we njesmjertnosće kraju.

To bych zlobu sahat pře wšo kraje
 Z božny zlobu zawostat
 A na jenej hwězdě zlobu bydlito
 A wo božim klinje spat.

Zelen'ójsa rojow kericho
 Pro mowobknyj z kćenjom čerwjnym;
 Dřemaj kaj w čichim božim domje
 Wasyž se symješko.

Tak. Wjels.

Hołdricha a Bólestaw.

..... so do čornoh' lěsa
 Tam, hdyž es w tadycy so shad'owachu,
 Sydow w tadykow a state črjody.
 Wšohon' dub tam lej z nim spěšnje khwata

Ze wšej črjoda svojej w čimnej noci.
 Da črjoda svojej w čimnej noci,
 Da črjoda mu běše nasto mužow,
 Wšě měsach w nůžnash wótre mjěče,
 K mjěčam wšě měsach mōcne pašje,
 K Wōhonju wutrobach staj na wěru.
 Dostupichu wosyk wo syedź lěsa,
 Podachu sej wokot prawe ruki,
 Až čichimi stowami nyrčachu.

Noc so přewaleše žno přes pól noc
 Bližese so k ranju sedźiwemu;
 A, da rjeknje Wōhon knjezu Hol dnej:
 "Hoj, posturhaj stawny ty moj knježe!
 Bžoh či wójnivosc da do wšěch starow,
 Bžoh či da dohtowy rožom wójnski;
 Ty nas wjedź přeciwo žlym Polakam!
 Po stowje přoněžemy k prawej, k liwej,
 Předy, žady do wšěch žiwich bitwow.
 A mužče k hrobtosc' wójnivyh wutrobow.
 A, da knjež wja khoroj ž mōcnej ruku:
 "Za mnu, zamnu k hrobtce na Polakow,
 Na Polakow, kiž nam zemju hulya!"
 Za nim wošom w tadykow so pušči,
 A w tadykami tni sta pot sta muži,
 Mužow jara statych, tam hožej běše
 Mnohosć Polakow žlehnjena wo snje,

Na wjerichu, hōžej zastachu při lěsu;
 A; wša Praha mylči w ranšim spanju,
 Woltawa so kuri w ranšej parje,
 Za prahu so přemōdruja wjerichi,
 Za nimi zhhad sery přejasnuje.
 "Z hony delje, liho, wšo čišinko!"
 W čichjej Praze khětsje skhowachuso,
 W Brōnje wše doplašćow zawalichu.
 A hōže pastyr tam po šerpm ranju,
 Wola horje, wrota wotewriči.
 Stysš strož wotanje pastyrjowe,
 Wotewri mu wrota přes Woltawu.
 Šypci pastyr na most, wotrije snubjo;
 Škoči knez na most, sydrom wotadykow;
 Kōždy khělpaže wšem swojim ludom.
 Du bubony wudyriči rary,
 W urazychu žynki snuby žynčane.
 Khorowjetu črjoda na most lyknu,
 Wšom most brase so podjich čišćenju.
 Šnach wudyri na wšech na Polakow;
 A; Polacy za brōri popadaju,
 A; w tadycij sylne rany syku!
 Polacy tu skatakaju sama tam,
 Honkajo so k wrotam přez přesowy,
 Dale, dale před statym sykanjom
 A; dobyče je wo Boha dane!

Slanje jine stonco po wšem njeju
 Slanje Jarma zas nade wšej zemju.
 Roznosy so radosć pro wšej Prahy,
 Roznosy so radosć wokot Prahi,
 Rozleča so radosć pro wšej zemji,
 Po wšej zemji woł nadostnej Prahi.
 Zhrat. rukisw. pičet. Smolei'.

Dženjś Hjermanowy.

Aj ty stonco, aj stončičko!
 Syli ty žat osćwe,
 Comu ty sweris na nas
 Na bědnych ludži?
 Hože je kincej, hože lud naš zbrony?
 A čije daloko zajet;
 Sto nas cuzym wutohr nje,
 Krajó sprotny?
 Dołhim čahu Němoy čahnu
 A su Němoy Sasocy,
 Woł zhorjelskich lěsných hór
 A našim krajimam.
 Dajće, njebožatka dajće
 Sěbro, zoto, kubto wšě,
 Hjewak wam wužahaju
 Dwory khěžčički.
 A wšitko nam wužahachu,
 Sěbro, zoto pobrachu,

Hovjada wolehnachu

Dale k Tróškum du.

Nežáť osće wy ratarjo!

Tuž wam slawa trawička,

Ach dak dotho stupana

Z cuzym kopytom.

Wijte wěncy z pólnych kwětkow

Swojemu wumóžnikaj!

Wosywoy so zelenja

Prěměni so wšo.

Pručje so wšo přemjenjese.

Aj da Bjenjś Hjermanowy

Zwota lud tam hromadu

Prěčrwo Sashim.

Zeridžechu so ratarjo

K lěšej pod Hubuškatu,

Koždy za brón cypsy ma

Na njepřěčdow.

Bjenjś naš, Bjenjź na přědku jedže,

Za nim wšón lud hněroniwy;

„Wjeć, wjeć!“ — wota — „na wšitkije

Saskje narody!“

Aj da hněrowy nadpadžechu

Z hratosću wobje stronje,

Z njemwěch so wutrobach

Prozylóbenych wšěch;

Rozwóhnicu jěru wotšiči
 Prašnje přetwo sebi;
 Stanu kije na kije
 Hlebe na hlebe.

Trayštej tu wobje stronje,
 kaj by lěš na lěš padnył;
 Najkiž blysk hrimanjowy,
 Takki blysk mjěrow.

Zažurá škrěk hrozunčny,
 Spěšiči lěšnu zwěrnu,
 Wšw njebyšku ptačinu
 Hrac po třeci wjerch.

Pozleha so po htrubinach
 Wot skatojtych hór
 Tu raj kije, tu mjěrow
 Kaj pad pórhnjawrow.

Tak stejětaj wobje stronje
 Napřeciwo bjez hnuča
 Na zasadženej ppeije,
 Na sylnej nozje.

Wobroci so bjez erješ horje
 Kiwonu z mjěrom k prawicy,
 Panulelej so syta pušči;
 Kiwonu k liwicy.

Ak liwicy čerj syta.
 Z wopjeřicu do skaty,

Le skały wšě kamjenje
Na němcow čiska

Ž khotma k ruminje dže bitwa;
Abu Němcam ski wlenje,
Abu Němcam čěkanje
A pobicje jim!

knal. rusk. pře. Smoleč.

Khrobly Serb.

Pójče, bratřa, wobkhowajmy
Serbow stawu, khrobly hajmy
Na čich wotcow čěsca prawo,
Zo by swjate zawostalo!

Nadobny naš lud a kraj,
Božo, hnadnje zahitaj!

Knach a bojosc' njez najemy,
Mužni Serbjo wostanjemy,
Bruka, kotraž kosu wodži
Sej so za nječ swětky hodži!

Nadobny naš lud a kraj,
Božo hnadnje zahitaj!

Poknaju hdyž wichor duše,
Wě dusi Serb khroblosc' čuje,
A hdyž kinal a kraj hožada,
Nepředel tu před nim pada!

Nadobny naš lud a kraj,
Božo hnadnje zahitaj!

Hdyj pak mje so wróca znowa,
 Serb mje wótny w nójnách khowa,
 Džěta polo, Serbstwo haji,
 Cuzom wašnju zadžěwk staji.
 Nadobny naš lud a kraj
 Božo kradnje zakitaj!
 Tak sej bratna wokhowajmy
 Serbow staru, khorobje hajmy
 Nasich wótcow česć a prawo,
 To by stwojate zotwostało!
 Nadobny naš lud a kraj,
 Božo, kradnje zakitaj!

Fijatka.

Witaj, witaj fijatka,
 Mo'dni nka ty jena,
 Z přěnjej mocu nalěča
 Zahe wotučena;
 Witaj džěko lubozne
 Pod kósjenikom blychiate.
 Swoju barbu njebjesa,
 Tako sněhi sachu,
 Dokelž sy tak ponižna,
 Tebe zwoblekarhu;
 Lemja z lutej luboscě
 Ja či krasne wonjenje.

Z wočkom twojej miłosće
 Nětko hladaš na mnje,
 Nej hodj kćer a wonjenje
 Luby dar tež za mnje?
 Haj pozymškej česnosći
 Njeses' lěšć a radosć mi.
 Něžna kwička wonjaroka,
 Miłosć woblečena,
 Znamo něžnoh žěčašćwa,
 Witaj wubudžena,
 W twojim lubym prselstwi
 Wošmtožja so mysličkoi!
 Sej le!

Dobre zahrodnišćwo.

Žadnu rōžu chcu sej pěstowac
 Do zahrody žiwjenja,
 Tajke žěto chce so hodžic,
 Z myslom žbōžnym zaplaća;
 Ak tej prócy prosu za nju,
 Dokelž rōža z njebyes je:
 Mite njebo směj so na nju,
 Čo mi nihdy njespanje.
 Nadžija, ty rōža rjana,
 Tebe mě nju, wywołu,
 Hdyž tež w swěće kwička žana
 Kćeje tebi k runjedu?

Wot mtodosce hac do rowa
 Tebje smjertni bahuja,
 Z kby dym stoncem kcewas nowa
 Z njesmertneho konjenja.

Kcej dha, kcej ty z tola rbya,
 Hladana wot lubosce,
 Strachni mje tu malo stroza,
 Widzu swoje btychceny;
 We tebi so zwjeseluju,
 Klebi dzerzi wutroba,
 A hdyz swet se wopuscuju,
 Kcejes z mojom popjeta.
 Sejler'.

Pucowanski spew.

Proza stusa do wencu
 Krejzi spew so hodzi,
 Ze spewom l'ost prilera,
 Radosc haklje stozki;
 D'oz' tu zemja zelena
 Pucowarjow nosy,
 Zada spewac wutroba,
 Lubosc namka htosy.
 Prebeljo, daj spewaj my,
 Nasom pucej stawa!
 Spew budz lowarš rejz omny,
 To su serbske prawa;

Samaž otma k morju dom
 Z něwym entom njeridže,
 Swoju režu z pluskotom
 Daloki kraj přeridže.

Wětke ptachy z nalěcom
 Z dalokeho kraja
 Přibahnju ze spěwanym
 A swój lůb k u maja,
 Dóž so haje nježotča,
 Dóž jim hoja časy,
 Hač ze spěwom džělenja
 Wučahujazasy.
 H. Sejler.

Myslička nazymu
 Ha widžuli ptacata čahnyč,
 Hdyž lisčowy žotci so storn,
 Chce myslička sobu so hranyč,
 Wě hwězdach pak pyta swój dom.
 Ha widžuli mróčelow čahni,
 Haž sony puč pod rybjom jědž,
 Hdyž luka je stowa, haj nahi,
 Chce myslička křidla tež mječ.
 Ha widžuli k zemi so nižič,
 Spac kwětku ku poslenju hič,
 Chce myslička k hwězdam so bližič
 Tam prokaja žorleško pič.

100.

Hdže myslička statok svoj stajiš,
 Ty njeměrna podrojnica?
 Tam horkacht, tam ž radostcu prajiš,
 Něk, něk sym ja spokojena.
 Sej le!

Tas my wječor.
 Hak so lon wječor krasni,
 Hdžj měsacw žlěborny
 Soz modrych njebjes jasni,
 Nam k žlužbje hotowy;
 Wón jako wěčno nócne
 Ze swětlom kraluje,
 Hož pak chce drěmać sprócny,
 Do spanja kolebje.

Nam k radosci jo daty,
 Naš pućik pojasnj;
 A jako přecěl znaty
 Nam hlada byž woči;
 A chcyžwe pruhu haćić
 Šerik, murje, twarjenja,
 To njedawa wón pšaćić
 A wyšě pokročā.

Wón khodži w žymje, lěci
 Swój pućik modrožty,
 Po cytej žemi swěći
 Přec jenak přecělny;

Wšo jeho pruhow čaka,
 Won rady z kóždym dže,
 Nic pjenjčka, nic žana
 Won za to njeberje.

Wšu přeradu won hódži
 A proška njepraji,
 Stož jeho wočko widži
 Tu delkach nazemi;
 Duž budž mi česćowanj,
 Ty swěny přecelo,
 Budž lubje powitanj,
 Ty hwězdow wodźerjo!
 A. Sejler!

Hože zbože njerišo?
 Praj zwotkot zbože přikhažuje
 A hože je ždomon naswěće?
 Nej tam, hožež potnje wusypaje
 Swój dar, we žlotym bohastwoje?
 Ow ně, ow ně, tam přimoja
 So wone hake nazdala.
 Dha by dli tam, hožež móca stawa
 Niž stolykow čas překroča,
 We potnych horščach radosć data
 A hožež so hróny zybola.
 Ow ně, ow ně, tam zawěrně
 Ma stabe hišće swětleško.

Njej česć a štant, njej zlotá króna
 Ty jeho wučinjeru skhow,
 Dak snadź je mudrosć Salomona
 A swětlo njanych wědomstwow?

Ow ně, ow ně, tam swěći drje,
 Dosc' wutrobu pak njekěje.

Aha, ty mēniš winno jasre
 Aspěro při loštrym towarstwi;
 Ty khwalis' strowe lěta krasne,
 Kij mtodosće wōw přěpłoci?

Ow ně, ow ně, tam zelena
 Njej hišće zboža hatosa.

Hłjež swjatnicu sej lubosć twari,
 Hłjež jejne mócy pšomjenja.

Tam zbože je, tam dary dari
 Najzbožnišeho wjesela;

Haj tam, haj tam, hłjež lubosć je,
 Tom zbože hič najzláčisě!
 Sej le!

Žiwjenje rejža.

Žiwjenje je dotha rejža,

Přewinanje po swěći;

W njanych wozach jedu knježa,

Kij jim pjerjež natwari;

Khudy spuća so na nohi,

Jeho puć ton nej law drohi;
 Swój džěl horja, wjesela
 Hoždy ducy nam aka.

Přecelnu sej ruku dajće,
 Droharjo, a zaspěwajće:
 Khwalena budž' rožička,
 Hož nam ducy zatkčewa.

Přez mtodosće cirkhe wrota
 Hoždy stupi do swěta,
 Nadžija ta hwězda złota
 Wjedže wšěch, džě do přědka;
 Strowosc, radosc k bokej džětaj;
 Z rožemi puć posčelataj,
 Z ložkim křidtom myslička
 Pře wšě hory zej hrawa.

Přecelnu sej ruku dajće,
 Droharjo atd.

Leta leća, raje spanu,
 Wutroby so jenoća;
 Sup so džě, stup konje bahnu
 Pračinoio a horow dla;
 Starosće puć wobletupa,
 Plaćne dešće přěsadauja
 Krocne rožje při puću,
 Me jenoj k troškej kčew.

Přecelnu sej ruku dajće
 Droharjo atd.

Puć so dli; a bēta wtoška
 Příporjeda starobu,
 Luleni kaž radna hlōska
 Wšitcy pomalšo tež du;
 Sprōcny každy hwědam hlada,
 Wostatk hospodny tam žada —
 Hlać so k rowej přibliža,
 A žwōn režu wuzrownja.

Přecelnu sej rukku dajće,
 Droharjo, a zaspěwajće:
 Khwalena buď rōžička
 Kij nam ducy zatkčwa.
 Sejer!

Nezabudj mje!
 Nezabudj mje, to prosy
 Če moja wutroba
 Toj njech čí kōžda kwětna,
 Hlōžej budžas, přiwota;
 We jejnej rjanosci
 Mōj duch čě postrowi.
 Nezabudj mje! to kōžde
 Če prosy pšlōčatko,
 Kij poželenej hadžy
 Hlōže widžis lētajo;
 Wěrho spěwanja
 Če lubje postrowja.

Ny zabudy' nye, to prosy
 Ce kóyde wětnjesko,
 Nj' hatzki, stwjelca hnuwa
 A. přez nye wije so!

Inim mojestro wjónja
 Mój wodych zženoc'a.
 Hand. Gejler'.

Spodobne dopomysjenki.
 Stódko hodžinwi wy jasne
 Młodnosteho nalěc'a,
 Wobnowće mi waše krasne
 Wobrazy a hibanja.

Postupće sym, domy, hona,
 Hódžej běžl'ozomny mój swět,
 Hódžej mēd dječ'acého sona
 Woplach wjele krasnych lět.

Punja nadosc, nykuyjena
 Ze starosc'w žiwjenja,
 W twojich pruhach zrojeselena
 Wutroba so wotm'łodja.

Hodžinwi wy zalečene,
 Róže sc'e mi eridenste,
 W wašim blychc'w ponorjene
 Hišće ženo mi hčejće.

Neljesa so posmēwkuja
 Hišće ženo mi nad wami,

Tandželki was wobhlětuša
Myslička was postoc'a!

H. Sejler'.

Hwěžki.

Hwěžki hwěžki daloke,
Swěty rjenjej nadzije,
Hij tam horje, dele džeće,
Modre njebo poswětkede,

W wasěj wysokości mje
Něhdy tandžel pohnědže.

Hwěžki, hwěžki slěborne
Po njebojach rozsyte,

Lilije wy rjenje, jasne,

W wasěj žadamy džečo časne.

Pod wamy sym hi nity

Nad wami sym njesmjatny.

Wilaj mi tej blyščata,

Thnyšće, hwěda wutabna!

Wyšće křižow, wyšće rowow

Swěto twojich sluba stowow.

Trošnje hijom swěči so,

Twoje swěto, žbožniko!

Rozsylni pruh přecelna,

Rjenje hwěda wodzěrka!

Twoju jasnosť lubujemy,

Žbožny put za tobu džeme.

Swěc so, naša nadzija,

Troš a swěto žiwojenja!

Spokojnosť.

Měj spokojnosť za bohatstwo,

Za boží dar a šac,

Češć ju za žiwu žorleško,

Kiž mje se wšědnje wjac.

Z nej přeněže zložo do domu

A tež do wutroby,

Z nej mysl měřnu, z radomnu

Maš swoje žiwu dny.

Něj knal a khěžžor khudžinna

Tež w dnascě pórporškej,

Hdyž trón a kóna ztočana

Dosć zemu hišće nej?

Něj khudy muž now wjeselu,

Kiž ma, štož potajebje,

A nasy sože zawišću

A spochi kramuje.

Haj mje přecel sobj najhrošči

Won je a žiwy skhnje,

Won ni ma pokoj na swěci,

Niž měr a wjesel.

Dyž spokojnosť buď bohatstwo,

Mój stoty dar a šac,

Čechu česćić ju za žorleško,

Kiž mje se wšědnje wjac.

Sej leč.

Nóć.

Nóć je u nam postupita,
 Nóć čicha, čemnita;
 Traj maće hwězdow mita,
 Što tebe wupósta?
 O wokřywjčka sprócných
 A mačnym wítana,
 Ty zruhowo přinóžeš wólcnych,
 Lo měr by přinješta.
 Što tebi khwalbu darwa
 A hišće njedrěnje,
 Je džiwina, hiž starwa
 A z lěhwa wuběhne?
 W ně, ta zmysla ni ma
 Za swoje njanisce,
 Štož pak se njebjes přima,
 Ma k tebi wjesele.
 Štož k njebjw wóčko nosy
 Swěb nysši wutrobi,
 To wokřewjenje prasy
 Na swojej kras nosci;
 Maš łuki lilijate
 Tam horkach njeniše,
 To swědčěnja su swjate
 A pisma njebjeste.
 O přičelnica, wítaj
 Mi pyšma z hwěždami,

Te knihu, ročho, čitaj,
 Te ducho, před so wymi,
 W lych měra, trdšta nabudž
 A wěry, nadžije,
 A khudu zemju yakudž
 A brěmjo žiwjesiske!

H. Sejler.

Stowuknyč!

Božemye Budyšinej.

Nětk nastaj so z Budyšina,

Hodž' mój njary přebytk bě,

Mój wotsud chce, to njeje hina,

Sprenj' dač' mam styskanje,

O přecelo, mój Budyšno,

Mój zabyc' njemž'emoj so.

Mi žlote hodž'inki su kliču,

Leta žbjež'nje žlecichu,

Nětk wjedže puč' pod druhu třechu,

Drohu čahnu zahorsku,

O přecelo, mój Budyšno,

Mój zabyc' njemž'emoj so!

Chcu, sebi kwětki sčipač' druhdže,

Wönuš'k radosće sej widž'c,

Wšak w swěće rōže kčěja wš'adže,

Stoj' tam nje, chcu při myslic'.

O přecelo, mój Budyšno

Mój zabyc' njemž'emoj so. H. Sejler

Mój wótcny kraj.
 Wěš mi mój njany wótcny kraj?
 Won zloty nej, to nejčadaj;
 Pod figowcom a palmami
 So jeho zemja nejkrasni-
 wo, ně, ow ně! wobronižna
 Je plódna boža zahroda.
 Wěš mi mój njany wótcny kraj?
 Na nejzom xšěv jom nejchladaj,
 Za hordym knjejtowom nejleci
 A krajne brónje nejwótti —
 Ow ně, ow ně! stoj khwalbama,
 Je jeho wulkosć pyšana.
 Wěš mi mój njany wótcny kraj?
 Na němski kraj mi nejchudaj,
 Mój kčějata, ic wobnožka
 Na štomye stawnoh Stowjanstwa —
 Haj ton won jej a nejspadnje,
 A Lužica so mijenje.
 Ta je, ta je mój wótcny kraj,
 Mój serbski dom a zbožny raj,
 A hiž tu rožka kčěč a rosć,
 Tym k zbožuje tej wulka dosć —
 Kčěj, krajo, kčěj! ty pasnišči
 Na čěscach a na pěknosći!
 Jej'ler'.

Molowana rŏža.

(Salska narodna pŕŕnička).

Čelŕiŕka čelatkam dawase,

Hŕlčik jej durički zastupowase.

„Dziž puča, dziž puča, tu luby mŕj,

Nech ja wšak čelatkam nadawam.“

„Prjedy jaž puča či njespŕndu,

Hac' ty mi njes lubiš moja byč.“

„Prjedy či njeslubju twoja byč

Hac' bŕje srydž' žymy mi rŕžatkec!^{tr!!}“

Molerjo moluj mi rŕžičku,

Prnje to rŕpjenko čerwjene,

Drugo to rŕpjenko zelene,

Treće to rŕpjenko krjŕjnyte.

Moler' tŕn rŕžičku molowase,

Hac' so to zahrodka postŕeše.

Hŕlčik tŕn rŕžičku plateše,

Hac' so to blido tanžhibowase.

Lute se to ste mi tolerje,

Nikotne šesnani limboske.

Hŕlčik tŕn zarŕči wŕnika,

Lasy won čerpeše k hŕlčicy.

Tole maš lubička rŕžičku,

Kiž je srydž' žymy mi žakčeta!

„To wšak srydž' žymy nej žakčeta,

Tu drje je nolet či molowat.“

Molowat, je abo njemolowat,
 Tola srjady žymy je zakčeta.
 „Što tha sym tola ja čini ta,
 To sym ja žho lčikom žortowata.
 Dowlj sym žho lčikom žortowata
 Dylj w přej žorty nětk jeho ja byj

Njswěrnny luby.
 Nazahroče pčotki bōrta,
 Doma moja mačička;
 Ma to sy mi lenu pčeta,
 Mōlčke brjenjo přenesta.
 Njeswar, njeswar, lubow mačič,
 Kdylj jo dešička so što,
 Postejata sym pod lipu,
 Spěwaje tomu placatko,
 Njetj, njetj, d'orowa moja,
 Inaj w twoje placatka.
 Po kōid leškach, po pjeničku
 Wěnjich lene spěwanička.
 Z hobjon kurča z lišku měnja,
 Zote hory nalubja,
 Dajjich wōhnja woda bēži,
 Hrajki swjich lubosce.
 Sworči woda po přěnowičku,
 Njepe žkh watom pjeničko;

Moja mac' se praraje mětā,
 Djeričko bě parholo.

A wětrow, z wodu se mi wužot,

Hdyž sym khuda stuzomna,

Mětā kabto, wjel pjenj -

Dy zas prisot na sajna.

Prělejt by naj wyššo hony,

Conu rěki přeptowat,

I wlas tojčkami byso wróciť

A mi jasny pjeriscen dat.

Lisće a korjenje.

(Iwan Andryjewič Kaylow)

Prěknasny lětni džerw

Prošerjo wo dolince scin

Lisća na štonje z wětřičkami ščelotaku,

Khwalantku zelenosc' a swoju hustotu,

A hlej, kak wětřičkam wo sebi porjedastku:

Njč wěnuoli, zo dolinowmy pysšimy?

Zo přej nas štom se takle njemny hordostny,

Rož přestajeny a rowkostny?

Sto bě won bjez nas byť? Wo prawdu

So kwalit' moženy, bjez hrěšenja!

Njč smy-li my, kiž pastyrja

A cupniku we scinu khit odnym žakitamny?

Nic my, kiž z tajkej kwasnosću

Sem pastyrki naraje přiwobymy?
 Při nam dže předzerymi a po směrkach
 Sej zač' nioła gotobit.
 Haj Wětřičkoj sami
 So woro ny edžělčie znami.
 — "Snadž bojedla! tu storočko dowoli tonam."
 Wotwoťwi htós jim zespod zemje ponij nje.
 — "Stó smět so znami poruznac' tak žmůžće."
 Hajcy wy knježa tam?"
 Lisca naštonje šumjare jim šebolachu
 — "Smj čí,"
 Jim spody wotwoťwjachu
 "Hottij my rožjo so we čěmnoće
 Was žnoi my. To hšće njeznajeće?
 Smj stoma konje, na kotnijm žnostnejće.
 Horžili sčě so njeprawje;
 Prozpomňte, jeno w tym so wotnas dželčie,
 To kždym nalčom so z nowa žrodžiče;
 Hdyž alje konje wusuhmye,
 Sej lisce wjary njebudže." —

M. Flornig,

Bratr je najlubši.
 Stónčo zachadja za mōdrej horu,
 Může wuwōžā so z mōrpa na brjoh.
 Turper mōda mandželska jich liwi;
 Khibaswoje najlubše tři kubta;

Přeněkubto - hospod arya Jurpa,
 Druhe kubto - něhdušeho brašku,
 Třeće kubto - ródneho to bratna.
 Přě Jurpa je włosy wobtrihata,
 Přě brašku sej lica rojónapata
 A přě bratna woči wušćapita.
 Włosy traha - włosy zasy rostw;
 Lica drappe - lico zarosćezas;
 Woči njenižetaj pak wpar narosć,
 Ani wutroba přě luboh' bratna.

Žiwjnoserbskeho přet. J. W. n

Spěwata bych, ale njesměm.
 Spěwata bych, ale spěwoc' njesměm,
 Lubeho ja zabolata hlowa;
 By mye slyšat, dha by zariatosćot,
 Aby žěht, zo nperodžu wo njeho.
 A narodžo wjac hač wožiwjenje
 Hžejele m khodžu, rowutroby jonošiw,
 Hže ždyr maćer swoje mate ž'ěco.
 Žiwjnoserbskeho přet. J. W. n.

Starosc'

Trawa zelena!
 Što dha budže trawa će syć
 Hdyž ja bujkej ludu nosyć?
 Róža čerwjena!
 Što će róža budže šćipać,

116.

Nemžju-li wyjac k Maicy khwatac'?
Winno čerwjene!

Stó cě budže winno pic' .
Když ja budu wjemí hnić? -
Hora wysoka!

Na tebi je rjeńšo stać
Hač w hlubokim rowje spać!
(Zpěwno z chorwatskeho.

Róža a ruta.

Róža, róža rěnow čerwjena
Z jasnym ranjom žančěta,
Radu tebe wuščipnu,
Město dam ci - wutrobu.

Ruta, ruta młódná zelena,
Z rarej mytu sotnička,
Radu tebe wuščipnu
K česnem wěncej kwasnemu.

Róža, róža potna čerwjena,
Rosa tebe naprowa,
Stóněne pruhi koša cě,
Swjećěnow ci lubosc' je.

Stož tu róžu budže nam awac,
K sotničcy ji rutu dać:
Temu kćěje lubosc',
Česny džěń a wjeselě.

Štož tu ruku budže bahowac
 K towarstwju rózju dać:
 Těho budže najrjenša
 Wonošowac holička

Ton mje lubuje.
 Tři rózje namna holičo,
 Na kóždej rózji pacholo.
 Duž holčo rózje prasěše
 A kotny tež mje lubuje?
 Pochoniš, rózje prajarku
 Kdžy hwězdny swěća k wječoru.
 Tři hwězdki lědym zybola,
 Tři holcy jědu do dwora.
 A hójje maš, mače, dźiwčičku,
 Tu swoju młodu nadobnu?
 Ach moja luba dźiwčička
 Doklósťyra se slubjena.
 Ta k čěsam swyatej Marie
 Swój ručany wěnc plečiše.
 Na holčo přěni pohlada:
 Što lubčička sy činiš?
 Ti druhu ruku darwaš
 Bzowž najrjenša bože mje!
 Ton třeci prudnje zapstana,
 Na blido rózju rěšcipa.

Nětk dobnu rěc měj wjesle
 A moje rjane žiwjenje.
 To wustysata holička
 Duj stany a jom ruku da,
 Nětk heroy k kwasej priskajce,
 Sldyž mje tón młody enč lubuje.

Sleborny měsach.

So wjeze měsach po njebju,
 Tam čišo, spokojom,
 Wón knadyhlada na zemju
 Ze swětlým wobličom.
 Wón čehnje čahom njebjeskim
 Tam jasnych hwězdičkow,
 Tim peredy dže a swěci jim
 A kuka žmročelow:
 „Poj slončno žlote na njebju“
 Wón wola; ja tu sym,
 A pućiw nbeny pojasnju
 Ze swětlom ž slebornym.
 Ja žarow, žiřnow směwajo,
 Wón praji, na kwilu,
 Haj rōžno du sež přičeljo
 A sozas namkaju.
 A kryje druhdy mrbčel mje
 Ja swěcu spokojimy:

Nrej z božo row, dha dnukho je,
Po mrčnej khwilcicy.

O mēšačo ty slēborny,

Rad wēnic tibi chcu —

A sponojny a wjesoty.

Na tebe pohladam.

Dři hri manju a mowjedi.

To yome nrebo čorni so

A hižom nazdala,

Te styšec mōcne hri manjo

Zo zemja tņepota.

Stoje, mōj božo, runy či

Na mocy, knas nosci,

Tu ničo nrejo na swēci,

Nic w nreju — wo heli.

Ty žhubic mōž žlōstnika

We wotkomi knjerju,

To nreči niš paw Chrīsta dla

Zoh nosyž bēpnoscū.

Što mēniš paw ty mēwērnny

K najkemu hri manju?

Ach žpoznaj, zo ty knēšnik sy

Čn wēnnu pokutu.

Thau strōštny je tōn pobožny,

Ždyž přendže hri manjo

Wón u njěly w hlada wjesoty
 A k boh u modli so.

Kaj wšehomócný božo ty
 Ty luby wótcě naš,
 Tu prawje zjawnje wiđi my,
 Kak wulku móć ty naš.

Ach přelutaj wšak hradnje nas,
 Daj přez to hri manje
 Nam znowa njony, pšodny čas,
 Dha chcemy chwalit će.
 Pětni Mlónk.

Zrudny són (Zruskeho)
 Ach wětry, móčne wětrnički,
 Wy móčne wětry nazymne,
 Wy na tu stronu počehniće
 Na stranu mi na ranišw,
 Přecelej powjesć donjese
 Ludžacu a nić wjesotu:
 Zo na wječor ja mlodušku
 Sym mato spata, mnoho wiđjata,
 Nić knosny són ja poměta:
 Jako bě při mni, při mloduškej
 Na prawej ruce na matušku
 So žloty pšišćen' rozkocid',
 A drohi namjen' wuskočid',
 So žolte more wtozy rozplette,

So čerwjene mi wjaz by wuplette,
 Te parastauske wjaz by čerwjene
 Te wopomnjenja luboh towarša
 Sylneho, dobreho mi mtožjenca.
 Hornig.

Pucować.

Što radosć njensu dawa,
 Hač dróhu pucować,
 Hdyž z nowej drastni hawa
 Chce zemju woblerac.
 Mje čerji won dožiwjenja,
 Mi ni wa lóšt a nadžija;
 Ade, ade! budž' božemje,
 Štož lubje za mnu pohladnje.
 Na licy kwětki steja
 A w polu wojacy,
 Won wabi xpána meja
 Přez doły, přez hony,
 Mój wotcny domo podhorku,
 Měj žak za swoju hospodu,
 Ade, ade! budž' božemje
 Štož lubje za mnu pohladnje.
 Mlej, čaharjo, se ptački
 Mje hižon zetkujã,
 Wšě mrowički a wački
 Swoj pućik wuzwola.

Pomódněj žol mi, po krajju
 Doswěta roonja wukroču;
 Ade, ade! buď božemje
 Stój lubje za mnu pohladnje.
 Mo džělenja so stróžu,
 Njejkrasne wšudjom wšo?
 Daj mi na klobuk róžu,
 Ty krasne holičo;
 A njenamkaž li róžičku,
 Ma daj mi přecy wutrobu;
 Ade, ade! buď božemje,
 Stój lubje za mnu pohladnje.

Jasny wječor.
 Tam so lon wječor krasni,
 Hlady měsačk slěborry
 So z módrych njebjes jasni
 Nam k službi hotowy;
 Wón jako wóčko nócne
 Le, x swětlom kraluje,
 Stój paw chce drěmač spřócny,
 Do spanja kolebje.
 Nam kradosci je daty,
 Naš pućiw pojasi;
 A jako přecel z naty,
 Nam hlada mjey woč,
 Achoyte pruhu hačič

Keik, murje, twarjenja,
 To njedarwa won' placic
 A wyse potroca.

Won' khodzi wzymje lici
 Swój pu'ik módrosty,
 Po cytej zemi swěci
 Přec panak přičelny;
 Wšo jeho pruhow caka,
 Khd rady z kždym dže,
 Nic psenježka, nic d'awa
 Won' za to njeljerje.

Wšw přetradu won' hidzi
 A proška njepraji,
 Stoj' jeho wóčko widzi
 Tu delkach nazemi.
 Duž' budž' mi česdowny,
 Ty swěrný přecelo,
 Budž' lubje powitany,
 Ty hwězdow wodž'erje.

Tri hwězdy.

Tri se hwězdy pasne, njome
 Na njebjesach blýšca so,
 K zemni z wóčkoni z wobro'cane
 Dese widža kždého.
 Přenja,, sprawnym' ludž'om swěci,

Boji měj jim pōscele,
 Praji: lube čłowske dźěci,
 Bōh waš swěny přičel je.
 Směkōtate postrowjenjō,
 Druha „swěnym“ prikiwa,
 Wata:, waš wobydlenje
 Budza jasne njebjesa.

Swětleško to njome třěće
 „Dobročiwych“ khwalic' wě:
 Jasnu krōnu za nich pleće,
 Za jich skutki luboscé.
 „Sprawny, swěny, dobročiwý,
 Wostac' chcu paž wutrobu,
 Dōnj pod stōncem budwžriwy
 A se hwoždki njehasnu.

(H. Seiler)

Na černeho Bōha.
 Kapka zemja to, hōžej smy,
 „Svojata!“ bratna prajće wy.
 Svojata wěšće za kōžděho,
 Serbskōh mjēna hōdneho.
 Tōn su naši wōtcojo
 K zemji delje hladajo,
 Za swōju ryč prosyli,
 A soza nas modlili.
 Tōw su woni pytali
 Wutrobitosc' namkali,

Před hač bitow bijachu
 Před hač k smjerći čehniču.
 Wšicy tamni sědźiwi
 Padnuchu w tej nadźiji,
 To budźa jich synojo,
 Dobyc, zaryc wojujo.
 Ale hdyž či wsitcy nět
 Potach wjelke stach tych lět
 Woči bychu wotawili
 A z jich rowow stanyli:
 Dha dnje bychu pšakajo
 Slysnyje k zemni hladajo,
 Wutby rč swój wotawili,
 Tule stowa zarjekli.
 „Kajka čěm nosc, mrokota
 Tu nas wš udyjom wobdawa!
 To je naša zastužba?
 Wjatsa njeje naša mřda?“
 „Su so naši synojo,
 Ně, tych my so hańbujo
 Ahwatamy tam do rowa,
 Hlōžej naš ženja z wodžewa.“
 Prajće, kak to klinčesě
 Kak ton kłós nam z jnčesě?
 Trudnje, trudnje zo so to
 Tamni za nas hańbuju.

126.

Lubi bratka! milka mha
 Je nastu nětk wobješto,
 Ale tola tež jow su,
 Kiž so wserbskim přewuju.
 Wjele pak tež mamy tu
 Kiž so za nje horibuju;
 Dyrje tamnym přenišim,
 Předa pak tym poslednim.

Michał Domaška.

Nybožomuy šedzroc.
 Tam horka na tej horje,
 Tam stej stary muž,
 Tak gładny a tak styskny
 A horry pšawajo.

Won hladaše na hora
 A hdyše styskni wje;
 Ladna wyac kwětki njekca
 Na mojim jaci u nětk.
 Na luty m wulkim swěće
 Wyac ni mam nikoho;
 A mojih lubych synow
 Te wojni mjec mi wzał.
 Što možu dalje činić,
 Za stary, khory muž?
 Mi nadzija je zašto
 Tych synow zhubiwšem?

A železo te wótne
 Škaba do wutrobny,
 Duž padže won na zemju
 A pušci žiwjenje.

Karl Gottfried Zier. 1840.

Čus mladosće,

Přeceljo lubi
 Šcipajmy kwětki
 Krasny čas!

Libra mjese,
 Zwjesličnowž može
 Młodych nas.

Njeptódne města
 Činyseja wyedra
 Surowe:

Winica mlódna
 Młodosći ruka

Njezryese,

Duž so nětko kosmy,
 Kwětku sej wazymy
 Młodoste,

Ach tež nam budźa
 Hlišće dać lěta
 Starosće.

Tudy na zemni
 Džopy so čerpi

128.

Dženca žon.

Leto, džen hi nje

Młodosc to ni nje

hako sōw:

Jan Šorka Rynč.

Holcy.

Ty moja nadosć, lubuj mje,

Jan para, kaž ja tebe,

Pon njestupam ja za zbožom,

Nerodju wo čas z nje mērom:

Dosc je, zo ja mam tebe.

Jan Wicaj z Tpal.

Přečelej:

Kaž so řeči přispogjeja

Z čorta k morju šeremu:

Jan njech tvoje zbožadžeja

Z maloh přecy k wulkemu.

Jan Wicaj

Pesen.

Khwalcē, khwalcē časny

Časy starej khwalby,

Hdžeť naš kraj słowjanski

Přešo hišće cyty.

Byli smy my byli

Mje ludami hnědy,

Jako knal kiž mōcne

Podsolu ma ludy.

Ktěl je naš kraj krásně,
 Ale ta kvěť rjádny:
 Běda! ludo serbski
 Twój Džen zake spádny.
 Kdy toj naše Serbstwo
 Nowe učenje z měje?
 Kdy přinđe čas tamny,
 Kdy ej wšo zasy kčej?
 Dyrně.

Spěwo slowjanski.
 Na polach a na wšech lukach
 Krásny hčos so stysč' da:
 Sto to tam tak lubje spěwa,
 Tam sej spěwje Slowjanka.
 Zhajow blůkích, z kšow čemnych
 Spěroy nas tam wotaja,
 Tam so rjanej slawskéj džowki
 Wjeslov tři knoč' překnosnja.
 Na lukach tam kwětki rostu
 A štó je tam pošćipa?
 Slowjankow to rady čini
 A při tym sej zaspěwa.
 Što dha tam w tym dolje khwědnym
 So tak spěšnje prócuje.
 To je džowka moja rodu
 Slawski hčos sej spěwuje.

Hlój smy byli, tu we měsće,
 Na wsach, w polu, w zahrodzi -
 Čejò nam tam spěw smu klinči?
 Wšućom serbskej žowčići.

Haj wy sotny, shwalby hódne
 Přelubozne Stowjannki!
 Što da dostojne wam dary?
 Tón kiž wam da spěwančki.
 Rynč.

Nalěčo.

Lyma je so mi nyta,
 Nalěčo lu žasy je,
 Wšitka přec' je zrudoba,
 Wjesel nětk so čto wječe!
 Płačci w lěsu zelenym
 Spěwaju a česćuja
 Boha, kiž je stwořit je,
 A je přecy wobstara.
 Hlój ej bě předy wulki sněh -
 Hlěja róže čerwjene,
 Luki wšitke zelene.
 Steja potne žkwětkami.
 Hladej, što so tamlej šeri,
 Daloka so přibliža.
 Je snadź, je to čorna mróčel,
 Kotrež desćik přinješe.

Škórey su, niž domoj leča,
 Prindw z knaja cuseho,
 A přez morjo šeroke,
 Spřewaje sej wjesele.

Tež ta luba wlatowčka
 Kotrej nam bě čeknyta -
 Lasy knam nětk přišta je
 A z sej twari hnež dačko.

Baicon swoje hnež do namna,
 Na bróž nux je twaryne,
 Burej, krotymž znaty je -
 Zbožo sobu přinjesl.

Bw nětk k hožji za ptuhom
 Na polu a zawotčca
 Symjo, kotrej wusyt je
 Prošo boha we zbožo.
 Wowcy k hožta na polach,
 Wowol nich su jehnjatka;
 Wowčer ton jim wjesotu
 Piška štuchw z piščelu.

K wuprajenju radosć nej,
 Kotrej wsudž om wižimy,
 Nebudž zrudny čtowjeće,
 Boh wsö deye šćinil je.

Petr Solta z Němcow.

Tri věci.

Proz běžće lube křesťanskí
Do morja wěčnok zabyća!
Zadym was wjacj njespěwaj,
Hólcik ab' hólcčka w mlodosti.

Wy mi wo lubcy spěwasće
Nět swěrnosc wona zadepřemí
Do wody buďže spisané —
Tak nět z nej běžće do morja,
Michał Lyž.

Nalěčo.

Młodjenje witaj krásny,
Přirody wjeselo;
Witaj nam z njany w wěncow,
Witaj nam přecelo.
Hlej, zas sy so znam rócít
We mlodej njanosći;
Nětk napřecó ci hići
To je nam u radosći.

Pomniš na moju lubku
Na njenu rōžičku,
Ach pomni! swěrnej lubcy
Tej swěrnny wostanu.
Ja wušćipowach kwětki
Za moju lubčičku,
Ja přindu prosjó zasj
Za moju najnješš.

Młodźerico witaj krasny,
 Přirody rojeselo
 Witaj nam z rjany w wěncow,
 Witaj nam přecelo!
 Mich. Cyž.

Zahrodnik.
 Te dha na z wěde što rjeńše
 Takó moja zahrońka,
 Što dha wjesela ma rjeńše
 Takó tu zahrodnik ja.
 Na lětnich jow štomow wonje,
 Při dželi mje wokrewja,
 Dylompela w flory klinje
 Štódki najsój wuliroa
 Radosće potne charidki
 Přirodu jow wěncuja,
 Copte wětry młode kwětki
 Z dychom mitym hubičkja.
 Jow rōžički krasne stejja,
 Z nalikami wobdate
 Jow fijatki čiche kějja,
 Wě zelenej trawičcy.
 Ja cheu, wot najrjeńšich rōžow
 Zwic' wěnašk rojesoty
 Přemny wěnc wot rjanych kwětkow
 Podac' rjeńšej lubičcy.
 Michal Cyž.

Na Mileka.

(z Anakreonových Odow 40).

Milek j um matu pčobka,

Kij na rōžičcy spasi,

Newidz i wsi wot njeje,

Be nat njeny do ruki.

Nětk nastroženy chwata

leio krarej Litheri:

„Ach bēda mači wota

„Ach bēda mi ja wuraw.“

My nat nyt maty haž'ik,

Kij mōličke ma knižka,

Tem ludjo praja pčobka.“

To wot mōtwi; „Hdyž trělby

Kij pčobka trēla, bola-

„Kak bole rana boli

Kij ty, mileko nanij.“

prēt. Cyž.

Krahujā.

(Krahujā = maty krahole (jeho hō'sněho
krahac') bě swjaty stak starých Stow
janow; kaj to wo kralodwōrskim rukopisu
wě. Saboj, Staroj, a Ludek na 123
rynčku a w Telenju na 31 rynčku
čítamy.)

Wjeste hto sy klinča

Lčmnohustoh khaja,

Wjeste hitasy synča
Serbskeho do maja.

Krahuya tam krahka
Potna wjesotoscě,
Zhatyhi khatyry skaka
Potna radostnosće.

„Swoje dny mam njemel
Liwju so w swobodzi,
Njewěm horjo žadne.
Nihto mi njesthožji.

Dydlu w lěsach, stojatq
Stowjans kemu ludu,
Kradzi jemu data,
Prichodnje tež budeu.

Wšědnje wobletuju
Drohow měčnych žiwych,
Wšědnje pokazuju
Wolu dobroćiwych.

Dnje mojom ludem
Sylnowutrobennem
Služ so njeda študej
Wobčěrowacemu.

Dwupch zdžeržuju kraja
Stowjanoh swjećenoh,
Stowjeno so znaja:
Služ, hiž cyže mjeno!

Moje lěsy, — swate,
 Njech ěi wostaněja!
 Moje lěsy — swate
 Njech ěi wostaněja!
 Ljudne htosy klinca
 L'c'mnokustoh kaja,
 Ljudne htosy žyńca,
 Serbskeho do kraja.

Krahujka tam kraja
 Potna žnudobnosće,
 Z halžni u halžcy skaka
 Potna nj'erzatosće.
 Dny swe mějach njome,
 Žiwjach so swobodji,
 Njebě horjo žadne
 Nikto njepreškodji.
 Dny dach so lěsach — swata
 Stowjanskemu ludu,
 Kradji jemu data
 Prichodnje njebudu.
 Njětk njewoblětuju
 Bohow wěčno žiwych
 Njětk njepokazuju
 Wolu dobroćiwych.
 Pře da mojom ludaj
 Stabow utrobnemu,
 Slodyj so poda b'udaj.
 Woblezowacemu.

Curych z dźeržuj z knaja
 Stowjansowjechtich,
 Stowjenjo so znaja:
 Hidy, hidy, cize mjeno!
 Moje lěsy, - swjate
 Njech čí wostanjeja!
 Moje lěsy - swjate
 Njech čí wostanjeja.

Trudne kłosy klinčiča
 Čech mnohustoh kaja,
 Trudne kłosy ryzniča
 Serbskeho do knaja.

Knapija sam knaja
 Polna zrudobnosće
 Z hatki k hatcy staha
 Pola mjezatosće.

Dny swe mejach njane
 Liwjach so z swobodzi,
 Njebe horjo zadne,
 Nichto mjezawodzi.

Bydlach w lěsach, - swjata
 Stowjanskemu ludu,
 K radzi jemu data
 Přichodnje mjebudu.

Nětk njeloblětuju
 Bohow wěčnožiwych
 Nětk njepotwaruju
 Wólw dobročiwych.

Běda mojom luděj
 Stabowutnobnemu
 Hlyž so poda blydej
 Wobčěrowacemu.
 Cury-knejži je knaja
 Stowjanoswjećenoh
 Stowjenjo njeznaja
 Wěčno žiwych mjeno.
 Moje lěsy swjate
 Hlyžas nastaneja?
 Moje lěsy swjate
 Hlyžas nastaneja?
 Pjul.

Wóčko.

Mate mi swaneničko
 Wulke ma bydleničko.
 Na zemju stajene
 Na njebo ztožene
 Ležona wuziš je
 Do njebes dosahuje.
 Swaneničku wotknyčo
 Ne wulke sedliščo!
 Swětosć w nim swěćaca,
 Po swěće sapaca.
 Z moličkoh kucika
 Prubi su do njebja.
 Wotnesku wuklachko
 Zdobne so zyboho;

Wukladko k dusi čerj
 Dušim do wutroby.
 Z ducha so žorli mi
 Sprawnosć přes kukački.
 Čune mi syměško
 Krasne je žnaneško,
 W duši so bobby;
 Njeroinowatosće
 Dych mi najčisši
 Wórkow so začisči.

Dawa mi syměško
 Nebjeske knižliško
 Lětajo široko,
 Lětajo daboško
 Zaboja do swěta
 Ze swěta do njeba.
 Přes zenje klobosose
 Na kweždow wysotkosć
 Z mrosneje čmnošće
 Dajasnej swětosće:
 Čini nje mudreho
 Čini nje swobodnoh.
 Kryžeza mihaniško
 Lězi k swareniško;
 Pod lohkej třesitku
 We waznym domičku
 Čakuje mi nyslička
 Ze zenje na Boha.

Ljapace plomeško
 Ljowjenja glěboro;
 Horjo mi položji
 Radost mi postodci,
 Wedje nje přeznuł nosć
 Na lulu wjesotose!

Tomaska.

Přecelstwo.

Pod stóncom zahódne wšoje
 A kwilku lubi so;
 To wašnja, džensa kwalene
 Su hanka za lěto:
 Stoj wěčnu čes' pak wobkřowa
 To su mi swěne přecelstwa.

Popymstaj žnyerci kječata
 So tuka wobnowi;
 Kerk nahi žnowa dobywa
 Te młodne kudžerki:
 Stoj staj ny kčerd pak žabkřowa
 To su mi swěne přecelstwa.

Lěst žadoscow najsylnišć
 Po časa žemněwa,
 Kěkla, Vezwo so dopali
 A hwědy hasupa
 So žpak ma staj ne plómenja
 Te lubosć swěnnoh přecelstwa

Te duby twerde, wysoke
 Po času wopročnu,

Haj Libanon sam žarje
 Wo cednu kralowsku:
 Stoj časej pak so nje poda
 To su mi swěrne přečelstwa.
 Naj swěrša škata puha so,
 Tu wohen přemůže,
 Tak člowška moč; sež napajo
 Tu krepka wotmože:
 Stoj z nadbehow pak přibytá:
 To su mi swěrne přečelstwa.
 Smerc' něhdy pomina swój dot
 A přečel pohrepi
 Ze se sybjami šow luby rōw,
 Hdyž jeho přečel spi:
 Stoj samo smerc' pasc' njetorha:
 To zwjast je swěrnoh přečelstwa.
 Duz' k walny sebi wysoko
 Stoj se tak njehnute,
 Stoj naše zemste podnostwo
 A wěčnosť wobšimnje:
 A najrenšo njech žakčija
 Te wěrne, swěrne přečelstwa! -

Muzica

„Tčěmnoh lěso wydlupuje škata
 Na škato wustupi serbske holcō,
 Wobhlada knozjiny na wšě strony

Zamuč'i so wob knaji'now wšitkich.
 Lastonaže ptačom hotbijacych
 Sedzi' dotho, a dotho so muči.
 Na to horje žebrije so spěšnje
 A te slowa nehmny se přečelnicami:
 P d'owčata so nowskich wutrobow,
 Poptakujće, poptakujće zopinu:
 Ja so n'oudju wo žtoto, slěbno,
 Ani drasto krásno wušiwanu,
 Ani n'estaram' so wo staršej
 Dobrot'iwej, drohalubwaneju,
 Ani n'ebow so wo parhota,
 Moju sylnu wutrobistu nadosc'.
 Hlajće hlaj! Do knaja cizy p'rimy
 Z cizymi slowami rozkazuje,
 Našw narod nosc' postyčič' pyta
 Zakhaj'a nječtowscy z knajnikami.
 Naše kubta je nam z mowu žebnat
 Dyrbi my d'eh wole d'ya nobočič',
 Nad nej prawd je nic n'enamakamy
 Stabišeho sylnišič' pod nuri.
 Hlajće! D'la dej n'eprawd y so lysiw,
 A so n'udju zo n'ejzym ja parhota.
 Tek mye bohe kolečko a stabe!
 Aj p'takajće zopinu, zo ja d'owro!
 Hewak št'a bych d'riweje do wójny,
 N'epřečelam pokazata puije,
 Narodnosć nam našw zakhowata,

Prawdu zasy pomhata zatóžic.

Wólrowskeje mjazy rosserita,
Wročita j' staru khloablu, starou:

Dobyćenstwa waju bych nosyta:

Njesmjatne bě křeto moje mjeno!

Aj wy mužojo, aj wy zbožomni,

Kiž scě směr' poděšli bitwi swjatej!

Ach zo ja bych towaršic' so mohla

Lwanni, stauški, kajkej wy, wurwežo.

Luzjan (Pful.

Při morju holcō steji

A stona žat osnje,

Duhnje para, jara

Toh' stonca khowanje.

Ahnježna buďće z mērōm,

To stara basyn se,

Dow pnedku dže wone dele,

Ze zadhom zas přičehnje.

Luzora přet.

Son lubosće.

Dunu so mi džižeše,

To běch ptačik pa

W wutrobje potny lubosće

I lětowach r'i do klina.

Tak so mi tam lubješe

Njewěm prajiti,

Jako by myc kóse
 Běch ja kralik we myslí.
 Zta wojoh klina zlečivja
 Po rpanu synokhu,
 A přinjesych, či, najlubša!
 Tu žadnu kwěči nku.
 Ničo wěčnje njetnaje
 To lež zhonich ja,
 Pnětož na wjeršku radoske
 Wo šučich ze spanja.
 Jan Mróz.

Sylby.

Lónska slza wobzornana
 Desc' to mity naletni,
 Twpadte kwětki wom tódnjejo
 Emowe njebo wujasnja,
 Mužka z sylza wusměšena
 Krew je z ranow zalubnych,
 Staji - li so, zhoji - li so,
 Moc wšak wyai so njewróra.

Jurij Wawka.

Poněmčojam.

Myliče wožbožii lud němčinu tamaci
 wučo;

Znyčow wólcowskej njewi nu Wunubiče
 Hornig.

Flusitska
Prava Serbskosć.

140

Njepušćemy nadźiju njanu,
To so wróća z tole časny:
Hožež narodnosć wukhowanu
Mamy w serbskim kraju zasny.
Nječ so pěknje serbski ryči,
Serbowstwo te njek so haji
Z cypym njek so cury daji!

My pak serbski:

Lubujmy so, njedajmy so,
Hladajmy so, wubijmy so,
Lubujmy so, hladajmy so,
Potom wubijmy so!
Amen! daj to mily wotće!

Njepaporní na najs,
Na swoj serbski lud,

Knježe, Božo w njebjesach.

Serbska ruta nam njezwadnje
Serbske mysle njekh abtaja;
Serbska liža nam njespadnje,
Serbske mocy njezapraja.

Ničho so njebojimy

Za prawo my prawujemy

Za Serbowstwo serbujemy.

Duž spěwajmy:

Lubujmy so, njedajmy so,

Hladajmy so, hladajmy so,
 Lubajmy so, hladajmy so,
 Potom wubijmy so!
 Amen! Dajto mity wošće!
 Njezapomni na nas
 Na swoj Serbski lud,
 Kneže Božo w njebiesach
 Smoleť.

Tednota.

Prošćětućne palmy měra
 Zemi serbskej dajće štěty,
 To so bratřka haji swěra
 A duch dobry, pšomjenity.
 Lubosć njesmje hinyć mutna,
 Šleborne su naše rěki,
 Zelenje te křojny smrečki
 Duž tak serbski:

Lubujmy so, hladajmy so,
 Bratrujmy so, njecharimy so,
 Lubujmy se, hladajmy so,
 Potom bratrujmy so.
 Amen! Dajto mity wošće!
 Njezapomni na nas
 Na swoj serbski lud!
 Kneže božo w njebiesach.
 Džij so njepowroći zemja,

Sauska' ruda njech njezjadnje
 Dónj so njebjesa njezlemja,
 Pruski hodler njech njespadnje;
 A štóž z prawdu derje mēni,
 Štóž so serbskoh' mjena pšima,
 Wobimaj njech starwa! krima
 Akak wšitcy:

Lubujmy so, hladajmy so,
 Bratrujmy so, njehañmy so,
 Lubujmy so, hladajmy so,
 Potom bratrujmy so,
 Amen! daj to mity wótce,
 Njezapomni na naz
 Na swójb serbski lud,
 Hnyje božo w njebjesach!
 Sejer.

Serbow wótorny kraj.

Wěš ty tón kraj, hdyž slěborni sč srowja
 A mjěnsč něčki šwóřia po boku?
 Tón hordy lěš a hory wobruběja
 Wot pót dnja jasnoh, kranju, k wěčoru.
 Wěš ty mi kraj wot hór koro přěčelnjeny
 A w khlódku pót dných štómow z božomny?
 Škít dwoju kralow na njón wupřěstajeny
 Tón kraj je a p mēra wosoty?
 My znajemy tón njěnsč kraj.

My wěmy jón, o haj, o haj!
 To se ta serbska Lužica
 Ta pruska a ta saksowska!
 Wěš ty tón kraj, hdyž d'aknu bródu woru
 Ludz prócniwya ptož'i zahrody?
 Hdyž khudy swój kusu njesy k'óždok' dwora
 A wsudžom nadenžes dom hospodny?
 Wěš ty mi kraj, hdyž narod dobry, sprawnny
 So čestnje kubla, iž lutny, spokojny?
 Po dus'nosćach a pobožnosći zjawnny,
 We kn'iwach čich, w horju žerpliwy?
 My z najemy tón lud a kraj,
 Tich hona, tuki, haj, o haj!
 Čes' dobrych ludzi nawjedžic'
 Do Serbow' kraja dyrbiš' hit'.
 Wěš ty tón lud, hdyž strowe rōže nč'ěja
 Na ličkach swěrných, česnych holičow?
 Kiž' dowěrnje so z mitych wótkow směja,
 We trojerdym dže le potne nadosćow;
 Wěš ty mi lud, hdyž k'rući hólcy khodža,
 Čes' narow, nadobni kaž' zemjenjo?
 Tich česća wsudže, witaja a rođja,
 Su w krawnej bitnje trāsni mužojō?
 My z najemy Čes' holičow,
 My wěmy kraj tych pachotow;
 Hlej! wěrnje naša Lužica
 Te tajke džeči supata!

Dha kćej, dha kćej, ty Serbow njakši krajo,
 Kćej w stroju, zbožu, mocy njezjedle;
 Pod hodlerjom na tebi zehrawajo
 A pod tej křonu młódněj, nućanej!
 A serbski duch a křwalba serbskeho měna
 Njech swěti so kaž stonco njebyeste,
 A lubosc n narodnosci zahorjena
 Njech pětmyjenja přec wjetše dobudže!
 Bžh wjesny zohny Serbow kraj
 A miły pemu zbožo daj;
 Kćew, stroje, lud a Serbskeho
 Njech do wěčnosti krasni so.

Stanislav Sejler.

Na serbsku Lužicu
 Pyana Lužica,
 Sprawna, přetelna,
 Mojich Serbskich wótroj kraj,
 Mojich zbožnych sonow kraj,
 Swjate su mi twoje hona.
 Džitrow bijadku
 Horow železnik,
 Něhdy serbscy wótrojo,
 Wójnske spěrow spěwajo.
 Sloha powda waše spěrow?
 Zrudny syłobik
 Ma nětk hromadnik.

Jowa suta z prašicy,
Ma tam swoje škakoby.
Wjcle pomnitej wój hori.

Bzoha čorneho

Stare kralestwo.

Kapak nětko wobydli;
Stary moch so zeleni
Na skale, kój woltar' běše.
Kluda nadobi
Njesu žudali.

Tamni stary hudacy
Dostatki Serbow přichodny
Čas nětk njeprašany wešći.

Časo přichodny

Budješ žančič ty?

Ozobychu z twojeho

Klina wušli muž ojo

Hodni wěčnoh' wopomniti
Handrij Sejler.

Serbski narodny spěw.

Kišće Serbstwo njez hubjene

Swoj škit we nas ma,

Nowy duch se wostabnyene

Sylnje pozběha.

Bžoh jez nami, wežje nas,

Njepřetel so hižom hori

Serbyo, Serbyo wostanu,
Serbyo Dolydu.

Zlysc' jeno so nas mēri,
Dy nas pōžryta,
Nech pan zawnāna so sčeri,
Nech so pñistodja:

Bōh je znami a. f. d.

Zaspaŋo žādny pokhivalerški

Serba njezuka,

Swobodny duch nješči serbski
Křicla rozšerja:

Bōh je znami a. f. d.

Serbow khwalbu, serbske stowo

Pñemōc njezaky,

Serbstwo rozylnja so znowa

W krásnej Lužicy.

Bōh je znami a. f. d.

Serbska Mli' o nowe mjena

Wšednje zapisa,

Lužica njej gřewi mjena.

A so nje poda:

Bōh je znami, wēdže nas,

Njepředelstwo hiž om hori,

Serbyo Serbyo wostanu

Serbyo Dolydu.

Handrij Sejler.

Taznaju kraj.

Taznaju kraj, so zeleni a křiže
 A luk a žohnowanje džakny da,
 W on rymosc, ploda stawne my eno změje
 Doh na nim mōdrja so te mjeljesa.

Atuton kraj, naš luby kraj,

Te serbska zemja Lwica

A to naš kwas tak porješa.

Taznaju kraj, hōže dobre wašnje knježi,

A česny počink bydli nadobny,

Tam žlyšč a pokhmurjenstwo kuče leži

A jasny duch so sylni rojes oty.

Atuton kraj, naš luby raj,

Te serbska zemja znadomna

A to naš kwas tak porješa.

Taznaju lud, kiž stoji njepowalny

W wsěch wi horach tak knuty, wobslajny

Kaj jeho krajnych horow křižet skalny

A tola miłosciwy, želniwy.

Atuton lud, naš dobry lud,

Te serbski narod dostojny:

Duž je naš kwas tak wjesoty.

Taznaju lud, kiž přemo žrudne casy

Češ, ryč a mjeno změje i wutorže,

Nětk swječi swjeđe enje a kwas

A znowy m duchom spěwy znomy

Atuton lud, naš starony lud,

Te serbski narod khwalobny
Duj je nas kwas tak wjedly.

Wostan w kraju.

Wostan w kraju, to ci praju,
W swojim kraju narodnym;

Sy tež khudy, živo so tudy

Po česći a spokojny.

Nepraj: dražje lepe budže,

To ci zapisane njeji;

W každym měsce namhaš wěsće

Lte a dobre změřane.

K pótěnj w horje rješši stwori

Bžoh lby knjez kraj čowjekam;

Tam smudži stončko ludži,

Hrozna žwěnina tam je.

Pótěr žymna, doho čemna,

Nemže tež ke žwjeselič':

Maš tam delka bara, wjelka,

A khleb tam tak žadny je.

Duj ti praju: wostan w kraju,

Hdžež žte ždobrym rana so;

Čerpeči, dawac, k džětu stawac'

W sūdžom dyrbiš žawěsće.

Hondrij Sejler.

Troje knježstwo.

Tri sotny knježda šerokim swěři,
 Tich knježstwa sceptar móeny, mity se,
 Pod njon so zjenodeja zwělla džeři
 A wuziwaja zbože njebesne,
 Stož nječ pod škitom tyhlej trojnikow
 Ton žaruj wuhowjeny nadoscow,
 Na česćach swóžby křesc'ijonstkej
 Ton nima džel, staw jejny nej.

Ta přenja sotna pato hwožda wo
 Křesć'ijonstwu z božim swěttom rospwělla
 Móc nječerstwu žmēr do džeřta ptožji
 A z prócha čłowostwo k bōhstwowu ptožha
 Džeř žirowjenja so ni hdy njezlemi,
 Hdyž jejna rukaj je při prawidli,
 To sy ty, křesc'ian žaroota,
 Ty naša wěra njebesna!

To druhaj sotna, z njebes narodžena
 Tu klud w žemju čini knjebesam,
 Móc jejna we wutrobach žahorjena
 Te sylniša hač smjerć, to nje kudam,
 We tysyech křesć'ianych pruhach btyšći so
 A wšednje wom tožuje čłowestwo.
 O lubosc, knježna knalowa,
 Přez twój dych kde tež puscina!
 Hdyž ptačo dženij čmowu drohu časnu
 Hdyž dostatk požadanjow tije, wije,

Hdyž plány ena w emlody m wóčku hasnu,
 Pak smjerc, pak žiwojenje nas rozwojče;
 Iha přichod třeca sotra lubozna
 Naw w nješim směroku, swětle pokaza,
 To žto ta je ta nadžija
 Toš čet ž je je k helicha.

Duž, smjertni kwasnej hot duže seji wěri;
 Thron sejny pyšče ž twerdyče, powyšče;
 Tu lubosc' dzerdyče, lubosc' njech was čeri,
 Lubosc' je žbože, žbože lubosc' je,
 A wóšče nadžiju tu tróštarku,
 Přez žiwojenje a smjerc' wam přičdnu;
 Njech wěra, lubosc', nadžija
 Hlaj zemju ž njebjom ž jenota.
 Flandrij Sejer.

Trudny kwas.

Hó'cy so na kwas hotowachu,
 Swoje sej koniki sedlowachu;
 Swoje sej wotrohi připinachu,
 Do nuroh' polaso ž je d'jowachu,
 Prapaki wyše nich žlětowachu,
 Na nich tak žadlawje napachu.
 Prapaki wyše nich žlětowachu,
 Wulke jim nježbože wěčachu.
 To b'že sej siju a hlowa ž nazyc'.
 Přenje te hono tam přejč'echu,

Z konja přec padže jim nawož enja,
 Swoju sej šiju a hlavu znazy,
 Přeni króč' zwony zazwonichu,
 Njewjesta poča so swatow prašec':
 Hlož'e maře mojeho nawož enju
 To tu wón ni hlož'e jow mjez wami nje?
 W nowej je komorje nawož enja,
 Swoju sej hotuaje Lindyr dnastu.
 Druhi króč' zwony zazwonja,
 Njewjesta poča Družkow soprašec'
 Hlož'e maře mojeho nawož enju,
 To tu wón ni hlož'e mjez wami nej?
 W nowej je komorcy nawož enja,
 Wón sej swój swětky nječ' připasa:
 Třeći króč' zwony so zazwonichu,
 Njewjesta poča so braški prašec':
 Hlož'e maře mojeho nawož enju,
 To tu wón ni hlož'e mjez wami nje?
 Z konja je padnył twój nawož enja,
 Swoju sej šiju a hlavu znazył.
 Torhaje je mje tu Lindyr dnastu,
 Běte te ptahty nje wodžewajće!
 To budw' zarowai' lětko a džeh,
 Wzeleny ni wě našku kemsi khodžid,
 Na mojh' luboho ni hdy žalyc'.

Serbow dobyta.

Serby so do Němow hotowachu,
 Stowčka paw němsti nje móžachu.

Swoje sej koniki sedłowachu,

Swoje sej wotrohi přispinachu.

Swoje sej mjeciki připasachu,

Do runoh' pola so zježłowachu.

Trěni krót na wojnu čehnichu,

Wulke tam dobyće dobychu.

Hdyž bě to zhonit tam král a fěrsta,

Dat je jich wsitkich won před so přine;

Dat je jich wsitkich won nowu dnastu.

Dat je jich wsitkich won do wojarow.

Trěni krót na wojnu čehnichu,

Wulke tam dobyće dobychu.

Hdyž bě to zhonit tam král a fěrsta,

Dat je jich wsitkich won před so přine;

Dat je jich wsitkich won z woblekač'

Do lutoh' čerowenoh' čorlatha;

Trěni krót na wojnu čehnichu,

Wulke tam dobyće dobychu.

Hdyž bě to zhonit tam král a fěrsta,

Dat je jich wsitkich won před so přine,

Dat je jich wsitkich won před so přine,

Dat je won wóž denenu ryzy monja

Hiscé tón swětly mjecik k zehrawanju.

Wodny muž.

Běše pak běše knježnička,
Swojoh' nana ženčka d'owčička,
Swojoh' nana ženčka d'owčička.

Ta swojoh' nana prošese
Zo by jej lětko khodžic' dač
Po swojim nowym d'worje.
Lětko drje chcu či khodžic' dač
Po swojim nowym d'worje,
Ale ty sy časna, ženič' so!
Wona pak d'ěše horje.

! Do swojej nowej komorki
Tam wona sedžo p'łakaše
! Swojej bětkej ručty łamaše:
Wodny muž tež tam p'riindže:
! Hlōže mače moju njerostu. /
Wona je w swwojej komorcy
Tam wona sedžo p'łaće,
Swojej bětkej ručcy łamje.
P'řečo ty p'łaćeš holešo
! Ty moja luba njerostu. /
Kaž dha ja p'łanač n'edyrbju
Hlōž' wsitcy ludžo prawja,
Zosy ty wod nej žony sym.
N'eth woni p'řečy prawja
! Tola či hi nak n'ebudže. /
Ja chcu či dač mōst swari či

ꙗ: Wot lutoh' stotoh', slěbora ꙗ
 ꙗ chow de dači přeꙗ mōn wjeꙗ
 ꙗ třicyčimi wozami
 ꙗ čtyryčimi nonjenn.
 Dopyt tam mosta njeprūndže,
 ꙗ ha so most poča spadowat',
 ꙗ ha so most poča spadowat'.
 Mary namꙗ woknom kladaše:
 Ach, hladaꙗ, luba žona,
 ꙗ ha naju dꙗ owiwa p'kowa!
 ꙗ: Njech wona přeco plowje
 ꙗ: Tola o'i hi nawk njebudže ꙗ
 ꙗ Sydom tam lětkoro běše
 ꙗ: Sydom tam synkow měješe ꙗ
 ꙗ Nawosmo lětko dꙗješe
 ꙗ: ꙗ wosnym tam synkom khodꙗješe ꙗ
 ꙗ A swojoh muꙗa prošeše,
 ꙗ: ꙗ Lo by seꙗ dač na swět kemši hič! ꙗ
 ꙗ Na swět chow dač di kemši hič'
 ꙗ: ꙗ Ale po zohnowanija nječakanaj! ꙗ
 ꙗ Wona pak na swět kemši dꙗe,
 ꙗ Wuhlada swojoh' bratřikow
 ꙗ A swoju mōdu sotřičku.
 ꙗ Witoꙗ knam sotna maša,
 ꙗ Wšak sy ty tola přišta,
 ꙗ Teꙗ jo w knam na swět kemši.

Nemsi drje sym ja pristaw
 Ale požohnowanija njesnym dočakac
 Ale požohnowanija njesnym dočakac
 Čakaj o luba sozna
 ꙗ: A poj ty z namaj u wobjedu! ꙗ
 Wona požohnowanjo čakaše
 ꙗ: Wodny muž wokot stakaše ꙗ
 We swojej młodrej kholowcy
 ꙗ: A čerwjenej tej štrympiicy ꙗ
 Wona wol emsi džěše
 Wol so šit'ki so džěleše
 Wodny muž z napřer'ow stupiše.
 A džěbatko jej rouhrabny
 ꙗ: Před jeje wočomaj roztorhny ꙗ
 Tym druhim kłowčki z wošwoja
 A na pučje je rozmjeta,
 Sam so na dwje wobrojesny.
 Njeje pak, njeje lebi žel
 ꙗ: Tvojich tych dobrych džěbatkoro ꙗ
 Přez žadne mi njeje tak žel,
 ꙗ: Džyli přez najmłodšo ꙗ
 Kij w kupeličcy sydaše,
 Kij w kolebčicy lěhaše,
 Z čerwjonym jabučkom brajese!

Zo by nochcyt nihdy rjec!
 Witajće hólcy z daloka

Jak džiwoni sće wy znam.

Zo by nochcyt nihdy rjec,

Zo by nochcyt nihdy rjec.

Hdyž sće gdych koni dele

Sy dajće so za blido.

ꝑ: Zo by nochcyt nihdy rjec!

Jedynse roubra holičō

Zo choyše nejwar' hič.

ꝑ: Zo by nochcyt nihdy rjec!

Por moli holičku wobwopratny,

A so sej woprasā.

ꝑ: Zo by nochcyt nihdy rjec!

Čhceš li być moje, holičō,

Moja lubka najlubša?

ꝑ: Zo by nochcyt nihdy rjec!

Trooja ja prjedy njebudu

Hač sama njeze hcu!

ꝑ: Zo by nochcyt nihdy rjec!

Holičku so jere z hańbowa

Syny so za wachle

ꝑ: Zo by nochcyt nihdy rjec!

Sy dhasy něhdy khory

Abó pći hewau što?

ꝑ: Zo by nochcyt nihdy rjec!

Ta njejsym nihdže khony
Mi neje hewak što.

∴ To by nochoyt nihdy njer ∴
Ja sym w djetko z djetat
Kiz dkoždy derje wě.

∴ To by nochoyt nihdy njer ∴
Te holičo sym zarjedt,
Nětk se mi paražle.

∴ To nochoyt nihdy njer ∴
Wona liže na mnje spominač
Když bže synna kolebač.

∴ To by nochoyt nihdy njer ∴
Ale hańba, hańba žadno nej,
Wšaw lubka njana je.

To by nochoyt nihdy njer,
To by nochoyt nihdy njer!

Hwězdown wusudženje.
W Přisěrach žužita holička,
W Přisěrach žužita holička,
Dě mjenošana Hanša.

∴ Az ranja rōžo w šipaše, ∴
Z woječora wěncy wiješe.
∴ Na hwězdech běšo wižita, ∴
Z dołho žiwa ni budže.

∴ Přišlo je wo pōtnocy tam ∴
Z holičo paražkhorjeta.

ꙗ: Dži wošaw, mój nano kly šerej, ꙗ:
 Daj mi sam žětrac' nowy wašć.
 ꙗ: Ja sym na twěrdach widžita ꙗ:
 Lo dotho žiwoa njebuda.
 Hdyž naše žerja horjedu,
 Hdyž naše žerja horjedu,
 Količka diše wampeta.

Łorty.

Łady našeje pjecy kuntwortkija,
 Kuntwortki hraja,
 Cerojene zelene žutnički maja.
 Wě tej našej tužo žaby nječaja,
 Łaby nječaja,
 Šere, zelene kabaty maja.
 Łady našej kólnje noblki swarja
 Noblki swarja,
 Na stabežito a na burow swarja.
 Wě tej našej bróznje šere myše pišća,
 Šere myše pišća,
 Knalětu žito now drohotu čišća.
 Wě tej našej pšency popularso khoroa
 Popularso khoroa.
 Kup mi litw, kup milik, Turučko. wota.
 Na ponošku našim sedža štyri kóčki
 Sedža štyri kóčki,

Lusća tej myšimi slóuowce b'óvni.
 W kumawach w tych našich skóroy hwizdaj
 Skóroy hwizdaja,
 Thoblasu so wulku zajutrisim změja
 Přez tu našu mjezu Wochozenjo bahnu
 Wochozenjo bahnu
 Wjezu na kermušu kot mazu rjanu

Ceknjenej.

- : Připet je z Mišna mladý pan :
 Cehyt z pólskim kralom wóstu krao.
 : Přehrat je kubto, penezy :
 Tricydi wozow wojerskich.
 : Strycydi konjow nastarskich :
 Na kóž dym konju parholo.
 : Stij z swětlým mjěčom zehrawa :
 Dwa pan staj jemu čeknytej.
 : Pod kótku jedna korčmička :
 Wěteje korčmje korčmarja.
 : Tam připeđoj staj parholaj :
 A za blido so symstoj.
 : Nětk namaj ponjeđ korčmarka :
 Toh piwa, wina wšeho dost.
 : Dytaj wój slěpcaj slěprowskej :
 Wój žanoh krosa nimatej.
 : Pachoł tón skoči, wobskoči :

Tři sta jom' z kapa wausko'vi.
 : Něk' namaj powjez korč' ma'ha :
 Zohol'waj krosa ni mataj.
 : Na tym so d'ziwa korč' ma'ha, :
 Ldže slěpcaj pjenjez bjerptaj.
 : Wój staj mi slěpcaj slěpowskej :
 Wój stej sej pjenjez kranjstaj.
 : Mój pelenje smój' t'nelatoj :
 Tež něsto mladych sornitow.
 : Z tym smój' sej pjenjez warbwa'toj
 Zo mōžemoj něk' p'ic' a hnat'.

Knjez a holičo.
 Hnat, se lon' knjez z lej holičku
 Hlat' do toh' swětkoh' rana.
 Fideralala, fiderasasa
 Hlat' do toh' swětkoh' rana.
 Ldžij' nanko poča swětko byc'
 Dha poča holičo ptana.
 Fideralala, fiderasasa,
 Swojej b'ělej nučry kama.
 Mjel' ušau a nieptac' holičo
 Ja chow' či wšitko zapta'ic'.
 Fideralala, fiderasasa,
 Ja chow' či wšitko zapta'ic'.

Ja chow c'i dač' mojih' rajtmika
A hišće tři sta toleč'.

Fideralala, fiderasasa
A hišće tři sta toleč'.

Ja njechou twojoh' rajtmika,
Tej' nic tych' tři stow' toleč'.

Fideralala, fiderasasa

Tej' nic' tych' tych' tři sta toleč'.

Když' tebe zamoh' njech' ydnu,
Dha du ja k' swojej' mačeri.

Fideralala, fiderasasa

Dha du ja k' swojej' mačeri.

Sto sy ty dž'owka č'inita?

Lo je ta twoja suknička

Fideralala, fiderasasa,

Či na přědku tak kuša?

Ach mače, luba stara mač',

Daj mi tu č'mowu komorku

Fideralala, fiderasasa.

Daj mi tu č'mowu komorku.

Tam chow ja p'łakač' dž'en' a noc'

Lo budže zo mnu skerpe k'one.

Fideralala, fiderasasa

Lo budže zo mnu skerpe k'one.

Když' poča wo poč' nocy byč'

Ton knjez so poča styskoscio.

fideralala, fiderasasa
 Ton knjez so pota stysunosci.
 Stawaj mi horse pohoni
 Sedluj mi a tebi konja,
 Fideralala, fiderasasa
 Sedluj mi a tebi konja.
 Moj choemoj do Wunsperka jec;
 Moj choemoj jezdic' dzeri a noc
 Fideralala, fiderasasa
 To moj tam skeršo prindjemoj.
 Blizko Wunsperkej prindjestaj.
 Thazwony zwonic' stysestaj.
 Fideralala, fiderasasa
 Thazwony zwonic' stysestaj.
 Ach bozo, luby bozo moj
 Sto je tam tola wumjet.
 Fideralala, fiderasasa
 Sto je tam tola wumjet?
 Do Wunsperka nitn' prindjestaj
 Tam přewodžerjow zetkastaj.
 Fideralala, fiderasasa
 Tam přewodžerjow zetkastaj.
 Ach stojce rošak a čakajce
 Wo lubi štyrjo nošerjo.
 Fideralala, fiderasasa
 Stajce te četo delje!

Ja chcu soe ^{v 1. na nju} pohladac'
 Na swoju lubku najlubšu.
 Fideralala, fiderasasa
 Na swoju lubku najlubšu.
 Na njeje woboy nabrunej
 Na jeje toski najotle.
 Fideralala fiderasasa
 Na jej toski najotle.
 Hdyz be won na nju pohladat
 A sej ju prawje wobladat;
 Fideralala, fiderasasa.
 A sej ju prawje wobladat.
 Wu'ahuyt znožnyow swěty mjei,
 A kot jon sobi u wutrobje.
 Fideralala fiderasasa.
 A kot jon sobi u wutrobje.
 Syti wannjeta moje dla:
 Thoy chcu so zantoc' dwoje dla:
 Fideralala fiderasasa.
 Thachcu so zantoc' twoje dla.
 Pyebajce naju kromadze,
 Na te mi pu'e, rozpu'e.
 Fideralala, fiderasasa.
 Na te mi pu'e, rozpu'e.
 Na mje wy stojce swěty mjei,
 Na nju pak sadzce rucany pjenk.
 Fideralala a. t. d. f.

Bóle te stá nřno swěbeše,
 Bóle tón mjěč so blyšćeše.
 Fideralala, fiderasasa
 Bóle tón mjěč so blyšćeše.
 Bóle tón dešćik džěše,
 Bóle ta ruta roscišě.
 Fideralala, fiderasasa.
 Bóle ta ruta roscišě.
 Wurostla na nřejšmutlička,
 Na šmutličy pak lišćička.
 Fideralala fiderasasa.
 Na šmutličy pak lišćičku
 Na lišćičku te pemičko;
 Do woboj w božim rajus taj.
 Fideralala, fiderasasa.
 Do woboj w božim rajus taj.

Swarne wukhowanje.
 Holćik běši pře wšě hórki,
 Nimo holćynej komorki.
 Trudlajdu, talala
 Nimo holćynej komorki.
 Spis' abo nřespiš holičo?
 Wocni swoju komorku!
 Trudlajdu, talala.
 Wocni swoju komorku!

170.

Sy-li ty tón přejdawsī
 Dha samzanski derje wěš.
 Trudlajdu talala.
 Dha samzanski derje wěš!
 I wotrohom luby za šcerca,
 Stara mač' jōh' wustyša.
 Trudlajdu talala
 Stara mač' jōh' wustyša.
 Mač' la poča wotabi:
 I kim so holičō rozprawješ?
 Trudlajdu talala,
 I kim so holičō rozprawješ?
 I posleškōm so rozprawju,
 I posleškōm so rozpowjem.
 Trudlajdu talala
 I posleškōm so rozpowjem.
 Te njej nihdy ryčata,
 Nihdy ryčec' njebudžo.
 Trudlajdu talala,
 Nihdy ryčec' njebudžo.
 Sym čī předy prawita:
 Lanžaj swoju komorku!
 Trudlajdu talala,
 Lanžaj swoju komorku!
 Wšaka mam ju žanženju,
 I šip w žatykanu.
 Trudlajdu, talala.

Z hrótk' wým zornom zarwalenu,
Le stómničku zaprijenu.

Trudlajdu, talala

Le stómničku zaprijenu.

Tohlej lépsje d'ezjimi

Hdyžli šesc' d'ezat zankow.

Trudlajdu talala

Hdyžli šesc' d'ezat zankow.

Hrów wopytanje.

Dobry wječor mačerka,

Hdže je waša d'owčička?

Trudlajdu talala.

Hdže je waša d'owčička?

Moja d'owka domark nej

Wona je mi rumjeta.

Trudlajdu talala.

Wona je mi rumjeta.

Hólčik zawróči konika,

Prajtowaše na kerchow.

Trudlajdu, talala;

Prajtowaše na kerchow.

Tři krótk' kerchow wobratwa,

Na jej hrótku pozasta.

Trudlajdu, talala

Na jej' hrótku pozasta.

Stosy mi ty činila,
 Zosy mi ty wumjeta?
 Tjudlajdu talala,
 Zosy mi ty wumjeta?
 Sto dha nasy muswěće chcu
 Wšitcy ludjo na mnjesu.
 Tjudlajdu talala
 Wšitcy ludjo na mnjesu.
 Holcik zawróti konika
 Prajtowaše zasy prijec'.
 Tjudlajdu talala,
 Prajtowaše zasy prijec'.
 Konik wěse zaskana,
 Holcik zrudnje zaplana.
 Tjudlajdu, talala
 Holcik zrudnje zaplana.
 Njeptač, njeptač luby moj!
 Wšak je wšer^u w swěće holcow dosc'
 Tjudlajdu talala
 Wšak je w swěće holcow dosc'.
 Holcow je drje swěće dosc'
 Ale žadna, kaž ty bě.
 Tjudlajdu talala
 Ale žadna, kaž ty bě!

Husary pastyr.
 Husy domoj leča,
 Husy domoj leča,
 Gjanjor je tam wostal.
 Stó dha ponjoh' pónidže?
 Stó dha ponjoh' pónidže?
 Pastyrjowa žona.
 : Pastyr domach sedzi :
 A sej heju džeča.
 : Ho chce swoju žonu :
 Do sujercé zarazje.
 : Dže bđe my ju khowat' :
 Do mysacej džečki.
 : Hdže bđe myška sydat' :
 W bačonjacym hnědže.

Lěsna hospoda.
 Wo ničo so ja njestaram,
 Hči, hdže budu dženšano nory spai'.
 Fideralala fiderasasa.
 Hči, hdže budu dženšano nory spai'.
 Tam haptku w lěšku zelonym
 Tam budu dženšano nory spai'.
 Fideralala fiderasasa.
 Tam budu dženšano nory spai'.

174.
 Na svoju lubku spominai
 Tu cytu dothu dobru noć.
 Fideralala, fiderasasa
 Tu cytu dothu dobru noć.
 Na jepe ličko čerwjene,
 Na jepe pjeršćen slěborny.
 Fideralala, fiderasasa,
 Na jepe pjeršćen slěborny.

Woj ma dlo.
 Wšitry panyaz wojny čahnu,
 Wšitry panyaz wojny čahnu
 Ho hej
 Zwójny čahnu. —
 Naš pan sebi konja wjeđe.
 Naš pan sebi konja wjeđe.
 Ho hej, konja wjeđe.
 †: Na tym konju sedto leži: †:
 Ho hej! sedto leži.
 †: Na tym sedle pani sedzi: †:
 Ho hej! pani sedzi.
 †: Ma ta pani zloty pjeršćen: †:
 Ho hej! zloty pjeršćen.
 †: Ma tón pjeršćen módre woko:
 Ho hej! módre woko.
 †: Přej le woko woda běži: †:
 Ho hej! woda běži.

! Na tej wodzi trawa rosce !

Ho hej! trawa rosce.

! Na tej trawce pawy khodja !

Ho hej! pawy khodja.

! Rjana pani pawy pase !

Ho hej! pawy pase.

! Hisce při nich židu předje !

Ho hej! židu předje.

! Zeje židy wěncy wije !

Ho hej! wěncy wije.

! Ladut jez tam čicha wětrik !

Ho hej! čicha wětrik.

! Wrat je wěnačk do korčmički !

Ho hej! do korčmički.

! Hoje tam hólcy kóšku hrája !

Ho hej! kóšku hrája.

! Wo wěnc kóškujá tro bratřa !

Ho hej! tro bratřa !

Mlōdši wěnc na hłowičku stawwi

Mlōdši wěnc na hłowičku stawwi

Ho hej! na hłowičku stawwi.

Plat k sukni.

Soł je soň holdik na hernomk

Do města Spremburka.

Flaj tirom firom finara

Do města Spremburka.

A kupit je sejn sukni plat,
 Po zlonym jedym locht.

Haj tirom tirom tirara
 Po zlonym jedym locht.

A sol je won tam krawcejz nim
 K tom krawcej Nydz'anskom.

Haj tirom tirom tirara
 K tom krawcej Nydz'anskom.

Kak može byci suknička?
 Khornat je faluje.

Haj tirom tirom tirara
 Khornat jej faluje.

Hdyz' njemože byc' suknička:
 Dha njech je kholowa.

Haj tirom tirom tirara,
 Dha njech je kholowa.

Kak može byci kholowa?
 Khoptka jej faluje.

Haj tirom tirom tirara,
 Khoptka jej faluje.

Hdyz' njemože byc' kholowa
 Dha njech je Strympička!

Haj tirom tirom tirara
 Dha njech je Strympira.

Kak može byci Strympira
 Pata jej faluje.

Haj tirom tirom tirara
 Piata sej faluwoje.

Hdyž njemůže być štrumpica:
 Dha njek je rukajca.

Haj tirom tirom tirara
 Dha njek je rukajca.

Kak može być rukajca?

Palc tón sej faluwoje

Haj tirom tirom tirara
 Palc tón sej faluwoje.

Hdyž njemůže być rukajca:
 Dha njek je lubry lar

Haj tirom tirom tirara
 Dha njek je lubry lar.

Kak može być lubry lar?

Přóžk semu faluwoje.

Haj tirom tirom tirara
 Přóžk semu faluwoje.

Hdyž njemůže być lubry lar:
 Dha njek je zapstata.

Haj tirom tirom tirara
 Dha njek je zapstata.

Kak može być zapstata?

Mys je ju začahla.

Haj tirom tirom tirara
 Mys je ju začahla.

To tola njebych nihdy njecht,
 To mysť tak zacehnje.
 Haj tirom tirom tirara
 To mysť tak zacehnje.

Wojerski spěro.

(wo ničo so ja nje staram).

Sto čerwjeni so nazdala
 A spřebtyskuwje wo sojeda?
 To njeni su tragunarjo
 To su Pryac Jana Serbojo!
 Sto zemja rži a třepela,
 Sto wola tam: „hura! hura!
 To mužcy su tragunarjo,
 To su prync Jana Serbojo!
 Sto leži tam tak přez polo
 A zadopi kulow njewjedro?
 To khróbli su tragunarjo
 To su prync Jana Serbojo!
 Sto sapa khróblo zatnašne
 A z mjěčom čěžkim zehrawje
 To hnožbni su tragunarjo
 To su prync Jana Serbojo!
 Sto je, kiž sčepa železo,
 A časće nuba zabrunio?
 To sylni su tragunarjo
 To su prync Jana Serbojo!

Ně su čí mjaso nubarjo
 Kaj dostali su přimjeno?
 To sakscy su Anagunarjo
 To su Pryni Jana Serbojo!
 Ně čehnje žbitwy dobytej
 A swoje rany khwali sej?
 To serbscy su Anagunarjo,
 To su Pryni Jana rajtarjo!

Pragna pěsnička

(Lute dobre spodobanje).

Sworčo, boročo, ščebotajo
 Ryča naše koleška,
 Kruana přaza dyrbi hrajo
 Hlč roč ruki holeča,
 Spěšna ruka khwalbudawa,
 Njech je wulka abo mata;
 A tak přej te koleško
 Proscě domej bohatstwo.

Swoju wuprawu pak žada
 Wšo, žtoš dyrbi derje hič;
 Něž to wě, kón předy hlada,
 Hlče móht što sej potožić:
 Tak, hlej nočo zprawowane
 Z tukom pěknje namazane
 Njercí so kaj myslička
 A poherca holička.

Klínčō, žynčō kprawej přazy
 Slusa potom pēs nička,
 Hewak lěni spar wšō žkazy
 A ta luba wostuda;
 Při tym pak njeh wōčko kuka
 Hajtu ničku přeđe ruka,
 To sej přelča wjesota.
 Njedopřeđe swoanjenja
 Mzda se čehnje po tym džěli;
 Stoj sy, warit, wuris nes,
 Přenčny kōs požžanym sy wje
 Domoj khowai' njemōžes.
 Tak tež džěto, přaja dalej
 Džerženje a njawseč pšatej,
 A šab wšědny kemšacy
 Je tež na to podobny.
 Wymiče dha rōdnje trjene
 Džěto mehke, lōkni we,
 I pazdžerjow bydž wurjedžene,
 Lwoaki rōžno žkowane;
 Hewak přeđe no nej dusne,
 Kwiham a ni škanju roušne;
 Pěhne tež nej škowdžene
 Abō mačo wjerčene.
 Stoj my swarnje dokonjamy
 I ruku swěrnej, wustojnej,

Na tym česć a radosć mamy
 A tež tyje kwuzikšej;
 Napraskać pak piščel, potač,
 Pasna nje potne snaž motač.
 To, to hřeč a hańba je,
 Zane tyče njenje.

Duj dha swoje prawo dajmy
 Čestnej přazy, nadobnej;
 K tkanju potom namotajmy
 Twjerdu nič, kaž konopej;
 Dha so škali pětno směje
 A naš dobytk sobu něje,
 Wěšće buďte při pódla.

Injed hač wótrojow su spali
 Israelscy ze smjeru,
 Dha su hižon nastu škali
 Sydali za mužetku,
 W pöhánstwe tež w serbskim kraju
 Su tež bato, kaž čiči prawja
 Wo lenje a wo přazy
 Při pótńicy dračicy.

To tym přaza nej tak młoda;
 To wšěch krajach, ludach je
 Znata njai hač kopy-broda
 Kiž na polu mōdna kće.
 Injedža svojich próždných žrancow

Mých zablédjených živanow
 Kralowny a šeršćimy
 Prádle su, nowj z honimy.

Inječa, kralojo tež khodja
 W prádle běhkim, džělanym,
 Přeliow přocu čěsća, rođja
 Při žiwjenju bohatym.
 Injenja jich a rub na blicca
 Njezaběri žana žida
 Tak je nitka džěšana
 Swoje knježstwo wobkhowa.

Na to sebi wjele rjeđja
 Přelče, z toho čěscene
 Hólry tež je žwěstlic chodja
 Z palencom, niž dobný je.
 Ale wšitkón luby paleno
 Naposledk je hrozny waleno;
 Přelča stróžba přislěnja
 Prádsišo wot khofeja.

Hój, k pól přazy čoptě piwo
 Pak khofej njek pluskore;
 Komu pakso wostudžito
 W čoptej jstwi, njek wuběhny
 Hójež te žymne wětrny duja,
 A hłodne welki wuja;
 Njek nam prawo zawěro
 Tak se so jem' lubito.

Bórnj budže wuhotajo
 Kóždy do jstwy přiběžec,
 Při nachlath so wohnjcwajo
 Tebi taklej wot wotowjcdž:
 Khwalče wonka, bydžče wonutka
 Byrnj cybali wot pučka -
 W doptej jstwi nas njestara
 Hłodny wjelka čěskanra.
 Wšelke wulke drje je džěto
 Předy hač čě zěšje
 Swalča abo krawc na čěto
 Woblepenje pčatowe.
 Lkolebná pak hač do hrowa
 Kóždy so do platu khowa,
 Duj tež jara z dobnyje,
 To ta naša přazarkčě.
 Wučěcić pak njemóžemy,
 Zeje wažnosć wupowjdač;
 Duj k najmjenšemu dno chcemy
 Khwabobnyje w zarkhowač:
 Waliki ščěnkow, k pčotnu trěbne
 Čětku, pačosne a žhrěbne
 Prawja: njebudž zadspjena,
 Přeloa tež ta najmjenša!"

Khwalba kurjenja
 Kuric' trubku tobaka,
 To je knasna dobrota;
 Kuric' wulcy strowe je
 To je wšitkim wědomne.

Čěć a pić so lubuwe
 Kurjenje pak porno dže;
 Sam džeď, kiž poť wozemi je
 Trubku hišće lubuwe.

Wulcy ludžo kurjachu
 Wšitry swoju trubčičku;
 Trubku mužam přisteji
 A žich ž debi wosebi.

Dwěne hólce njerodži
 Wo muža, kiž njetwri,
 Želi pak so trubčička
 Posměwka so lubčička.

Hóže je njeišě towarstwo,
 Hóž při trubry žolteho?
 Stój sej za mnu žaželi
 Že mój přitel na měsći.

Že djetu trubka kmana je
 Lóš a mooy pozběhnje,
 A njech wjedro hrozne je
 Pacham jenož, dha wšo dže.

Hdyž sej družku zapala
 Wostudu sonjej zakurju,
 Alež klódnym kuntworam
 Puče z kurompokazam.

Hlód a lačnosť njejima
 Hnydomsteho kwyerja;
 Dřěmanje tež začěriš,
 Hdyž sej jenu zasmoliš.

Syli w mysli hlubokej:
 Ložel jenož družku sej
 Hdyž sej jenu zaklepaš,
 Pripad lěpsi dostawaš.

Šalka stoji najlěpje,
 Hdyž ta družka podla je;
 Že piwoj jenu wuzěliti,
 To sej njedaj ni mo hui.
 Wječor džeło hotowe
 Měna družka křónuše,
 A štóž ju najlubo ma
 Woznje sej ju do Łoza.

Susodžinka.

Susodžinka,
 Knjejka Minka
 Z horda wustupowara;
 Hladka myška

Lohka nůžka
 Přejis mi kaž kurwota.
 Susodžinka
 Wuropinka,
 Pyana sy mi lahodna,
 Tróšna hatžka,
 Stijna s'roupka,
 Hnježna mloda nadobna.
 Susodžinka,
 Trula spinka
 Pěknje wsakci přistoji;
 Brunna kóška
 Běta sijka
 Njezadžeta lubosci.
 Susodžinka
 Hkalyžinka
 Sto so namnje měrokuješ?
 Čoho wina
 Brunna seina
 To tak namnje mi koves!
 Susodžinka
 Přero klinka,
 Spěwa sej woš luboscé,
 Sto to něka
 To so ščeka
 I woknom polna radoscé.

Susodzinia
 Porcelinka!
 To mi njeje wasnja Dla-
 Wutrobičku
 Znahtej škričku
 Zahori sej tupaoka.

Micholacko
 Nebožacko!
 Duj dha tola huzajso!
 Cesaj, hladkuj,
 Truhaj sc'ahuj!
 To njez hubi lubka so.

Domaška.

Skowronik.

Pleje holic konopje,
 Plac w knjezej zahrodje.
 Skowronik so ju woprasa
 Ceho dla jeznu dniwa.
 Tak mjehta wjesota byc
 Molicke moj Skowrončko.
 Wzali ach su luboh mi
 Na hrod trojedy dorjedli.
 Bych-li pjerkto meta ja,
 Lisick bych som pisata.
 Ty molicke placacko
 Bych nim knjemu zlerato!

Nimam pjerka, nic wosjena,
 Łobych liscik pisata:

Tak jeh' postrow spiwajo:

Ło ja za nim ruz'u so.

(Kralowdwor. rukopis. Buk)

Kokulička.

Hlej! wo polu dubik stej.

Na dubiku kokulička.

Zakuswase, zaplakwase

Ło so minje nalico.

Šak by zrawito žitko w polu,

By-li nalico wostate?

Šak jabluciko we zahrodze,

By přec lico z wostate?

Šak we bróznje kłosy onjezte,

By přec nazymu z wostate?

Šak by holecia cizko bje,

By přec samo z wostate?

Kral. ruk. přel. J. Buk.

Wociko.

Mate mi swarjeniko

Wulke ma bydleričko.

Na zemju stawjene,

Na njebjo ztožene,

Łedy ma widjis je

Do njebjes dosahnje.

W twarjenčku wohnješko
Na wulke sedliščo!

Swětłosc' so nim swěćaca
Po swěće sapaca.

Z móličkohukika
Pruhi dudo njebja.

W wohnješku wuhladko,

Z dobnja so z yboho;

Wuhladkon dusičcy,

Purik do wustnoby.

Z duha so žotli mi

Sprawnosć přez kukacki.

Lune mi symješko

Krasne je z namješko,

W duši so hiboce;

Njewinwatosće

Dych mi najčisćiši

W wěčku so zacišči.

Dawa mi syd^{myš}leško

Njelijeske křidleško,

Letajo šěrono,

Letajo daloko.

Sahajo do swěta,

Ze swěta do njebja.

Přez zemje hlubokosć

Na hwězdow wysokosć,

Z mróčnyje černosće

Do jasnej swětlosće:

Čini mje mudneho

Čini mje swobodnoh.

Kryte ya mikančko

Leži te lwarjensko;

Pod lóhkej kěšičku

Wé waznym domičku

Sahnje mi myslička

Ležemy na boha.

Sapace ptómješko,

Žiwjenja slěboro;

Horjo mi položju,

Pradosć mi postódcu

Wjedje mje přez gruďnosć

Na lutu wjesotosć.

Domaška.

Sytobiki,

Sytobiki spěwaja

Sytobiki žlětuja

Poželenych kotožach,

Po lisčojtych wol nožkach.

Wol čeho wsak spěwaja

Wol switanja do čmíca?

Z wotkpe rjanu pešničku

Swoju sobu přinjesu?

Swoju lubosć spěwaju
 Swoju radosć rourjeknu,
 Kaž so člowjek zrojesela,
 Hdyž sej zbože namaka.

Za rjanosću nalětnej
 Z cudy přindu dalokej;
 Khwala, potne wjesela
 Swoje rjane bydlenička.

Spěwajće mi pěsničku,
 Syłobiku, wjesotu;
 Ncludane wjeselo
 Z dušom dusašam dawaso.
 H. Sejerl.

Přecělstwo.

Pod sloncom zakkhodne wšo je
 A khwitku lubi so;
 Te wasnja dženso khwalene
 Su hańba za lěto:
 Stoj wěčnu česć pak wobkhowa
 To su mi swěrne přecělstwa.

Po rymскеj smjerći kćějata
 So lůka wobnowi;
 Kerk naki z nowa dobywa
 Te mlódně kudžerki:
 Stoj stajne kćero pak zakhowa
 To su mi swěrne přecělstwa.

Lošt žadosćow najsylniši
To času zemrěwa,
Hekla, Vesuw so dopali
A hwězdy hasuja:
Stoj pak ma stajnje ptómjena:
Te lubosc' wěrnoh' přecelstwa.
Te Duby, twerde, wysokje
To času wuprěchnu,
Haj Libanon sam žaruwje
Wo cedru kralowsku:
Stoj časej pak so njepoda
To su mi swěrne přecelstwa.
Najtwěrdsja škata puka so
Tu wohen' přemóže,
Pan čłowska móc; tež papajo
Tu kreptka woč wóje;
Stoj nad běhoro pak přibywa;
To su mi swěrne přecelstwa.
Směrc' něhdy pomina swój dól,
A přecel pokrepi
Lež sylzami tón luby hrón,
Hlój ej' jeho přecel spi:
Stoj samo směrc' pak njdorha
To žrojask se wěrnoh' přecelstwa.
Dwój khwalmy sebi iowoko
Stoj je tak njehnuke,

Stoj naše zemske podrožstwo
 A wěcnosć wopřimnje:
 A najspěššo njeich zakčěja
 Te wěrne, swěrne přecelstwa
 Hand. Sejer.

Horoda Morawanka.

W pole širokim, na doli, krušew stoji,
 Pod krušwinu kamjen leži, kamjen leži.
 Pod kamjenjom pěstčen stoly, za stoly
 Prej lon pěstčen trawa rosce, zeleniso.
 Po tej trawje pawy khodja, pjerka zhubja
 Mañ holečo, stan na ranjo, zběraj
 pjerka do mēnaska.

A přijet knam z Rakuskej němc:

"Daj holečo daj swój wěnc!"
 "Před hač bych jón němcam data,
 "Radši bych jón zozsykata,
 "Cormym konjom pějrać data."

Kruwaraska pēseri.

Pascé so, kruwki, napascé
 Na trawcy zelenej;
 Za hory bože stoniko dje
 A khwata k wječorej.
 Wšak zalčiće daloko
 Su čelčko katala:

Dwů, kruwki pasće pěknje so
Dom skoro pohnjete.

Hdyž rosa delje padajo
Na trawu krepkiče,

Za wami pohnu praskajo
Neh'sće so zas mērkujē.

Měj domoj, moje stadto so,
Zwuk pada z daloka,

Zo domoj čerja kruwarjo
A iduce praskaja.

Das' syte sč' d'ens' napastwi,
Cas je so domoj krač',

Domo do mo ho, kruwički
Domo ho zas pěwac'.

Was hotku we wsy naporam
Končko je horito.

Na bróžku stojo zapraskam;
Domo ho stadleško.

Hanďnj Lesle'.

Wjesna njewjesta.

Sym Serbow serbske holeče,

Mi Hanka rēkaja,

A wjesle sebi spēwajo

Mam spēšne wsé do d'ěta.

Hdyž škowronička zas pěwa,

Mi spěwa k starwanju
 A jědu-li do dječela
 Z nim spěwam na přemo.
 Na mjery jězdju zelenu,
 Serb kupy wotru sej,
 A žněju trawku rosotku
 Na mjery kwětkojtej.
 A hdaj so ručka womača
 Wo trawcy rosotkej
 Mi pjeršćen mój so blyškota
 Na ruičoy na mokrej.
 Tón pjeršćen mam woš lubeho
 Džaneho pachota,
 Tnam wjetor, hdaj so zasměkto
 Mój luby přikhadja.
 Sym wrymje k nowej křišulecy
 A k pítatej napřadla
 Plab dawno je žno natkany
 Plat Anjelam mjewjesta.
 Tej pjerje je wšě wudryene
 Na dothich roječorach
 Duž pasleša mam ho seroc
 We mojich komorkach.
 Za čerwjeny lant na hlówi
 Čhu měč wěno ruičany,

Mac' budže čěprow kupio' mi
 Za drohe přenězy.
 Mědžwěcit budža holeća
 Te wjesne towarški
 A budža kwasna hosćina.
 Přez tři dny zasprochi.

Nitra. Stan. Sejler

Nitra, luba Nitra, ty wysoka Nitra:
 Hdycha su te časy, w kotrych wěty sy kwěta?
 Nitra, luba Nitra, ty slowjenska maće:
 Pohladam na tebe, dyrbju zaplakaci.
 Ty sy by to nědy wšitkich krajow stowa,
 W kotrych běži Dunaj, Wisla, Morawa.
 Ty sy by to by to krala Swjatospluka,
 Jako je knježi ta jeho mōcna ruka.
 Ty sy by to swjate město Methodowe
 Jako našim wōscam wužit božo stowo.
 Cyta twoja khwalba w rozpadanach běži:
 Tak zo časy mēnja, tak swět tuton běži.
 přet. Smoler.

Nitra.

(po dolnej serbskej ryči).

Nitra, luba nitra, ty husoka Nitra:
 Zoga su te case, w kotrych sy kwitla?
 Nitra, luba nitra, ty slowjan'ska maši!

Poglídám na tole, derbjw saptakaši.
 Ty sy byta něga sykných krajow glowa,
 Loj se toce Dunaj, Wisla a Morawa.
 Ty sy byta bydo krála Srojetopluka
 Akojo knježi la joga mocna ruka.
 Ty sy byta swjete mjesto Methodowe
 Ako našym wošcam hucyl bože slowo.
 Cěla twója chwalba rozpada aňkach laži:
 To se ^{case} ~~owes~~ mjenje, tak dga ten swjet bježy.

Dwjernikowi hulanjo.
 Stó hačo wětr wichterja,
 Hdyž ranjo lědym zaswita,
 Přileći na konju?
 Njeznasěće tych sylnikow,
 Njepřiwilnych wojakow
 Wěruy lebiju?
 Dwjernikowi hulobijo
 Stšo. zmahowace chorowje.
 Stónje přecělaj křiwdaje
 Najwjetša? Stó ho zražiwje
 Pak tam, pak zasytu?
 Stó ha, hdyž trāsnyje bija so,
 Za Pólsku swěrnje wojujo
 Dopomha k dobyću?
 Dwjernikowi hulanajo a. s. d.

Sto škita močnje Warszawa?

Sto njeprčelow pobiju

Po Wisle swobodnej?

Sto' dobyća wěnc na hlowni

Tak do wobnja so wjeseli.

Kaj holecō do rej?

Dwojnikowě hulanojse

Nošo zmahowace khorojse.

Sto padnje pak za wotcowsku

Tak nady, w rury lebiju,

Když djeja do smjercě?

Sto, když so woči zankaju

Dže: „Smjertnu lubosc' nječuju,

Když Warszawa mi kće?

Dwojnikowě hulanojse

Noša zmahowace khorejse.

A prašutojće - likdy so

Pohrowa Diebičoweho:

„Sto' toho dorudžit?

Sto' jemu krónu knježersku

Wolewał jasnje blyščatu?

Bych tak wam wotmlorit:

Dwojnikowě hulanojse

Nošo zarahowace khorejse.

A wotcowska swobodžena

Když dobyća džak posojća

Swoj'm spnam nad obnym
 A wojakow awšech wupysa
 Stoha najwjetšew khwalbu ma
 Tam w' klinje we wóterym?
 Dwjernikowi hulanowje
 Nošo zmahowace khorewje.
 A Teli zo kónc Pólska ma,
 Kij nětko so, čěda! podnursja,
 Zhi njeli narodnosć
 Hdyž nic to nic so njezmůži
 A wótcowsku njeswobodžu:
 Zkhowaju njesmjertnosć
 Dwjernikowi hulanowje
 Nošo zmahowace khorewje.
 Dr. Pul.

Mijica.

Z čěmnoh' lěsa wustupuje skotaw
 Na skotaw wustupi serbske holčo,
 Wobhlada krajiny na wšě strony;
 Zamuč'i so wo krajiny wšitkich.
 Zastona z plačom hotlyacym.
 Sedzi dotho, a dotho so muči.
 Na to horje zebjerje so spěšnje
 A te stowa njeknje přebelnicam:
 „Ow d' owčata so tronskich wutrobow,
 „Poplatujće, poplatujće ze mnu:
 „Ja so njerudžu wo zoto, slěbro,

„Ani drastu krasno wusiwanu,
 „Ani tež so nje staram so staršej
 „Dobrociwej, droholubwanej
 „Ani njeboju so wo parhota
 „Moju sylnu wutrobitu radosc.
 „Ale hlej! doknaja cigyjši ndže,
 „Z cuzymi stowami rozkazuje,
 „Našu narodnosć potłocić pyta,
 „Zakhadja nječto šwscy z knajnikarnu
 „Naše kubla je nam z moru zebrał,
 „Dyrbi my ^{džen wotk dnya} prawdy nic, robočić:
 „Zanej prawdy nic nje namatkamy,
 „Stabišeho sylnišę pod nuri.
 „Hlejće! dlatej njeprawdy so tyšu,
 „A so rudžu, zo ja nje sym parhot.
 „Ach nje w bohu holečo a stabe!
 „Aj plakajće zo mnu, zo ja djuwčo!
 „Kewak žla bych džiweje do wójny,
 „Nje přecelam pokazata puče,
 „Nerodnosć nam našu zakhwata
 „Prawdu žasy pomhata zatožic;
 „Wotcowske mjezy rozšerita,
 „Wróci toj je staru khwabbu, stawu.
 „Dobycerstwu waju bych nosyta
 „Njesmjerťnu by kćito moje mjeno.

„Aj wy mužojo, aj wy wyzbožomni,
 „Kij sće smjerc' podesšli w bitwoje swjatej!
 „Ach zo sabych towaršić so mōhla
 „Iwani, skutki, kaj wy, wurjedyo.”
 Dr. Pjul.

Te dlenki tam rubachu,
 Prybelki sej džetachu;
 Do woknyjškow stawjachu,
 A ponich horje tajachu
 Wšyto čišo spaše
 Mož w tym rodže běše;
 Mož penož to pahiolo,
 Kij hrody wachowaše.

„Nětk, powjez powjez pahiolo,

„Hože pan a pana spitač?”

„Na pana ja nje porojem

„Ja sym jeh' swěrnny stajomnik.”

„Něhašli na m powjedjic'

„Iha chcemy myci hłowičku z čec'.”

„Pradšo chcu ja powjedjic'

„Hac' chcu sej daći hłowičku z čec'.”

„W prěnjěj nowej komorje

„Tam su klucy pod roperkom;

„W druhej nowej komorje

„Tam leža pjenyery pod wuchom.”

" " W třetíj nowej komorje

" " Tam su te drbbne dy'ěci.

" " Wštwortej nowej komorje

" " Tam pan a pana spitaaj.

Pana zarubaču

A panj'u sobu rozachu.

Mat' kusk dalje přindžechu

Młodej pani prawjachu.

Zwohlady so, zwohlady,

Přima, młoda pani

" " Njeje žel' ci swojoh' pana,

" " Swojoh' młodoh' pana?

" " W druhim kraj ja přidu

" " A druhoh' pana z krydnu,

" " Hlěče wjele njěnsěho,

" " A tež šće wjele přěknisoh'!

Mat' kusk dalje přindžechu,

Młodej pani prawjachu:

" " Zwohlady so, młoda pani,

" " Njeje žel' ci swojich nowych hrodow

" " W druhim kraj ja přidu

" " Druhe hrody z krydnu,

" " Hlěče wjele nowisě

" " A tež šće wjele šikwanšě!

Mat' kusk dalje přindžechu,

Młodej pani prawjachu:

" Zwohladij so, mloda pan',
 " Nejci žel svojich drobnych djetci.
 " Minu nej svojich djetci žel,
 " Svojich drobnych djetci;
 " Stoj penoz tej jenučkej
 " Swojej khaty ržinki. " "
 " " Ta bese ta najrjenša,
 " " Ta bese ta najrjenša,
 " " W kuzawcy so kuzase,
 " " Z jabluikom sej krajese. " "
 Mat kusku dalje pri ndzechu,
 Mecik z ndžnow z czechu;
 Pani hłowčku z czechu;
 Swoj puč dalje jedzechu.

Chyt je ton holcik wjedjeti,
 Chyt je ton holcik wjedjeti,
 Haj dom diraj, haj dom dom diderai
 Kweczym kraju je?
 †: Dat je sej djetac kauty woz †:
 Haj dom diraj, haj dom dom diderai
 Styr brune do njeho.
 †: Tet je ton holcik w kraj kiraj †:
 Haj dom diraj, haj dom dom dideraj
 Hozej ludzi pchaja.

†: Zapřahni luboh do ptuha †:
 Haj dom diraj, haj dom dom dideraj,
 Doptuha českého

†: Hlož' z honito to kolečo †:

Haj dom diraj, haj dom dom dideraj,
 Toh' lubka naj lubša.

†: Data sej d'ětač knyty woz †:

Haj dom diraj, haj dom dom dideraj,
 Syri brune do njeho.

†: Těta je z mimi w tajki kraj †:

Haj dom diraj, haj dom dom dideraj,
 Hlož' ej' ludzi' p'ahaja.

" †: Wypřehnič' luboh z ptuha mi, †:

Haj dom diraj, haj dom dom dideraj,
 Z ptuha mi českého."

" †: Měj-li nam p'ěsnje rejowač †:

Haj dom diraj, haj dom dom dideraj,

" Prawje z horda stupowač? "

†: Holčo se p'ěsnje rejowaš †:

Haj dom diraj, haj dom dom dideraj,

Prawje z horda stupowaš.

†: Holčik ton d'ěš' z ptuha won †:

Haj dom diraj, haj dom dom dideraj,

Z ptuha mi českého.

" †: Měj d'ěak, měj d'ěak moje kolečo †:

Haj dom diraj, haj dom dom dideraj,

" To sy nje wumohla. "

„ Była sy moja lubčička:
 Haj dom dīraj, haj dom dīderaj.
 „ Něk buďeš žonuska.“

Budź božemye moja lubčička,
 Ja dyrbu čahnyć,
 Woš tebye stanyć,
 Na prjeczki hić.
 Miza wdaaj bětu ruičku,
 Ja dyrbu druhdye,
 Tožel či budźe,
 Ty njepratakaj!
 Ja chcu radu na cuzu kcaj,
 Měj ty so njenje,
 Hej so paženje
 Wjac njeprindu.
 Widziš hrod ty tam na hori?
 Nimo to hroda
 Tam běži woda
 Haj slěborna.
 Haj so ta woda nještapa
 Tak njeciam wostaci,
 A ty mje dostaci,
 Něk njemožes.

Hejž budźa twoje lubosće
 Ciste kaž woda;
 Da dylbiš wěsta
 Tak moja być.

Lubka lilija

Rjenje zakčewa
 Holčo brune brune wóčko
 Sydńi so ke mnje!

∴: Pradosć moja sy
 A duša we mni ∴:

Hožy, će njewidźu
 Serpju w zrudobu.

Holčo brune brune wóčko
 Sydńi so ke mni.

∴: Pradosć moja sy
 A duša we mni ∴:

Ja će lubuju křiž će rouhladam,
 Dha so z nadowam.

Holčo brune brune wóčko
 Sydńi so ke mni,

∴: Pradosć moja sy
 A duša we mni ∴:

Ja će lubuju
 Z cytej wutrobu

Holčo brune brune wóčko
 Sydńi a. d. l.

Podno pandželam
 le ja přirunam.
 Holčo brune, brune wóčko
 Sydri so ke mui,
 †: Pradosc' mojasy
 A duša we mni †:
 Sto mi zemja je
 Podyž sym bjez sebjě?
 Holčo brune brune wóčko
 Sydri so ke mui
 †: Pradosc' mojasy
 A duša we mni †:

Njetnjebanosa starosc'.
 (hl.: što ha ci našitej djetaja).

Hatoza, liscičko zelene
 Podaj mi jablučko čerwjene,
 Jablučko žolte a čerwjene.
 Hatoza liscičku hnuta so,
 Dele tam kuli so jablučko,
 Jablučko rjane, kaž holečo.
 Holečo jablučko popadje,
 Pěknem' je holečikej dawasě,
 Wobinaj ličko so barbjesě.
 Na hatzy ptočil tam spěwasě,
 Selma ton maty so směwasě,

Selma tón maty tak zynčese :
 Najlěpša fama přec namkata
 Pucik a scěšku je wodjička
 A holičo kjablůčkej pachota.

Wojerski spěwo.

Čiha noc! Džens mye twój přikrywo čorny
 Snadno posledni kroč přikrywa;
 Tutře zadno ležu hižom zymny;
 Zličby žiwych snajeri mjewunaja.
 Tutře my za našich bratrow Dženy,
 Za naš kraj do horroh bědjenja.
 Ale ach! hdyž woročo počehnjenje,
 Bratw nadž! Bratw a wja cy njemamnik
 Česne džěčo mać na rukach nasy,
 Džynosc' jejnu wone njěčuje;
 Wona pak we smilnosć boha prosy
 Proši džěčo swojej nadžije.
 Wjesoty tam pachot poskatuje
 Za nanom so praso želniwoje.
 W lohedžěčo. Twój nan wotpočuwje
 Tam hdyž stonco wofary njewidži.
 Pěsk hlej! wutrobitch tamle kryje
 Syroty staj holičk a holička.
 Tudy hrówo nan swojem synej rufe,
 Hdyž bě cyta jeho nadžija.
 stončeny na stronje 309.

Trí žlote wlosy.

Basen' epicka

we

sedmých spěwach

wos

Sablonskeho.

37. I. Spěw.

Krasna Rudmilowna.

Aj! što tamto zwol wysoka
 z pawlana tamze žlotehe
 što sa hlada z jutrym mizerjom
 W pusu nej drašče sarlachowej
 z kamjenjemi wudekijnej
 z parličkami pasylej.

Djěwna je to Rudmila,

Rudmila pot abstiehe

Kupcah žlawnoh' po wěch krajach

Dyžli Bohi bohatsch.

Wopuščit je són jej' spánja,

Kaj so dohnnyt lesnoh' wucha,

Futrnica ta sohu swoju
 Wota, hladač z woknom jasnym
 Na rjanosće mtod nej zemje,
 Jako meja kwěčoptow na
 Na džeči tu zbudžene.
 Seje woči měsacaj staj
 Z rjebja so tu wusměwkwacej;
 Seje ličcy staj dvě žerji,
 Pranse stonco powitacej;
 Seje purpurowjeje hubje
 Wječonej dvě stončnej pruzy;
 Seje šija lilijowa
 Što to je ze stonowej rosće;
 Seje nadra na pol gungke
 Kolpac dwaj staj ptoracej.
 Kaž so snežna hora běli
 Hody so na nju Jason směje;
 Jan so sněh jejho čota
 Stončnych pruhow w letyščuawie
 Kaž so kužot sem lam wije
 Hody po bětej snale žorli;
 Jan so nyzny wlosy jeje
 Kudžerjanowe rozwiweja
 Po tej šiji z alabastra

Po ranjenjach kulowatych.
 Wona steji jako jibna
 Horže so lu wupinajo,
 Wona nyčič křosom horf.
 Wo lubosće širodajo,
 Wona křači z sahom nocy
 W čichim kraju pučrowajo:
 We wotčinje we šerokěj
 Stworjenja njej stowšeho.

Aji! Što lam to ze dubrawy
 Wot wotčiny wol wotlawosrej,
 Što na konju to lam jedže,
 Na konju to snehobělym,
 Rhorodom hrodu Rudmila?
 Aji! to Wojnič breino křosny,
 Hlowow pówšo, zamyslony;
 Sedym je to. Hlawow čestkich
 Młodženc křasny, jako maj.
 Woci jeho staj dwaj blyskaj
 Nanjebju so křižowacej
 Liccy jeho staj dvě stončcy,
 Nariju so we modrym morju.
 Włosy jeho, mošć sće mlody,

Wot spanja hoč' pode brodu,
 Wutrobny je skata hojerdá,
 Lesowe četo, mlody dub.

Tryci won perzownom slěbra
 Na konju na Kosmasana,
 Hladkuje njekwu kriow jeho.

"Hoj ty šumjelko, mój konjo,

"Towaršo mój najswěrniji!

"Tuton cyty mėsac nosyš

"Po krajach nje po lěs otych;

"Nje wjesly šla njemakam.

"Darow ja ju njepričošu,

"Kanyenjow nic, njedžow drohich

"Wutrobu moj nošu swěrnij

"Prok a tebe, moju čěsc'!"

Pradostnje kónzant jehoša,

Kraj by jěžnom potozemil;

Lasna kroje kón jako jelen,

Leći kón šu jako wojzet.

Leći — a so spróšče stawil,

Čnaženy na roči swojej

Wot pohleda na šu rjanosć,

Pžlyšćacy so na pawlanje

Tako hwězda nad morjom.

Zastróžci so mučny jěžny,
 Sprošnje Wojměv brunowłosny
 Nad wobrazom njewidžanym
 Do wšěj zemi, po wltarostej.
 Podziwo so Kudmilowona
 Na rjanosci mtožencowej,
 Wobej mjelčitaj kraj wječor,
 Džězdycha a byj hibanja,
 Ton pak džowčo stróžci Kirorje,
 Zo bychus so wolewrjeli
 Wrota hosćej nadobnem?

38. II spěw.

Přepadnjeje.

Wěje wětrik pod wječorny
 Po tucinach mtohilacnych,
 Sumi lisće na topotach
 Zryčw tajnej šukolacych,
 Stonco za hory so khowa,
 Měny jězor požtočeso.
 Holki Dženske wočichnjeja.

Pochow spěwy wołnje knjeja,
 W zohrodje njež Rud milowej.
 Při nježcy su pluskotacy
 Solobiraj ščebolatej,

W tokotowej husci nye.

Sedym prawi: „Hladach na njohi,
 „Kak jom woči pto mjenjestej,

„Wutroba kak pukolase,

„Z lubosće so přeliwase,

„Hdyž so sneju překhadzowase.

„Po zohrodje, po kweškojtej,

„Lišćit je ji ruku nježnu,

„Jako sokot čišći popad

„Za kotnymž je bludžit w lěsu,

„Winyt je ju w sylnym nadnam,

„Jako k hnyel su wirje wólše,

„Kož na brozy něki prostu.

„Kosit je ji kras jej krasny

„Jako koži rože přenje

„Wětrik njedočakany.

Drubi prawi: „Wahladach ju

„Sedzicy z nim na hnowniku

„Po hlo kěka rožoweho,

„Wěncujo miw sylne ramjo,
 „Zsiowžnym lóchtom liliorwym.
 „Zmohwachu so nádru jeje,
 „Wutroba ji zaknywajo,
 „Plonješě ličko mtočne,
 „Wujasniso wóčko mite,
 „Lěpješě so hubka žowčow,
 „Narč wóžny mtožencow,
 „Sako wóčka mjedolacna
 „Na kwětašku najstodšim.“

Stoji lipa mnoholětnja,
 Podla haja jilmoweho,
 Na tej lipje ^{tró}mnoletnej
 Wotnohi so wupinaja,
 Na wobnowach mjóžnowólnych
 Ledžitaj drwaj měrnej luboj
 Mloduškej dvě sujawcy.
 Lěci worjet pazoraty
 Wot horow tam wot serjernych,
 Lěci z křidtom wětrikowym,
 Ach! a sujawcy won zptosi.
 Drěmacy s'ón lubosce.
 Steji jabloň kćenrijopysna
 Podla hrodu Rudomila;

Pod jablonju kćenjopsyšnej
 Sedzitaaj dwaaj čichej luboj,
 Dvě to roži w mejskim spanju
 Džowčo z lubosće su spróčne
 Dřěma tonach mtoženca.
 Prindže Pudmit z Drohi dothej,
 Z Drohi dothej Kuprowskeje,
 Wot morja samdalokeho;
 Prindže Ksadej wonjopotnem
 Zastawi a rozněmdu so
 Hač bě zhladnył Džowku swoju
 Leho cohom rukomaj.

Zahrima won w dźiwim hrěwoje
 Zhtosom tura nyemdraceho
 Na njeswěrnju Džowku swoju:
 „Hoj! kiž sy ty Džowka krasna,
 „Senička ty Pudmilowona,
 „Kiž sy młoda pita mlóko
 „Mačerje, kiž z klina wěchno
 „Wrokoće žno sotobitaj
 „Zastysat sym nimo ducy
 „Proz mto wječ so wo lubosći
 „Twojej přeradnej a lóštrnej
 „Z wuznikom sym njehosćinostim

„Cemuž by mje k hneńcej wabis,
 „Kudžis wutrobu mi wotom,
 „Kiž sym wěčnje kłebi ryčat,
 „Choć zadnem njedowěrju
 „Za žiwjenja towaršnicu,
 „Štož či tři młosy njepriznyesy
 „Z hobra ztohtowaca?
 „Aj! so Wojněr česny zběhny,
 „Kreio so wari w žitach jeho
 „Zelija so lica młode,
 „Z kaž tom wutrobom nje mdrej,
 „Młodžik lube stowa dže:
 „Wolpušč' stowobny ty rusco,
 „Wjelestawny kudomilo!
 „Cho sym, krasne džowčo wižo,
 „Zabyt prawo hoscinskje.
 „Tla štož wola swoja kładže
 „Mužej, džowki twojej hōdnom-
 „B'dželi swoja mysl slajna-
 „Wěš, zo prjeitkač tři kroć mēsac
 „Wolpotoži rohi swěšte,
 „W woknach hrodu zaswitaju
 „Zerja wlosow hobrowych."

III. spěw.

Puc' k morju.

Čahnu čaple woš Dunaja
 Přez lěsojte boršče huste,
 Proša so jich jězno struchty
 W borščach hustych poždychwaja

"Čaple, towaršě wy čaple!

"Hože tak spěšnje pospěchacě,

"Zo tw jěznoh nańc nimacě,

"Přudźaceho žno dnów dženjěc

"W hustych zrudnych puscinach.

" " Spěchamy smy předaloko

" " Hač sam k morju módrojtemu,

" " Wopytoć sam bratrow wěrných,

" " Bratrow wěrných na sewjeru,

" " Hladžacych na morskich brjohach

" " Měj so rěnje, młodźenco! " "

Tak su čaple woš mtorojeli,

Pyski swoje naměrjeli,

Dale spějo čahnuli,

Aj tw jězny rozjasni so

Nad ryču tw nad přecelnej:

Knydom pohanja won konja,
 Kpěšnem stupej napomina;
 Wjesele kón požaskakuje,
 Spěje z dobrym lowarišom,
 Za čródu tam čaplowej.

Na runinje weptoninje
 Leži město starošere,
 Nad městem tym starošerym
 Mochojte so wěže kłěhnu,
 Sije knyelju wupinajo;
 Na wěži pak najwejsšej
 Caple su so posydnuli
 To by křiotam pohijili
 W dothim lětu wustanym.

Škoci Wójněw z konjatk swojoh,
 Pušci ho na trawu rosnu,
 Prebaha pon město čěmne
 Wokřewič so z napojom.
 „Ach! kak mamy napoj daći?“
 Šniwla struchte njebožatka
 Zlačnej šiju wusmohlenej,
 Po wokřewju prahnaceju;
 „Ach! kak mamy napoj daći?“
 „Zašto lěčo, přišto nazym,

(Na runinje we ptaninje)
 „Najym zymje wustupito
 „A hlej! nalěčo žno wznyesto
 „Je so z modroh na lúčiny—
 „A my wody njewidžachmy!
 „Sarcy rosu z kwětkow cydža,
 „Maćerje pot mor we dźěci
 „Z sylkami noj napowjeja,
 „Maćerje su nadra wuskli!
 „Sam snadź Perun rozhněwany
 „Cwile tajke na nas pōsta;
 „Přelož surowu štu winu
 „K howa w duši kh muročornej,
 „Doprasěc je njemōžne.“
 Přese mlodžencej pak dobrem
 z ptaknyć nad ludom su w bohim
 Hrozno bějom posturhaci
 Honanja a zdychowanja
 Ludži w horju pohrjebanych.
 Njemōžachu same čaple
 Dale stysěc křik a škōžbu
 Dybarowych a wuruollenych;
 Wone křidla poznahwachu,
 Wone stysknje žaloscachu.

A tak stysknje žatosciy
 Dal a dale pospěchachu.
 Swihnje na konja so rychtch,
 Spěje so na nimi po skóku
 Zastruchlenu Wójeměr.

Leži hora njewysoka
 Podla morja jěhčaceho.
 Na wěrchu je cyrkeř wیدهc,
 Wokot mtoce jawory a
 Worjesinaw mtočina.
 Na pjěće tej hory niskej
 Zasta jězny wumučnjeny,
 Zwjara konja k štomej sylnem,
 To by w směrkach njenabtuđit,
 Sam pak horje k cyrkwi křwata,
 Tu dymšim so boham modlic
 Šit jich w cizlje wuprosyc.

Aj! tu stoja knjeňnowo rjynki
 Před wočarjom žirojeninym.
 Hladaja wšě w wokom mitym,
 Spěwaja wšě zložne spěwy;
 Sena noj tu stoji němá
 We žatosci stoji kruđna,
 A suta je stonco wšěch.

Prijane knjezny dospěwachu,
 A so Boham pokorniwši
 Dom so wšitcy wolsalichu.
 Sedym noj so njerwolsali,
 A to nam je krasnej němej.
 Won so spěw cyrkwyje postawiso,
 Knemu dlowčo přibliži so;
 Starc tu na nju ruocy kladie,
 Woci swojej horje zběhnje,
 Wola z hlasom hromotřasnym
 Ksyotam knjezwa njebjeskoh:
 „Oj! wy bozy, bozy mōcni!
 „ Moja pomoc w štōscach mnohich
 „ Ach, štō wy sčē zahramili
 „ Wotnočkej wam stajnje swěcennom
 „ Wutroba štō bohatyjsku
 „ Kozrywacē wōtnym, kradobolnym
 „ Mejče milosc, mejče želnosć
 „ Zrodzičejom wurudženym,
 „ Smilče so a rozwjajajče
 „ Wospjēš jazyk wončmjeny
 „ Dlowki mojej jeničkejje —
 „ A tři stadi ta školu sučnok
 „ Budu přec wam woprawuaci

„Tón děn, hdyj nas zaryči!“
 Zonyčiwši da so z cytkroje
 Z dšowka před nim kročowacej;
 Sij pak Wójměr přewodžese,
 Z nanom mudre ryče wjedžo,
 Hlač na njadu hary wulkej,
 Hložek hród muňa bohatorya
 Z kerkow hlada rožowych.

V spiěw

Puć přew morjo.
 Noc bě woči wotewrjeta
 Dumy sorow wołnijelkujaja,
 Ptačstwo w čiwodach mrokočěmnych
 Puće do the započina.
 Zno sozerjo rožotworne
 W spihlu mórskim wobhladuje.
 Aj! tu, stojo před hubinu
 Přewoznika sem tu wota
 Pseunorotosny Wójměr:
 „Přewozniko, přewjez hosća!“
 „Wupij morjo, přewjez pěši!“
 „Přewozniko, přewjez muňa!“

„Wupij morjo, přeridžes sucho!“
 „Přewozerniko, přewozer jěrnok!“
 „Daj mi konja, wojezu jěrnok.“
 „Dawno hawron njedypanje!“
 Sepjera wje Krakolaja
 Kraljohu won so njepribliži,
 Hač bě konja njeuwwalit.
 Nihój nadothu přewozernik.
 Jeho lódž je za tři domy
 Z wěkolětnich dubow zbita,
 Město kóšty hrubuskatu,
 Kožu z wěringy za ptarhty,
 Za khoroj ma bačona.
 Na konja won powužewa
 Z wokoń sorwy stolětnje
 Jako welnyba so z rad wje
 Nad popadom sebi lubym,
 Přituse nje jej z krutej mocu
 K swojej stóže wjelikanскеj,
 Z wuprasoje pon při khažaroh
 Z lesnej hubu jako mjedwjedž.
 Najkich krajin, kajkich pničow
 Konja dōhu stasopotnu
 Dowótciny, nižej so rodži

Stawna slachta hobeska.
 Hdyň bě zhorit krajiny wšě
 A wšě winy, z kotrech młodě
 Konja Drobnu strachopólnu
 Dowolčiny hobyrskéj,
 Kanasě mu, dopřawać so
 Pla wilkana k tohotowcy,
 Z krajim jebaništwom bě wušol
 Wobčěrnemu přewoźništwu
 K kotrymž Druhowo sudžit ho;
 A mu smorčo wuprawowa:
 Kak je junu žonu sepil,
 Kiž mu přewoz njezaplaci,
 Nědy to hlodě dřečo požjet,
 A kak starca w žosći roztoht,
 Kiž bě swarjet bajki njeskusk-
 A šće mnohich surowosćow,
 Tak zo zyma woběh waše
 Staroy tobohoj pachota.
 Płowachu tak rozmlowjenju
 Po žroč stonach, po měsacach
 Žroč, hač k hotem skalisku.
 Pla skaliska rasta dohač
 Z čotom swojim židomowym,

Skalnu kótivicu wón přimny
 Z pasců jejey, jako ptáčka,
 Zarazy ju do dna morskoh'
 Hlač so pěšk tu horje wali
 Hlač so žolmy rozhowichu;
 Hrabny potom hosćah swojoh'
 Sedzi ho na hlowu swoju,
 Na hlowu naxštom šěroku,
 A pon wospjet jako ptáčka
 Wusadki ho na wěrch hory
 Tam jedrěň bydli welikan.

Tam wón skotobje so skhowa
 W skalje brjožnej wurubanej,
 Požiwa tu jedrěow žadnych
 Rhtóscenjow to najslědnisich:
 Caplow, žabow, jěžcerjow.

V. spěw.

Wilkan Hotohtosač.

Wosrjedz lěsa duboweho
 Mjen skatami mochojlymi
 Sedzi młody statny Wójměr

W pustej skatnje we hobeskej,
 Wohrjewajo stawy z njerste
 Na ptomjenju módrozoltym
 Praskaceho wohniska,
 Při parholu sedzi žona
 Z sobolinu přiwodžeta,
 Žona hobra přestarowneho
 Hobra zlotohotosah.

Hromajke so rozmotowjetaj,
 Što so staro rocurych krajach,
 Wot swižanja hač do směrkow,
 Krajke wašnja, natoženja
 Wotcowje tam swjećili su;
 Što tam wikic' podžiwneho,
 A što rosće na polu.

A tak so su rozmotowjetaj
 Dlawčno měsac slěbrowtosny
 Šta dto hwězdow počnje pasći,
 Na njebjeskich tučinach.
 Kajki stolp so pohibuje
 Na wěrchu so hory skatnej,
 Kaž bu wěž, so wawrdžiwiši
 Pucowata wot hrodu?
 Pod nim štony polikaja,

Nad nim hišće stonco swěći
 Z njeho khmura wukhadza.
 Stonco žno so polepilo
 Žno so čmi na mōrskej wodze,
 Khmury žno so rozptōšichu
 Z khlōdnym wichrom rozlehnā.
 Njeje stonco to nic khmura -
 Prostejće - to hōb hōsski
 Z hōntwy z pjel so nawrōcaicy,
 Stonco to je hlōwa z tola,
 Khmura to je jehō dych.
 Slysō ropol powēdomy
 To smēli so nad zemčanom
 Zōna, wutrobny kōn njejšej,
 Zakryje jo w njejšej shtitbje,
 W njejš su kōže sobolowe,
 Zatyka ju z mochem kipyym,
 A nje wita wjelikana
 Njeseceho wjelkowo dšesad,
 Tencho na poršće kōzōym,
 K smērōwanju hlōda swojoh;
 Za žonu pak ptačstwo lēsne,
 Kij to po štōmach kē lapil
 Na pōtřōcnym šōwjenju.

" Čucham, čucham člowječinu -

" To tu něchtos prěcha synow! "

" Imjersny je tu přec zakhadom

" Zbudkit ke mnje do skatoby,

" Chcyš, bych jim čoptoh tožka

" Přemjera njemem popřata;

" Pa wšak žno so wosalit. "

" Fla! ty čerwo, koi sy z prěcha,

" Njetničomna zenje waka!

" Tebi bych ja popřat tožo

" W swojim bruse ludolacnym,

" To čolpłym zo nječidit by

" Njeplecho by, na wěki! "

Tak so rwoju z flamu hroznej

Smjeje so kaž žłostny šelma,

Hač so hory wotrasowachu;

Dorwejši so sydny k wobnjju

Přiklad waše smolne ščěpy,

Duješ kaž wichor w wuhlu

Z měhom wulkim přirodženym,

Z kladze na nječeta wjelče,

Z čahnyroši z nich rychle kože.

Hoďi bě wopjekt pokorm sučny,

Polika jon zhubu k hlōšcej;

Hlaŏ bě skónčnje nasyceny.
 Wali so won na tožo.
 Prapakow jich knakolanje,
 Kwoikawkow a sowow wruce
 W smorčasym snje kolebaja,
 Póda njeho sědi žona
 Na kamjenju wučesanym,
 Wona hobra wobkedz buje,
 Z brěčku lěsnej napow jich,
 Zoby wusnyl w spanju swojedy
 A hdyž wusnyl w spanju hjozordym
 Wilkan běše stotohowac,
 Přibliži so ruka žónska
 K jeho hlownje wjeleptanej,
 Wutorhny wši pak k tós jedym
 Z khowa poklad w mochu belym
 Tu pak hobr wucurisi wši
 Zarow k hlósom lura njemdroh
 „Hoj! što stoboch je so zlaňit
 Wutorhnyč mje zespanja?“
 Džese žona wobojona:
 „Džese so Drě macej mi,
 „La morjom zo město leži,
 „Wemimž stabi čtowjekowje
 „Počas khětny lačni hinu

„7 Włohi nřbjes nimajicy.
 „7 Duša moja bohorodna
 „7 Přenada by doflykata,
 „7 Kajki szoh su štraga pošta,
 „7 A kak změrowac jeho hneio.“
 „7 Wotmotwa su kłotohtowac:
 „7 W klijnje lěsa čisoweho
 „7 Lěna koscě šura starca,
 „7 Kofnyž popam město toho
 „7 Wučknyl bęz wopornicy,
 „7 Kosće se pop dyrbi zebrać
 „7 Woděsy ptašć sněhoběty,
 „7 A pon spalic na wototajiw
 „7 W woprej wotca Peruna.“
 „7 Dopowjeda wširona brěškow,
 „7 Riž mu žona podawašć,
 „7 Napjelni pon šijiw trašnu
 „7 Azas wusny w spanju twjerdym,
 „7 A hdyž wusnyl se spanju twjerdym,
 „7 Wilkam běšć kłotohtowac,
 „7 Přiblihi se nuka žonska
 „7 K jeho kłowje wjelept atrej,
 „7 W uťorhnywši pak wtoš druki,
 „7 Khowa poklad w mošć bitym.

T'la won wospjět wotcuciwši
 Larwu zhtosom pječoch surow:
 "Hoj! što žtoboh se so žtwařit
 "Wotorknyč' mje ze spanja!"

Dese žona zatrašina:

"Kiješe so drěmacej mi,
 "Ka morjom so d'owčo žiwes
 "Dowka zložna bohatorya
 "Kotnejž k'zwiny tajnej
 "Pri wosporje woně mit je.
 "Duša moja bohonojna
 "Prerada by dospjata,
 "Kajku žoh to žnaju pōsta
 "A kak mērwač' jeho hněro?
 Wotwotwja tu žtobhtowač':
 "Podstupjencow wotšarjowym
 Cyrkwje tamto stojaceje
 Sedki žaba zelenojta,
 Dzeržowhubje k'štku přeněnu,
 Wupač' nenu z ruki d'owča,
 Žiwenje hdyž wopor njesto.
 Žorna k'šasy pšeněnej dyrbi
 Knježnička we cyrkwje spalič'
 Wwohny swjadym, rōžowónnym

„W wopru rodnej žiwiny.“
 Dopowjedaři wna brěškju,
 Riš jem žona podawaše,
 Napjelni pon siju našnu
 Azas wusnył w spanju twojedym
 Wilkan běše Złotohłowac,
 Přibliži so žónska ruka
 K jeho ktonje wjeleptanej,
 Watorhnywši pak wlaš šeci,
 Z khowa poklad w nocha bětym,
 Tola wón zas wotčuciwši
 Zahnu z kłosom stohromowym:
 „Koj! što z tobóh je so zwažit?“
 Watorhnyč' nje ze spanja?
 Džeše žona nastrožena:
 „Džiješe so drěmacej mi,
 „ Na morju přewoznik je,
 „ Riš se k hětrje lěb žon šarwa
 „ Z přewolčeznym přewoznistom.
 Njedo pušči rozhorlenu,
 Ho by žona donyčata;
 Zanjem dri so w nasakitači
 Z twujacejch so hubow pěni:
 „ Njech so poda z tódže na brjóh

„ Bjerobóznik lón z topowjestrny,
 „ Wustorka z njeskosća swojoh!
 „ Něk pak wjac njestorkajmje
 „ Flewak sebje roztotku!“
 Donjemdiwoši w zasa kłosci
 Dotoža so zasy wali
 Lyci, smorci a so kropi
 Hlać nas wusny w swinym snje.

II. spěw.

Nawrót.

Slónco palne šipy swoje
 W módrym morju zabóžuje,
 Na morju pak wjesto móčne
 Ležku tóž tam pohibuje
 W kotrejž sedzi přewoznik.
 Džiwina k přecěžcy zywa
 Po snje dohim skatowjerdym
 Přizdaja won slamu swoju
 Kaž by swět chceyt požerici;
 Wilkanska won stawy swoje
 Sem tam wije, načahuje,

Kaň ly sahat njebjesa.

Póbla njeho mtočik stoji

Z wokom jasnym, přewjesotym,

Z wokom jasnym jako njebo

Zabóž nej wutrobu kaň Bóh.

Aj! to Wojmēr mtočenc krasny

Wojmēr je to brunowtasny.

Z dróhi swoje juróčacy so

Njeso poktač drohoptatny

Tři to wlosy, što wlosy,

Z hobra što ohtowaca.

Z nje neho wón konja zwojesli

Šta dkoje mjekku krívu jeho,

Přehota kón, poskakuje,

Widžo kasy knjena swojoh,

Dróhi do thej towarša.

Hdyž so běšo powuzywaj,

A hdyž staroy wjelikanske

Do wole bě porozčahnył

Džiwinač kón k hójnowočki

Z wupraš nje zas přikhačáčoch,

Kak so jem je poradžito

Polg staronoh što ohtosy.

Što tam widžat, što tam slyšat,

Što tam k htoščoh powužit je;

Apon smorčo wuprawowa
 Són swój dotki směšnowrótny,
 Hač je kón sam rjekotat.

Płowachu tak počas křetny
 Pod stoncon a pod hwědami,
 Hač do mórskrej srjedz'iny.
 Wosrjedz' monja z' lódie nasta
 hrany kóttón do dna mórskoh
 harwu polom na mtoz'ika
 By mu zjewit sprawu dotřnu
 Hlobna stobokosatok.

Dřeše mtoz'ik wustróžany:

"Wústysá drje wucho moje
 " Sprawu jeho wjelem udu,
 " Dřla tu runje stowo jene
 " Lekny stabej myslí mojej!
 " Tědž' moj dale, duša dobra!
 " Hač so pomjatk nawrći!"

Spokoji so z' ryčů kajkej
 Duša dobna, wjelkozěrna

Worhnywši kóřow horje
 Zwólne k brjohu doptowa.
 Na pobrjohy na pěskojtym
 Skoči wój měw z' kóřkom spěš' nym

Z tóhke čornej přewozniskej
 Widio pak zo bjer stracheje
 Wota njedočakanemu.
 Radu hoba ktoho tovy;
 Hač bě dat pak radu mudru
 Na konja won nychle skřitny
 Ze stowom mu powědomym,
 Zo by knjerej přispěchat.
 Hoj! tu kóni so rozwojeseli
 Nad stowom tym knjera sovojoh;
 Won tu z skokomputa z toh rje,
 A tu wjesle nehotajo
 Spěcha z jězdny m dalsi kraj.
 „Ha! kóni přerađny sy šelma
 Z křabanstwowom nje z jebat dwojim!
 Zaptaću ci za posotstwo.
 Do smjerće zo, čerwjó zemské,
 „Budžeš měci dosyta!“
 Zarweji a machny po nim
 Z dubom češkim z sukójlym,
 Hač to morjo zahowpaše,
 Njepřecel pak, stapjo konja
 Khwata ktoho nej poswyat nemu,
 Hožeň wo pomoc wěčnu prosy

Zarudženy bohater.
 Přije k hrobu bohatera,
 Zjewi jemu z sprawu mudru
 Welikana z tochtoty,
 A hač dvojcy noc bě čimna
 Z lětym dnyom so zwirowata,
 A bě drowka poryčata!
 Jako nieljo wujasni so
 Z mōcnym stowom hromu krxna,
 Newjedra wšě rostorhacym,
 Jak so duša wujasnita
 Duša čimna bohatera
 Z přemim stowom Drowčički.
 Młodženca wōw wokoš waše
 Dary jemu podawaše,
 A wōn pak mōdženo wobjo muna
 Kaž sež mltu Drowčičku jeho
 Z nadarem mēstu spěcha,
 Watorhnyč je zahubej.
 Přiějše k mēstu lačnem
 Zjewi jemu sprawu mudru
 Welikana z tochtoty,
 A hač stonco na džen druhi
 Prokništa so w wysokości,

Aj! bě wudy do sytosće.
 Kaž so zemja powotkne
 W dothej tury zapróchnjena,
 Z sylkami hdyž ju moči,
 Tak tu mtožki, tak tu stari
 So tu z dobom wotkne wicku,
 Z posylnjacym kužotom.

A tu běše ludej čaknem
 Z nadowac' so nad mtožencom,
 W umožnikom dušow mnohich.
 Woni knoham padachu mu,
 Darow čohich nošachu mu;
 W on pak mtoženc sylny rony
 Prožšhuwa so z městom serym,
 Spěše k hrodu Pud milowym
 Přijec' dara drožšeho!

VIII. spěw.

Zasywidlenjo.

Aj! što tamto zwot wysoka
 Z pawlanak tam ze xto toho,
 Što to hladaž lětnim ranjom

Z lichteru blědym jako měsach,
Z modrej drastu wud gbjeny,
Z pacerkami wusirwany
W obraz njebja nocneho?

Drowka je so kudomila
Kudomita potubského,
Kupca staronoh poroščich hraja
Dyšli Prohi bohatsch?

Wona seiki na postoncny
Jako krasna běla rōza,
Kiš so nunje z pupka rozwi,
Wona hraje pěsnje nowe
Na warito sto koryčne,
Wě lubosci potěsjena
Jako Wila w hubinach.

"Hlač so mesac trojcy zrodzi
"Klubosce hlač trojcy zemoje—"
Pryčat jehort je stōdki—
"Widkiš zas mu wobličo."
"Mesac je so trojcy zrodzit,
"Trojcy wospjet je so zhubit,
"Wojeměrje, Wojeměrje!
"Stōnce moje, ach! hōže dliš?"
"Fakto zdycharje rōza blěda,

Woko jeje stonco hlada;
 Stonco wsak so njezjewi!
 Aj! što tamto ze Dubrawy
 Wot morja tam wot sjerwjernoh,
 Što to na konju tam jedže,
 Na konju to sněhobětym,
 K hrodow hrodu kud mila?
 Hoj! to Wojměř brunohtosny
 Z wotkom jasnym přesojesotym;
 Sedym je to zlawow čěskich
 Młodženc kaž Džen nalětři.
 Što to před hrodow so klyšču
 W nacy horje pozbi hajsnej?
 Su-li to tři klyški swojate
 We prawicy Perunowej?
 Aj! to kotasy tři sa štote
 W móčnej pjasće Wojměrowej
 Z htoroy hobra stawneho.
 Sedym žladnje wtosy štote
 Njebi krasna kud milowna,
 Wutroba so njej poposkoči
 Jako sornka w čěhim haju,
 Hdyž ju hajnik z sna zbudži;
 Zatrěse so w čěže bětym

Licha duša hot bitrowa,
 Jako truna slěbrojasna,
 Wsměř nej rucy spiwarke.
 Džowcō karži, Džowcō sprōstnje,
 Prozradawje so jako Wila,
 Kupaca so we lōstarstwjje
 Hasnēje so z směchom slōdkim
 Tujawki so radowacej,
 Prozhorī sorunja kotrej,
 Ažno khwata ažno lēči
 Swojom lubom do wobjeca,
 Po nimž wutroba so žēdži
 Jako pupik po slōncu.
 Wōči swojē rous mēwja we,
 Znjet naktā nōc wobewjera,
 Dychi rōžow w krajū wēja,
 Pēsēn hajow wotemrēwa,
 Licho wotkot, čišinro wšo,
 Wščinowym maž Duchow krajū,
 Wzakroždēnoj kudmilowej
 Sotobikaj ščebotates,
 We krajū pak Lady swjates
 Swērū sebi pñisahates
 Kudmila a Wōjemēr.

Nan je jimaž z wěrnym swětkom,
 Hwěrdžički su z družčičkami,
 A wjazkom lubosće jej wěčnej
 To - tři štote htosy su.
 přet. Sacstarok.

Tró jěnnia holečo.

Hezady hunow w zahrodzi
 So čista woda puholi,
 Do kóllika so wuliwa
 A kóllikej dže sčěžčička.
 Požceacy k hodzi holečo
 Tu čistu wodu čerajó.
 Tró jěnni nimo podrozy
 Přijěli su do zahrody,
 Tam swojim konjam wowsa dać,
 A z čistej wodu napowáo.
 „Bóh postrow! Džachu, „holečo, čé.“
 „Chceš wody dać nam k hótóneje?“
 „Chcu wody našeje nam dać,
 A vaše konje napowáo.“
 Duž rjekny jěnni k holeču
 Kiž seděše na bruniku:

„Ty zlotych kři sta dyrkiš mjec,
 „Chceš holečo-li moja byc.“
 „Za ztote,“ holečo wotmotwi,
 „So moja lubosc' nje kupi.“
 Dur' džeše jerny na bětym,
 Kři sedžeše na krosatym:
 „Li rečas dam wot ztoteho,
 „Chceš-li byc' moje holečo!“
 „Tež do ztotehe rečara
 „So moja lubosc' njez amka.“
 Na čornym jerny plesaku
 Dur' třeci džeše k holeču:
 „Li přeršeň dam wot ztoteho,
 „Chceš-li byc' moja, holečo!“
 Na běty porščik natykny
 Sej holečo přeršeň blyščaty.
 „Chcu twoja byc', mój najlubši,
 „Twoj přeršeň swědži lubosc' mi.“

Z tamany přeršeň.
 (wot swobodnoknj. z Eichenendorffa).

We jednym křtořnym dali
 Dže mtynske koleso,

So lubše holcō zhubi
 Riw je tam bydlito.

Se swěw polubita,
 Mi pjeršćen dajše,
 Se swěrnosc roz lemita
 So pjeršćen roškoči.

Ja jako herc chcejt čahać
 Won, won do Daloka,
 Chcejt swoje spěwy spěwac
 Wot doma do doma.

Chcejt jako jězdny lětać
 Na krawawne bitwišća,
 Chcejt wokot wohnow lěhać
 Na polu čěrnoscach.

Slody koto stysu šwórcěc
 Dha njewěm, hdyje mi čěi
 Najradšo chcejt ja wumrjet
 Dha hnydom byt bě měj.

pr. Sychora. 1833.

Rhuda syroška a mać.

Wurostla bě trawička
 Na zelenej tucy,

Nimo wětřik pjerchota
Wopasa ju j'ucy:

Trawička by zelena,
Sto' će žiwic' budže?

" Krjepjelka ta njebjeska,
" Koptar pada wsudže.

Maće, dwi so nje staraj,
Sto' naj žiwic' budže:
Luby boh a ruka naj
Z kublatu a druhdže.

Trawičkow tak wjele je
Kreptow nišće wjacy;
Spěwac, džětać spokojnje
To su khudychšacy.
Sejleć.

Róža a ptačik.

Polu krosćic' při puc'u
Próžička je kčěta,
Dz tyščita so na černju
Cerwjena a běta.

Na černik tam přileći
Ptačatko a spěwa,
Pjenšo wone fifoli
Pjenšo róža kčěta.

Pjeriše roičko zanjese

Placatko a Džeta,

Lubšo je we wutrobje

Roča jeho mēta.

Lymški wětrik přilēci

Wōtrje zahiwindaše,

Placatko so postroži,

Roča zhlědowaše.

Placik roička ponowja,

Sto te wur nawaja?

Dobra noć, ty najrjensša,

Koži ja dylbiw z kraja.

Roča sylny wuroni

Sto te wur nawaja?

Dobru noć, ty najrjensši

Koži ty dylbiš z kraja!

Lubosc' hički dželjenje,

A so jeho stráža,

Placik je to pacholo

Holič ta roča.

Zhlědnjena roča.

(z Čěskeho).

W Nowohrodze na rakhrowke.

Kčeje krasna ročička;

Krjepita je krasnu rózku
 Za dvě noci rosyčka.
 W Nowohrodze na zahrodze
 Pola krasnej rózicki,
 Kronita je luba moja
 Za dvě noci sybligčki.

W Nowohrodze na zahrodze
 Smój sej swěru slubitaj,
 Pola krasnej mtoďnej rózke
 Pjeršćenje smój měnjataj.
 W Nowohrodze na zahrodze
 Pjóža běše xblědnyta,
 A zadžen a lětko bě mi
 Lubu moja wumrjeta.

W Nowohrodze na zahrodze
 Luny wětiki raduwoja
 Solobiki na lubej rowoje
 Trudne htosy zanošnje.
 Sacstawk.

Poswjatoku.

Lune hwěrdki zakčěwaju
 Wysoko na mōwinje,
 Solobik sam lutki w haju
 Tonli htosy zadliwoje.

Sukotajo

Prjki bajō

Dujki kraja w zelinje.

Zand'elite wčka maja

Kwětki z rosu knjepjene,

Janske mužki bludža, kraja,

Wtote štrichki miskoate,

Bórbotate

Swórkotate

Šrečki, hódie ha běriće?

Liche hwědku radosc'iwu

Subornje so zybola,

Strowja towarški so mite,

Pytać stónčko čehnjeja,

Njebjo delja,

Pokoj z njelja

Do wutroby mi wota.

Sprjerojan.

Na přenju klósku.

Přenja klóška, o ty radosc',

Witaj něna na stónco,

Z njeljen póste, naša radosc'

Božich Džiwow pótajnstwo,
 Witaj naše lubowanje
 Nowy zawdatk nadžije,
 Prólnej prócy zarowanje,
 Ktote myto, zoz'erženje.

Kwětki, róže, wšitke kćenja,
 Krajtejeń sčě rjanoty
 Krajtejeń maćerubolenja
 Stupajće ji do rady,
 Kiwajće ji powitanje
 To je wasa kralowna,
 Seje króny zahnowanje
 Wasu krasnosć přesaha.

Witaj Džčo wotpowite
 Zeleneho re zachtča,
 Wóčko twoje wutrobite
 Hlada nětko do swěta;
 Rynčuj twoje ztote kćenje,
 Bóh buď z toba, zohnuj će,
 Ponjes khleb u reńi wjenje,
 Krupa njech či nimo dže!
 Sejler.

Njedźelške ranje w meji

Lichu kročel mlode ranje

Stupa z wrotow porpórskich,

Wětrik same spi měrne spanje

Wžtobach něhóže htubokich,

Senož rěki zasumja:

Džens je kemš a njedźela.

"Svojčene budź božě mjeno,"

Čłowjek sobu kłosuje,

Z wětka, n njelju wobročonoh,

Swěća prutki svojčišo,

Prěki wěčnok žiwjenja

Dušw jemu přesunja.

Leš a polo, ludzi próžnej,

Wotpočnjetej w čišini,

Serkot, ropot z haru wóznej

Puč a dróha njestyši,

Senož ptacki spěwaja:

Džens je kemš a njedźela.

Prswjatnicy so nětko mjětu

Crjódki w pyše kemšacej,

Hona, tuhi pak jim sětu.

Kwětki z ruku zwjesitej,
 Stačkow kłos jich přewodźa
 Krjeńšemu Haleluja.
 Džed a woroka po kiješku
 Khabtajo za mtošimi
 Lehjetaj tu lubu ščěrku
 Hlišće we wyššej radosci,
 Sejw sabat blizko je
 A te psalmy njebjeske
 Na rěčaku njeleči pita
 Plužne koto njepišči,
 Nakowa je woněmita
 Džus do kopy njoyči,
 Zwony z cyrkwoje zaklinča:
 Džens je kemš a nječela.
 Cerwik ružtu přetocuje,
 Zwěro njerwě, što tu chce,
 K njebju pak so towaršuje,
 Štoš je z njebjes rodžene,
 A z tej proštwu kubta so
 Přinđ k nam twoje kralestwo
 Sejer.

Preč bowónčku 1849.

Lichi póst ku kónceji beři,
 Radostny čas přikhadža;
 Jutrowička mi w myslach leři,
 Mi so džije wot konja.
 Jutry mamy bowónčho
 Za tydžen žno jutrowičku.
 Postne hłosy wot nyjelknija,
 A wšě zrudne kěrlušě;
 Město nich te halelija
 Wjesele so zaspěwje.
 Jutrowne žno kěrlušě
 Nawuknył sym dospotnje.
 Wšudžom ryči so wot koni
 Wot gratu a wot banta.
 "Sobu najtwał nj esym loni,
 "Lětsa njebdže wotrađa."
 Kóžde statne pacholo
 Pleće konja křišerskoh.
 Wotrohi sej zabyc' njacham,
 Konja měju njemdreho;
 Něšto wařne pak šće trjelam,
 Banta nimam žadneho.

Do Kulowa bowónčku
 Po njón Dohé njemóžu.
 Duš was prošu lubosćiwje,
 Kiš na hermanu póněžće:
 "Dopomnce so na mnje mile,
 "Bant mi sobu přinješće.
 Njewće spon přew jutwóčku
 Zopda was jón wothólgju
 Zowam teš tu barbu prajju,
 Kotraš mi je najlubša:
 Wona je we našim knajju
 Móra, běta čerwjena;
 A ta konjej kópyši
 Wěšće derje přisteji.
 Hdyž bóže wěčku so zmahwac
 Bant mój serbski křižerski,
 Dha bóže kóždy na njón hladač,
 A bóže prajic, wěšće mi:
 Bant najrěhši, dušaneč,
 Tón ma Boscij Nyszowec.
 Sacstarok.

Křižáci.

Běty sněh na horach tají,
Naleče so přiblíža,
Zelenja so pola, haje,
Ptáčik w kerku činkota.

Secha hólčik z křižerjemi.
Na knóscanostim njebnišću,
Na koniku mjere všěmi,
Najprěnisim čornáčku.

Wupysěny, wuplecěny,
Hrjehota kon wjesoty,
Djany wjaz přiwiznjeny,
Pisany a čerwjeny.

Secha hólčik z křižerjemi
Postrowi hoh holičů,
Najprěniše mjere všěmi
Luboznje jom kiwajo.

Lakuka pak na štoniku
Zrudnje, tysznje kokula,
Wjesele ji na koniku
Hólčik tole powjeda.

"Njekukaj ty ptáčko, stajnje
"Nikto' mi šće njerowumje,
"Trasis' ludži njerowumajnje,

„Podarmo pak wšitko je.“
 Brěty směšk. juž zasy teje
 Nalěče so přibliža,
 Zelenja so zasy haše,
 Ptacik w kečku cinkota
 Druho jutny hólčik jěcha
 Na koniku čornačku,
 Njeje nad nim žádná pycha,
 Wjarnicu ma čornušku,
 Njewidki juž holčo wjacu,
 Ale tu nad knižnikom
 Pokulička leta zasy
 Ze stysknivym kurkanyjom
 Trudny hólčik sylny roni
 Pomodli so zalubw,
 Pokuličcy hólčik hroni
 Nětko radosć hinasu:
 „Kukaj dale, ptáčko kukaj,
 Nětko tež mi mto demu,
 Kukaj bližku smjerć kukaj,
 Zo so z lubej zjednocu.“
 Hornik.

Njerostja.

Solobitk rano na zahrodie
 Posledne rónčko zanošwase,
 Nócne sciny so rozhubja,
 Pranše zerja so čerwjena:
 Marja khodki w zahrodke,
 Knasne kwětki polowa,
 Dyci k swojej wutrobje
 A na luboh zpomina:
 „Ach zo luby mój tak daloko
 „Lahnyl sy do pola kwarneho!“
 Wot heikoro rosa spadowase,
 W ranšim so slonco blyskotase,
 Wšitke trawicki z parlemi
 Něk so pysachu stočtlymi:
 Dřowčo wlosy hładěse,
 Wěnčk sej wije ručany,
 Kwětki sebi saděse,
 Swěttý pieršer sebi natykny:
 Dřortu blyskotatu přichotnje
 Pradosciwa k kwasnej hoscince.
 Mrócele njebo začěmnihu
 Džtyški a hrimot zahwěachu,

Dub a tamje a rozčepi,
 Skata, so puka, zemja rži,
 Hu! stys' njeskot bubonow,
 Mječow ščerhot, bielbow hru!
 Hrom a klepot kopytow,
 Džiwnu hušbu wojer'sku!
 Zemja posyta je z cětami,
 A tež luboh četo mjex nimi!
 Rčewjace rože woblednjeja,
 Rčeničko kwětke rozhubjeja,
 Lišće na štomach wožatni,
 Z nim sej zahnaja wětiki:
 Marju přewoza zrudoba,
 Kwětke sadia na keršow,
 Wěny wije do rowa,
 Pjeršćen mača wot sylkow,
 Drohej borty blyskot, zahasny,
 W bohej dšowki ličko wobledny.
 Sacstacok.

Serbski prawopis.

Přesta njerjednosć nětke, kiž tužiskich
 Dželese bratrow,
 Ze čmy wroćichmy so do swětla z bo-
 žomneho. Horričk.

W bohe holičo.

Milena běžata

Do něki čile

Dzowj je khilata,

Do wody dele.

Lajato pyšenu

W zelnej ruce

Dranu tu Milenu

Wjesote čiče.

Ozoby khowata

Dutu sej derje,

Njerwinu kitata

Lita by so wěrje.

Wichony sawujow—

Duta je dele,

Wody so wěrnyja—

Zhubi so cyfe.

Prudni so holičo,

Zelujer syši,

Wodžewa wobličo

Tajmehlej nyči:

W bohej mi na wětki

Pokoj so mi ny,

Běda mi na wětři
za moje wiry. "

Wětřiškow zakuča-
Holičo so nuci,
Lotniška zakuča,
Holčo so zhubi.

Hórnik.

Stom narodnosće.

Lisće wšitke z wulkostneho štoma,
Nalětnja to pycha delje pada,
Wichor z čěsnym htosom donje wota,
Zemi maćeri do tonow žada.
Zalčate wětřički su mite
Dawno solobiki wotnijelčate,
Přiste sněhi, krute mrózy přisťe,
Hlatry su w rub směrtny zawijate.
Stoji stom serbskej narodnosće,
Křiž rub pohajebny be na so wzata-
Do rowow pak přednych, podjich mo
Nowe bronjenje juž pušća Starwa.

Z čěskeho, J. E. Wocel,
přet. Hórnik.

Wojnska pěseň.

Staňmy, staňmy bratřa lubi!
 Slonco swita Serbowstrow,
 Prjensá časy Serbam slubi,
 Wólta muži na wojnu.

Preradu su na nas přadli,
 Nowy hrěch na stary kladli:
 Na bitwišćo za dom luby,
 Stojmy kruce jako duby,
 Na bitwišćo za dom luby
 Hajda, hurra do wojny.

Mužni Serbjo bróňmy paře,
 Špěšnje kročmy do přědka;
 Droha maćer „Starwa“ kaře,
 Swojim synam do pola:

Kročel, kročel za kročelw
 Za narodnošć potłóčenw
 Na bitwišćo za dom luby,
 Stojmy kruce jako duby,
 Na bitwišćo za dom luby
 Hajda, hurra, do wojny.

Wojnske spěwy nas přewaja
 Serbsku khoroj swupójsmy,

Zwótrym mjěćom zehrawajo
 Wólność, křobľość sapajmy;
 Slnom a blyk so zhorow wala,
 Haj za narod, prawo, knala
 Na bitwišćo za dom luby,
 Stojmy knučě jako duby,
 Na bitwišćo za dom luby
 Hajda, huara do wójny.
 Postajmy so bratřa lubi
 Wopujmy za swobodu!
 Zubon rjeska, truba trubi,
 Kwas naš je na krowawišću!
 Křoble, křoble na tyranow
 Našich starych přescěharjow.
 Na bitwišćo za dom luby,
 Stojmy knučě jako duby,
 Na bitwišćo za dom luby,
 Hajda, huara do wójny!
 Haj, do brónje, Serbjo kochaw!
 Njepřecel so hotuwje,
 K bokej mjěć, do ruky hleďba
 Za mać Stawu do smjerće!
 Wodźmy mšćenje čerke mjóće,
 Njepřecelow knučě njech čěće.

Na bitwišćo na dom luby,
 Stójmy krućo jako duby,
 Na bitwišćo za dom luby
 Hajda, hurra do wojny!
 Sacstawk.

Budyšin a Serbowje.

Ktebi Budyšino, stoncojasne, ^{syroaš}
 Kři wot dawona pruhi přez krajow
 Staroy Serbow sydlišće ty krasne,
 Kři ty muřny wjedźičeři jich wostawaš,
 Ktebi hladali su Serbowje,
 Wšelakich časow swětrowje!
 Dže pak čas, gostojese ty swěrnyje
 Za lokeju wokotnosću, Lužica
 Pod škitom to ródnych knalow, měrnyje
 Wniwajst přirodženu swobodu.
 Tehdy česciču će Serbowje,
 Předobneho časa swětrowje.
 Ale njebjesa so pokhmurichu,
 Mínychu so tute časy z božomně;
 Njepřecela kraj wošow wutupichu,
 Mnohih poněmčichu mocy njesprawne.

Tehdy so rudnichu so Serbowje,
 Patow horkich swětkowje.
 Tola mróčna nóce začahnychu,
 Slonco rańše nad tobu zaszechadja
 Zolnyj Sprewje swěto roznosychu,
 Munojo so k dobrom skutkej jenoda,
 Nětko raduja so Serbowje
 Prawdy božej swětkowje.
 Synow jenož črōdžička je swěrných,
 Proda mōcneho suzbytki wostate;
 Li pak přecelowje sobu krowcownych
 Haja nyc sej; prawca, wasnja pradan
 Cornoboh. před sprōchowje w ruminje,
 Před hač Serbow krutych něčto
 přewinje.

Stornik.

Dudar a wojownik.

Tam w čimnej holi wutrobny
 Muž na skatu je zlehnjeny.
 Na rozpadańki wočtarja;
 Toh' woko sapa ptornjenja.
 "Sto radhiš sej, mōj přecelo?
 "Sto čmowi woko jasniwo?

„ Se nje pšiel' ci horđiwy
 „ We bitwy wěnc wnat nuciány!“

„ Se brat mój mječ

„ „ Sem ludži pšec;

„ „ Sa wojowach

„ „ Na krajoniščach,

„ „ Mje čekac' žady mje widžat,

„ „ Mi sylny žady mje wobstat;

„ „ Wěnc nuciány tončasto mje

„ „ Po horcej bitwy debese.

„ „ A pšinděch ja tam k lubym dom,

„ „ I kak wjesotym mje wobličom

„ „ Pon žona, džeći witachu,

„ „ A nany knawe košachu!

„ „ A kak tež žbožo dži wne ja!

„ „ Dže pšindě nowe wojastwo,

„ „ A kaž wot narymneho wictwa

„ „ Tež sylny dub so zatraše:

„ „ Tak težym swjata hola zarža

„ „ A bohwo woltař rozpadže.

„ „ Wot do lěsa

„ „ Sož wobjkom da,

„ „ A woltařje

„ „ Nam ljubješe,

„ Narodipadanach woltarja
 „ Něk swěty křiž so blyškota!
 „ Naš lud dyrbi so wukrawić
 „ Sich mjeramóže přewinyć!
 „ Osylny pokaž mužitosc
 „ Za wětu wojuj swobodnosć!
 „ Se lud tu zbirka wutrobny,
 „ Won dari wěno čí ručony,
 „ Tež nadobrych won muži ma,
 „ Kimž mječow blysk najlubsahra
 „ A při nim swjate bydo Bohow je
 „ A jeho wopor w lěsu blyšči so
 „ Ospěchuj k bratram přecelnym
 „ Tam kwitrobitym, swobodnym!
 „ Ospěchuj, hóděj swěne mječě čí blyšča,
 „ Hóděj sylnikow tysac čí juskajo
 „ Ze blyščatej brbnju dw napřeco.
 „ Tam truba šk njebota,
 „ Tam kłobi nabrunča,
 „ A konjow kopyt hrinocce,
 „ Hóděj swěty wocel zehrawje,
 „ So džiwna bitwa započnje,
 „ Hóděj pyšna khorow zmahuje,
 „ Lud bohama luby dobydne.

„Haj swobodnosć budźe wam přez swjaty myšec,
A swobodnym wěčnje tež k božo wam kćěó!“

Sasstarok

Sutrownik 1848.

Djane nalěčo, ty krasne!

Hdyž so hona kelenja,

Kwětki z yboba, a jasne

Njebjo škowrončk přelětwa.

Djenje nalěčo, hdyž kćěja

Čerstwe róže na ličkach,

Hdyž so swěrne wóčka směja

W njewinowatych wobličach.

Djenje nalěčo hdyž přenje

Plompa kńěja wutrobu;

Hdyž so móca zmyt běhne

Za wěc swjatu, přewrohu.

Djenje nalěčo, hdyž wohen

Lubosće so zapali,

Wěčnje krasnych kwětkow koryeń

Do wutrobow zasadzi.

Djenje nalěčo, hdyž stawa

Potłočena narodnosć;

Hdyž ji nowe mocy darow
 Wótčinstwo a hólivosc'.

Nalěčo šće njense naše,
 Nalěčo najkásniše!

Hdyž nam zezjawašwitasče
 Swobodnosće jasniše.

Buk

Po drohoće (1847).

Wjěće do wěncow złote nětk kłasy,
 Připlećć koscancy módrive jim!

Same pak kwětki

Njemóža žiwic'.

Alě hdyž kłasy nam sypaja derje,

Bon nas zwjesela módre teř wěncy

Wjěće do wěncow złote nětk kłasy,

Připlećće koscancy módrive jim!

Z polow přiwjesće bruchate wozy,

Wjesele spěwajo sčěhujće je!

Speřo wšak a wjeslo

Budže nětk stysc'.

Do toho dosć nič hač sylby a horjo

Ludzi widžach myzrudnych a stysknych

Z polow atd.

Kbožim woltarjam postajće snopy,

Dokelich žohňowanja wot Boha su.

Hdyž chce wón wotčahnyć

Dyrbiny tradać —

Dospołnje z honichmy lěta, hdyž telko

Ludži postorči do ro~~wa~~ nuna,

Kbožim atd.

Kwalbu spěwajće w kňalušach wulku

Wotcej wšěch storženjow milosći wem!

Staćinu mnohu

Ziwěinu cytu —

Wšitkich wšak wšelaka nasyc'a plody,

Sako takodne ktoški jow nas.

Kwalbu atd.

Prošće ponižnje mócneho knjena,

Kotremuž njebja wšě postuchaja,

Zo by teř zwarnwat

Prihodne časy,

Zakitat luboznje plody nětk wobróžnjach

Trasne wobraćit njewjeda wot nas

Zato atd.

Nutenje póznajće pótajnosć džiwnu

Lěnatu w zornjatk^{ci}u mo'čkim;

Kak dgrbi prjedy

W zemiso khować,

zo mohło skhadžeći k njebesam módrym
Přirosc', dozraojeć na stoncu cōplym,
Nutnje ato.

Wukněc urozemić wažnosć tej prócy,

Kotři tu wutorhnje plodniwosć razlej,

Zorpjatru plodnych

Wuklepa kliškow,

Kobes' poru rozmjatu koleca spišne,

Zo by zorno nam cyrobu dato.

Wukněc ato.

K Bohu zdychujće, zo by won zohwat

Pilnosć a džětawosć sprěcni wych wšěch,

Zo by won mě w

Pokoju teř darit,

Wšćowskim honam azakital mócnje

Přě wšěm njebožom rolnika džěto.

K Bohu ato.

Kaška.

Khwalka Serbskeho holića.

Holička serbowska

Kwětko ty młodniwo

Přěcělnosć, njewinowosć knasniće

Z lubosću wočkoće wuhladnje!

Přelichka lubozna
 Holička Serbowska
 Stawa či!

Holička Serbowska,
 Přeltha ty zprócniwa,
 Podomstwo ponižnej sijatki,
 Myslička tebi so přikhlili!
 Sijatka ponižna, holička do.
 Holička Serbowska
 Swěrnaw ty tujawka,
 Hwězdki so z ablyšča dožolny,
 Tvoje miřnanje do wutroby!
 Tujawka jandželko
 Serbowske holičo
 Stawa či!

Młodjenc a Sprewoja.

Młodjenc:

O Sprewoja što khodkiš tak z měrom
 Přew luki krasnoty?
 Što tebi je, ty njana,
 Zo ty tak styskna sy?

Sprewoja:

Ach hdy by jenož wědkit

Tu moju arudobu,
O sy by wotře plakat
Mi horce sylkytu.

Pydli na mojich brjehach
Ta sylry mócny lud;
To město kě sych Serbarow
O tam to w krasny hrod.
Tam horjecha na horje
Tam stejese jich Boh
Tlins rekhachu mu ludio
Tom wulkomu, mocnemu.
Kak možu wjesle berec,
Moj luby mladz'enco,
Mojow nadz'ija, moj lud
Se wšitko zhubilo.
Mladz':

O wotrej swoje sylry,
Ty Spnewja lubozna,
Tu budies' za to widiec,
Tych, koj sy widz'ata.
Zur.

Žnjencarski spěw.

Dz'ewjaty dz'eni lipa kćejow
 Žnjency! Kosu klepajće.

Swjaty Pan

Próžow rano

Stož ta kwět kow wostaji

Pys tych žnjencow Mlobuki.

Žnjency, Kosu na ramjo

Do pola won i spěwoj

Žnjencow znaty

Sakub swjaty

Z pruhow stónčnych přiwola:

Syčće Bože bohats twa.

Rosa brinči, raščerči,

Čerke stwjelco pólčiči.

Tajke kliniki

Lubezynki

Klinča krasnje po polu,

Kaž te zwony nježelu.

Wěnc teš wijće žnjencarski,

Kćeski žnjow najpysniši,

Postočenje

Fybolenje

To te kłosy zapleče,
 Zwjask njech žiwianiščo je
 To snop potom na přabě,
 Truna, piščel wotcući;
 Znadowanje
 Džakowanje
 Napjelni wšěch wutroby,
 Snopy přat a komory
 Sejeri.

Kitel

„Stótu khodži po mojim serowje,
 „Zhibuwoje trawu zelenu.“
 „„Khodži, Khodži mlody pan tu,
 „„Zhibuwoje trawu zelenu.““
 „Prjety swojej mlodej pani
 „Zodyrbi mi druku kitel sič;
 „Zo wtej ja lešec' njemožu,
 „Zo wtej ja nihdy njez niju.“
 Mlody pan po dworje khodžese,
 Zatošnje jara won ptakaše,
 Swoj bētej nučcy won tamasa.
 Mloda pani z woknom delje hladaše,

- Tak so jeho jara prasise:

"Loh'la ty ptakaš, mlody panje,

"Lamješ swojej bêtej suicy tak?"

Kak ja dha ptakač' njedyrbju,

"Hdyr sym po twojoh njelo nana byl!"

"Ty dyrbiš jonu nowy kitel šic

Wo tej wón tež hnydy njez hinye."

Stwořtk jo ju wječor zasita,

Pjatk jo ju wječor došita,

Sobotu jo ju tam njesta.

"Sto tu khodži po mojm hrowje

Zhibuje trawu zelenu."

"Ja njesu druhu kitel ci

Hdyr wtej ty leńec' njemožes.

Hdyr wtej ty sepec' njemožes,

Hdyr wtej ty ni hdy njeknjies"

"Stup so ty kemnje do hrowa,

Wostaj te klucě před hrowom!

To twojim dječom k wužitkej

A druhim ludjom pomjatkej

A k stajnom wopomněću."

Na lětne načuca.

Zrudne jastwo, čmowe časj

Buchu prječ, victoria,
 Z nowej radosću će zasy,
 Witam, módra fijalka.

Z pnuhu mitej wohnjewaja
 Slončko stote postawa;
 Witaj woži wjery hajo,
 Woblacena halona.

Kwětki, pupki, njane kćenja
 Na stonje a na brojčku,
 A po honach zybolenja
 Wožiwaja teń wutrobu.

Zlonki nasy brinča,
 Bože žito zolnuje,
 A mój spěw a budy klinča
 Z nowa tróšt: Boh mity je!
 Seječ.

Wowočei.

Khowa so slonco zady horami
 Lnu a čithosć přinjeso;
 Wroči so wowočei ze swojim stadlemi
 Dom, na lubu čakajo.

Holičo njerjesta.

141

A što je to holičo po zahrodni,
A wsitke te rože so pokhilili-
Samotka lilija,

Zwónčki a nalika,

Haj wsitke te rože ju postrowili.

Po haju, po holi to holičo je što,

Wše ptačatka wokot njejhromadja so

Tujaroka zakurči

Sytobik fifoli:

Knjam witaj to hajnišća zeleneho.

A što je te holičo puć do cyrkwički,

Kaž slěboro zwony su zaklinčeli,

Pišćele zaklinčo,

Kemšerjo post'chaja-

Ton k hěrlus' su jandželo přewodželi.

A stupito holičo před wóltar boži

Wěnc zeleny blyšći na htowi so ji-

Zarwawa nučička

Młodžency česnema,

Tu fijatki z rožju su wěrowali.

Sejler H.

Bosćijowa lubka.

Postuchajće, postuchajće:
Něšto nowoh wěšću wam!

Njedychajće, njepikajće:
Stož mam w zaku wusypam.

Moja luba Wóršla nosy

Jara rjenje zařtoane

Njčasane ryzy rotosy,

Prěhi, pódłu z mjetane!

W woku so ji wohen'jali,

Kaž bě přo so pórta:

Wšitka hori, wšo so smali,

Kaž by so smudžita!

Teje wukormjenej licy,

Muchorw nam podobnej

Widru wodnjor, widru spicy,

Tajkej caci nadobnej!

Łólte steja z wulkej huby

Styri do the nyrnzhaki:

Měto wójško tajke huby,

Njetjebata tesaki!

Tej hatorojtej rucy,

A te porsty nóh'cace,

Stawo za hrabje na tucy,
Pjeru ^{pole} wurlate! —

Tři škle jahtoro wobjeduje;

Takle ma to lubka je,

Tři pokruty přisusuje;

Hlač njetrada, što to we?

Moja Wóršla nejko pije,

Wutroba so směje mi!

Pivo rada do so lije

Wěčnje pólka w raki tci. —

Moja Wóršta je tak změrna,

Teno swari sprochi mje!

Moja lubka je tak swěrna

Tenož khodži, njewěm dže!

Sym-li přisot k domu jeje,

Dhatam zrudny zdychuju,

Dohelii tam Wóršta njeje,

Kotruž hocco lubuju!

Prodi li što druki wo nju,

Teho hrydom wojbješiu,

Te li hdy što wojacy z honju,

Wzrub jej ho powěšiu!

Moja lubka je mi lubša,

Hlač kotlása krapowa!

Moja lubka je mi stódsá
 Hač pomarka mjedowa.
 Tak wam prawodu rozkladuje
 Mudry Bosćij Šcipalca;
 W susodstwie so teš mjenuje
 „Zaňlokana piwalca.“
 ?

Sata.

(Zčískeho).

Wěm ja tučinu serbsku
 Na njej trawička wysoha;
 Starke nana wy sobički,
 Při hladowat je z wohna par,
 Swoje je pachoto zawolat.
 Stawaj a gratuj konički.
 Pojedu honič do pola.
 Sornički budku honički,
 Dwacyći lětna dlowčički.
 Hody su na tuku přijeli,
 Hody dom honički zastali.
 Što je karat trawužnjec?
 Nětk dybi jedna z nami jec!
 Mać nam a nana su karali
 Trawy tej zelenej nar njoci.

Sedna je žngata, wparata,
 Zatastnje druka plakata.
 Tajkole kuska trawy dla
 Wopušćić dyrbu Wjenclika
 Achza tu hubjenu rěgru
 Wopušćić dyrbjnu staršej.
 Dla toho kuska džecela,
 Wopušćić dyrbjnu přecela.
 Achza tón džecelowy kwět
 Wopušćić dyrbu cyty swět.
 přet. Sowa 1849

Spěw pohorčow.

Najrůstniši jědenka štomika je,
 W lěsu knjeři zelenym:
 A pohoro mi fiachoło wjeselše
 W cytym swěće kulojtym.
 Hic, krónu a sceptar won ngerodzi,
 Ceŕke knježstwo knalowske;
 Hdyž derje jem stejaj, du brunački
 Semu česć a radosć hčě.
 Hi hotoh! hi hotoh! won zapraska
 Pušći konjow zloštnejw.

Přez hory, přez doly tvóř klepota
 Pleska a čisje z wólnošću.
 Knam witaj, knam witaj, mój pohorčo!
 Wota kóžda korčmarika
 A slwńic jěm pokhwata směrwojo,
 Pivo winko naliwa.
 Dej, holičo rpane, mi rucičku
 W, módrej žabi pohorčej,
 Ce z klinhatom, z wyskanjom powjerku
 W wěncu, borci wěrwanскеj.
 A widiš mi pacholo w knajw dře
 Kotriž spěwa, nahwinda -
 To nadobny pohorčo, pak rajtač je
 Kotryž konja lubo ma.

Prozmarinka.

Hdyž ja dřeč přez dubowinu
 Napadny mje dřemota,
 A mi k hłowje bě do ranja
 Prozmarinka zahčěta.
 Porěnat sym swětke pruty
 Krasny wěnc z nich naplett sej:
 Puščit sym jón po wóžičcy,

Po wodźičcy studnjenej.
 Za kotraš ju tojić budže
 Pro rozmarinku zelenu,
 Hliscě moja luba budže
 Ktanej stronje za wodu.

Piano džěchu holčiki k rěcy
 Wodu čopac do bowa,
 A knim wěnc tam rozmarinki
 K samej stawcy při ptowd.

Prijana Mlynček Liduška je bě
 Po njow so tam skhilata,
 A ta w boha halubička
 Do wody tam padnyta.

Zwoni, zwoni, tojcy zwoni
 Prožo, što to z namjenja?
 Powjescě wšak lube ptački,
 Inadź je moja lubička? —

Twoju lubu, twoju radosć
 Z hotwali su do kašća,
 Styrjo mužo w čornej drasće
 Do rowa ju kladžeja.

Ach mój božo miłosciwoy,
 Wzały přec' mi njewjesta!
 Powjescě wšak lube ptački.

Kjej rowej sočičku.
 Tam za hórku při cyrkwidcy
 Knyžo kury spěwaja,
 Za cyrkwičku dšesac krotěl
 W rowje leži Liduška.
 Trudny plakać chcu a žarować
 Wótrjec swětnem wjeselu;
 Twoje dla sy moja luba!
 Ležko horjo ponjesu.
 Šćerpnje njesć chcu křiža kradu
 Hač tež nje smjerc wumozhi,
 A wěnc rozmarinki něhdy
 Mi so narow potozhi.
 přet. Sacstarok.

Swjatkornny spěw.

Pój swjaty duchu z njebesow,
 Přinď k nam do našich wutrobow
 Šzator z nowej lubosću
 A čirki jězwołne k modlenju.
 Swjeć, swjeć k našk domej božemu,
 A přispor' mysl njebesku
 A pohar' nam puć z bōžnosće.

Trěn praweboha pórnaće.
 Dajno kaž dabne stoniki
 Plód radny bychmy přinjesli.
 A wobtwjerdz naše wutroby,
 Zoboře lube džěci smy.
 Sej lei.

Wěnašk.

(matorask. nar. pěsn)

Cj narahrodje
 Pawiki khodja,
 Pawiki khodza
 Pjerička a hubja:
 Khodzi za nimi
 Krasne holičo
 Pjerička zbera
 Karukawo kladje
 Z rukow a bjerje,
 Na blitko kladje
 Z blitkaje bjerje.
 Wěnašk sej plěće,
 Wěnašk z pjeričkow,
 Z mtodnych rózličkow.
 Wšo přiměruje.

Sej na hloučku:
 Maci, so dřiwaj,
 Najte debjenje!

Přišto holičo
 Prano po wodu,
 Tu so zbehnychu
 Mócne wětiki,
 Wětiki mócne
 Sylne dešćowe,
 Wěnaški torpnychu
 Zbroha knuteho,
 Zbroha knuteho
 W Dunaj hluboki.
 Wěnaški ptowarše
 Dal w Dunaju,
 A wona na nim
 Přecy po bržiku,
 Tu pak widzāta
 Se tři rybički.
 Bohu ztuřace:
 „Owam pomhaj boh,
 Tři rybički
 Tři rybički
 Bohu ztuřace!“

Njgjeće zethali,
 Njepsće popadli
 Wěnašk z pjeručkow,
 Z mlódných róžičkow?

Oj smy zethali
 Oj smy popadli
 Wěnašk z pjeručkow,
 Z mlódných róžičkow,
 Sto pak budže nam
 Za to namkanje?

„Budže jednemu žloty pjersćenik,
 Žloty pjersćenik,
 Z porsta bětcho.

Budže druhemu
 Sančik žičžany
 Landčik žičžany
 Z sije bětje.

Budže třecemu
 Sama mtoduška
 Sama mtoduška, ta kan jahoda.
 přel. Hornik.

Šudr.

Nimo lešno pastwišća sčička wije so,
 Při nej so tam rozšěrja stare sčudrisko.

Ćadyn kruwac njesynje so krom šćudrowej
 Ćadna kruwka nješćynje wokot njeje sej.
 Sunu bože njejednó hólcow nastrońa,

Maty kruwac klatny so šćehnši klobuka
 Z liwokej džěštaj wojakaj, jedy n zelěš:
 "Krywaz hłowy nješćahaj! Djabot lubnyje!"
 "Drože dla cě, lubaka!" "towars' zaryca —
 Ćahnimajcy rary šortaka.

Hólci wón kroćel wot šćěńki morowy lěšěš,
 Kerk su jemu sadhili — šćudr wostat je.

Lubanowy Proteus.

Spokoženje.

Lisće šępta: "boženje lubo hatožki!"
 Pušća so az lětuya z wětrom sa brjohi.

Nabojane lěčichu ptački do dala,
 Prórđne hajki něme su, čicho žaruja.
 Bože stončo wustarwa, haša na horu,
 A na ptowe njeby sa mrohi stupaju.
 Tola njeđaj wutrobu jimac' kruwobi —
 Ćenja budže w nalěcu hčěc a
 spejwaći.

Proteus Milan.

Bratřik werojakach. 147

Styrubrane mój bratřik
 W Dwoni zapřahuje,
 Hdyň je zwozyt žně domoj,
 Kralej dožtěrby dže.

Kralej žtěrni wón swěrny,
 Brónje nozemi wojesc'.

Polec' hotbiko spěšny
 Wjele dobroh jom' ryesc'.

Křětře ručě leč' k njemu,

Pohlej, kak so mwdře,

Prínjes nowjesc', hač' w' folu,

Aby podtřeču je.

Lipa liscičko spusći,

Ale wubiwahas,

A wón piše: Zapřinidu,

Kletu wuńdže mój čas.

Lube lětko leč' nimo

Dołho ča kac' je žle

To won skoro dom dońdže,

Zasy kiwajo žně.

Spedža horow su doty

W meji kak čěwa stom:

Po tym d'ělenju nadose'
 Hdyž mi přinde won dom!

Na Serbowstwo.

Te budyste hona wot spočatka su,
 A ludžew tež stac' hoč na poslednim dnju.
 Bóh twerde jim město je připokazal,
 Terelne króny jim na hlownu dat.
 Taroda we Sprowji ta běhi tež nětk
 Kaž běhata předy nastaj^{mysacy} gnty let.
 So wobnjoja stajnje a hōca nina
 A našim tym dotinam přibnosće da.
 Tón slěbny měsach, kaž nastrarsku je,
 Tež nětko šće nočku nam wujasnuje,
 Tón nejěšči mjer hwězdami won so nam žda.
 A tola Bóh wjeršny jich kedyž bu tež ma.
 Tak thromatka Serbow - tak mala hoč je,
 Wšak tola we kraju so drž'ěni a hčě,
 So žiwj, kaž stari so žiwili su
 A wot nam so podobnja z duchom a žkroju
 Tón spřah je jich čisćat a čisćěš nas,
 Hlaožak wita nětko nam k bōž niji čas,
 Budž' wutroba z měrom a nadž'ijej so.

Bud' wutroba zmiřom a nad'izej so,
 Ton, ki' je nas z'ek'at, nas p'pom'ze B'oh!
 D'ev' nad'izej tw'erd'ke, o wutroba mi
 A wyš'e tych horow ty kn'jebjesam st'ri!
 B'oh bud'ze te'ř dale pož'ohnowac'
 A z'bo'ž'o we w'otcow'skim kraju nam dač'!

D. a W.
 K'onska Krasa.

(z. Anakreonta 4)

P'iroda rohi w'otom,
 Kopyto pak da konjom,
 Hajacam nohosp'eš'nosc',
 Slamu pak w'otro'ubnu
 Lawam, ptowanje rybam,
 Sz'ozom a mud'rosč' mu'kom.

(haj'žony n'jam'eje nič'o!

Sto, potajkim da? Krasu,
 Tu meš'to w'sitkich škitow,
 Tu meš'to w'sitkich hlebjow.

Du' p'riemo'ze pak njana

A k'elenc' a wohen'.

p'iet. L'uban 1841

(P'ul)

Stříbrné hody.

Hotijschotuj soze stříby,
 Prjane ty holičo,
 Sněh běle lětka wukhadia
 Wóz přehnjenyž no je.

Zaspěwaj, zanošuj ze wsy won
 Prjany htoš přespótny,
 Zoklinči tróštne boženije
 Wšěm lubym wrocylej wsy.
 Widziš tam hrody so čerwjenic',
 Widziš to w běly dom?
 Tam wjeremy čerwjeniša
 Z sklinkotom, z scerkotom.

Widziš tam w okna so žybolíc
 Wysoke, jasniše?
 Tam dyrbis' khod'ic' wona nuti
 To lětka cyličke.

Slyšis' tam zwony ty zaz wonič'
 Slěborne klinčenije?
 Tam zmejěš xcerki kemšace
 A njane njedkele.

Wjencě mje runy aby kři wy put,
 Polirko aby daloko,

Hdyň ludje zbožo zelene
 Se mi so lubito.

Stowo k Serbamtuřiskim sem. w
 Prany při započatku nowoh sulskeho lěta.
 1847.

Hlej wšak bratře Serbski, luby towaršo!
 Hlej te hory mōdre w dalokosci,
 Za kotrymi: Maćer droha khowaso,
 Kotruž wopuścichmy wjedawnosći.
 Potna staroscow a hišće styskaniwa
 Na wšech swojich synow wona spomina.
 Z nowa posta naša Serbska Lužica
 Klubej sotre mlodych synow swojich,
 Zoby ta jim wědomnoscow darita,
 Samych rozuwučiwata w jedwěch drohich.
 K huda Dyrbi wona swoje drěčata
 K susodzinje staci, kiž je bohata.
 Dobny druho! Kaj he bě jej „boženje“,
 Hač ty dasta hoženje jej slo'dnje? —
 Wulka sylba w wočomaj so blyščese,
 Z honta wuněkechu te stowa krótkhe:
 „Njezapomni wšak na mje, doby mlodžence!“

Timócnom, šr sylnom skut kawa nju hoty
 Sopak rapnjat tež rozomz polnosću
 Stowa, kotrež wutrobu li hnuchu? -
 I budžeć, dospotnosćec'ž knutej pilnosću
 Sylne mocy, kotrež leža w duchu,
 Hlajic' narodnosć a swjatu počćiwosć -
 To wsak lubej Maćerje je požadosć.
 Towaršojō, na mać za byō njechamy!
 Honliwosć a lubosć k narodnosći
 Dobri jeje synojō, njech ž khowamy,
 Njech tež česćimy w šej přichodnosći! -
 Bratia! horcu lubosć k Serbskej w wutrobu
 Chcemy dž'ětać k dobrom skutkej w Tur'icach.
 Szak.

Boha knjera wobydlenjo.
 (z němskeho).

Hleje lydli Boh ton knjer:
 Hlejtam horka móže njeby,
 Kak knuce stejō do thi čas,
 Kak wysoke a šeroke,
 To nihton je nje dosah nje.
 Hlejtane hwěrdow ž tote swětlo,
 Kaž njane mate wohnjeska:

To je Boha knjera dom
 Tam bydli won a hlada won
 A hlada z wóčkom wótcowskim
 A kúwa swojim d'ěčom swěim.

Hdže bydli Boh ton knjer?

Stup won do lěsa zeleneho,
 Hlej hory knjebju z hěknjere,
 To škaty křiž kar stopy steja;
 Hlej tam stomy wysoke:
 Poskaj, kak žich wěšnačk sumi
 Kak lesnje w'ěčim dolje woni!
 Hdyž widziš to, dho čuješ ten
 To w lěsu bydli Boh lby knjer!
 Hlač runje joho nje widziš
 Hla joho wšud'om spóznaješ.

Hdže bydli Boh ton knjer?

Hlyšiš krcowow wótko zynki?

Woni će kemši wotaja.

Kak njenje čicho w cyrkwi jo,
 Kak wjele a styskno hla!
 Kak nutnje spejwa wšitkón lud
 A k swojom Bohu modli so!
 To čini: Boh knjer bydli tu
 A tohodla jow bliži so

Kóndy, zo by jón čěsćowat
A nutnje so jón dźakowat.

Kdže bydli Bžoh tón knjez?
Som je bydło cyty swět.

Hdyž pak so jón polubi
Dha wón knjez wšohó žirojenja,
Najmejši blech sej wuzwoli.

Kak mata naša wutroba,
Dla Bžoh jón tež so namaka:

Džew čistu twóju wutrobu,
Zo Bžoh tón knjez wnjěj byd lit by,
Z radosći přišol njebjestku
A nje wopuščil ženi će.

Lyz.

Sylbik.

Hdyž sym khodzil w čimowej holi
Nadejšol tam hněždžěcho,
W hněždžěchu pak mata pitačka
Sylbika dobroho.

Džiwat sym so na tym sylnje
A jón prašat přěčelnje:
"Sto će, sylbiko! hnuće"

Hajk a hona wopuščić?
 Wšak maš tam tež k hłódnym kěrpek,
 Kір. čo kita před slónčkom;
 Njedaloko plóдне pola,
 Kір. či skiča zornješka:
 W hłěnym pěšku woda žorli
 Nasyćenoh' naproji,
 Mólčich sam z lóhkej prócu
 Wobstaras' a zehiwis':
 Tu pak wzrud nej fustej holi
 Wjelo dyrliš' potradac'.
 Maš drje tudy k hłódk a brunki
 Ljca ča a jahodki;
 Naproj pak w tym suchim pěšku
 Tebje nědko wokřewi:
 Wopušč' dha tei struchtli holi,
 Hdr'ej na twoje spěwanjo
 Tenj krawonca a sorwy
 Znudny hlóš či wot mólwoja;
 Zlěty w dolinach a w hajkach.
 Hdr'ej so twički zelenja.
 A přer swětly kamuš k woda
 Wrečy skaco pluskota.
 Na to sylobik mi drěse:

Tyšnje htoičku piovšejo:
 Bydliše sym před dołhim časom
 W tamych rpanych krajinach,
 Znaty běh ja z čtožekami,
 Lubwachmy so hromadie;
 Sa jich wučach swěta krasnosc
 Na dubičku spěwajo.
 A jim khwalach dobroćiwosc
 Stworiceja wulkeho,
 Woni mi to rozemjachu
 W krasnym spočwje wur najej
 Mjenwachu mje drobnoh ptačko
 W svojich pěsnjach narodnych.
 Spokojnje smy žiwi byli,
 Wjeselo se zrudobu
 Pierjene smy wučerjeli,
 Zanuzawisc' njeměli.
 Pičahnyl pak lud je lžy
 Z knaja njepřečelskoho,
 Wuhnat wobylederjot z domu,
 Kotryž sam nětk wobyledi;
 Pryčal ryč je nješikwanu
 Hordžit w knaju cunomnym;
 Podčišćal jo lubych mojich,

Kreiò jich přebat na polu,
 Zebrat matuške mi mtove,
 Kněžděcho mi roztorhat;
 A te doliny na hona
 Ludu mojoh swobodnoh
 Woznyl pam lud njeprěčelshi,
 So so do nich rozdzělil.
 Lud pak přewinjeny sprarony
 Podcisnyl je k wotročstwu.
 Jak da moht ja w kraju zwostać,
 Hděš mój lud je čiščany,
 Narodnosć je wuhubjena?
 Wotčinc smjōci podaty?
 Njemōžu ja slyšeć skōžbu
 Ludu mojoh pěkneho,
 Njemōžu ho tyšnoh widjeć
 W žalosčach a nudobach.
 Duž sym wopuscil te hona,
 Hděš sym mtohy zehrawat;
 S pělět wjem wo krasnym hajku,
 Hděš sym maty přebywat;
 Dalšoh čěmnoh kučika;
 Speiwam sebi zrudne htosy,
 Na lud w bohi spominam.

Spominam na lubosc' naju
Na naj njanu přerjenosc'.
Wutroba pak mi so tyši,
Hdyž te horjo wobhladam
Potrež lud tak wotrje čišći:
Lež kje časy panuja! —
Njepušćimy pak nadziej našu
Zloty wěk so přibliža,
Zběhnyč lud bože starostawny
Has so mócnje křiwjenju;
Wottrac' wotročstwo a puty
Z kotry mž duch bě jimany,
Stara krasnosć bdiě ho wobdač,
Škutki swoje wozjewič.
Zańdž bdiě curre wobohawstwo,
Swojate prawo dobyče;
Njepřecělsku lesnosć z tamje
Pilsnosć naša knutobna;
Lěžosć ji pak Bóh sam sprawny
Scini cyle nješkwódnw.
Lud kaž někdy byt je stawny
Zasy dojndže k starosći.
Sacstawk.

Wutrobne požadanjo.

Wěj wětřiko zloty, wot ranja wěj!
 Wěj ze zemje nam přecelnej slowjanskej
 Wěj ztote rošak časy do Lužiskej:
 Wěj wětřiko wěj, do Serbow wěj!
 Hřej blyščate stončko, wot poldnja hřej!
 Daruj honam a honišćam plódnivosć,
 Do wutrobow serbskich pa ti horliwosć;
 Hřej stončko nas hřej, Lužicu hřej!
 Běh wodžička swětla, k wječorow běh!
 Wotwojow curomnu lózosć a njekhmanosć,
 A přirojow nam zlotu tu swobodnosć;
 Běh wodžičkow běh, do Serbow běh!
 Swěć měsachó jano, nočku nam swěć!
 Nam wot škódného bluda wotčěmny kraj,
 A wjedžo a wjedžitosć Serbšćiny daj;
 Swěć měsachow swěć, do Serbow swěć!
 Sacs wath.

Powjedhenje.

Nět khlej mi powjow, holečo,
 Što je mi w m. y m. je zelene,
 Tak młódnje zelene!

„Sedla tam steji na hórcaj,
Ka je mi wozgnije zelena,
Tak mlódna zelena.“

„Nětkhlej mi powojen, holečo,
Sto je mi w léce bjer kwěca,
Bjer kwěca běleho!“

„Paproč tam steji pod hórku,
Ton je mi w léce bjer kwěca
Bjer kwěca běleho.“

„Nětkhlej mi powojen, holečo,
Sto je mi dróžše slěbora
Slěbora čisteho.“

„Twoja ta česc, mój nučany wěra
Tej stej mi dróžšej slěbora,
Slěbra čisteho.“

„Nětkhlej mi powojen, holečo,
Sto je mi lóžše pjerička
Pjerička husacoh.“

„Najw hromadupnińdženje
To je mi lóžše pjerička,
Pjerička husacoh.“

„Nětkhlej mi powojen, holečo,
Sto je mi čěšše kamjenja,
Kamjenja mlynskeho.“

Najw to rbnodźćenje
 To je mi čerše kamjenja,
 Kamjenja mtynskeho.
 Narodna pisen.

Holčatkam.

Nječěkajće, nječěkajće:
 Sa was wsitke lubuju!
 A swěrnosc' nječadajće,
 Dokelž wsitke lubuju
 Du. P. Sul.

Njejsy moja!

Njejsy moja, njejsa moja,
 Wtastojčka radozna!
 Tola moja, tola moja,
 Přecělnička lubozna!
 Njejsy moja, njejsy moja
 Přožojita lubčička!
 Tola moja, tola moja
 Slěbrojasna dusička!
 Wot telye ja pozdaleny

Samotny tu zdychuju!
 Myslopólny, wuručeny
 Zaridzenoći wopruju!

Městro drohe, cune, njane,
 Teje bydło zbožomne,
 Slona wot njej posrojčane,
 Še mi njerapomnjomne
 Mócnyje, strony wurwitane,
 Wubroba nje čehnje k wam
 Spominanki křičowane
 Mohl ja zwani lećeć tam!
 Njejsy moja, njejsy moja,
 Holubička - Lubinka.
 Tola moja, tola moja,
 Tujawčička - dušinka!
 Dr. Šul.

Ballada.

Wot Larina

Što so běli při zelenym maju?
 Snadź tom běte holbje njeju maju?
 Holbje njejsu, kiš tam njeju maja,
 Te rad wyše hrodow zehrawaja.

W zoudkach trokawa je p'itowjed'enas
 Zwj'icha jasna plachita powjes'ena.
 A p'ri hajw zeleni so pola
 Flotuje tam kotid'ij sej holo.
 Z teje čempjele so čicho ptaknje,
 Z běhnsi so to holiwo k njej skaknje.
 Synsi so za d'ěsca l'chwo khl'odne
 Čěšo spokoji to luboz'atko khl'odne.
 Stoha čeli li'cho, w'otko jeje?
 To je mač' - az w'ěrowanec njeje.
 Hajw žatku, spin kajzasy, Turko!
 Hewak najw swarja, lube kurko!"
 Shoku nas či rucy hotujetej,
 W ložnej woči za matuškim d'ětej.
 Plakaj, holo, ž'itow je či lubit
 Lesny ludanc, česny we'nc či rubit.
 W utroba nu fals'newsteji druhdie,
 Za waj z matkim ha'nbowar' so budie.
 N'ětk mu z tota knje'na dusu hrěje,
 Z njeju j'ěrdny slub w'ond'ensa ž'měje.
 Hej! što tam po pučw j'ědie z hajw?
 Kak so ž'nosuju te konja kraja!
 P'ědku hordy ženich na bunaku,
 M'ozak brašku njese pornjo w'straku.

Slubarjo za nimaj w wozach jedu,
 Horjo zadusa tu holcu bledu.
 Wjertny wichor z hrima nima nje
 Do tej bčej plachty čampjelnyje.
 Hrabny wošire synka z rešćateho
 Lisnje ju na nana njeswěrneho.
 Sumjo zawali tom konjej woči,
 Splošeny ton brunik přehi škoc
 Njemdry jendnika ze seřta strasny
 Zlečo z hłowow ton wozemja prasny.
 Na škoh torhnjeny za wotroh wisa
 Hlowa z kamjemi do kamjen' pra
 Zawaleny do bčeho ruba
 Wjeru četo žarujō ze sluba.

Wot tebe a bjez tebe.

Wón.

Wem, z najw wbohe městachō,
 Njech tež je wjeselšē,
 By z rōžemi tež za kčeto,
 Kaž nona z aronske.
 Ty džiwas' so, dceš' wjedz'ec' je?
 To je tam, hōž'ez' sym bjez tebe

Wona.

Wem zrudny pučik w žiwojenju,
 Tam kóhda nóžaskhnje;
 Ton z hórkej sylbu pokrjepju,
 Njech nješćo ter. won je.
 Ty kudas jón, so pnašes mje?
 To pučik je ton wot tebje.

Hromadže.

Zwjazk njerozdělny z jenocá,
 Tu naju wutrobje,
 Naj wšitka radosć w wubóda,
 Smoj jeno Anomadže;
 Duš njecha so mi wot tebje,
 A dyrbiuli - reic bjex tebje.
 Sejler.

Mój wótcny kraj.

Wěš mi mój njany wótcny kraj?
 Won zloty nej, to njez'adaj;
 Pod figowcom a palmami
 So jeho zemja nje knas ni -

Ow ně! ow ně! won poněna
 Te plódna boža wakraoda.

Wěš mi mój rjany wóteny kraj
 Na mjexow sěr jom njehladaj,
 Za hordym knjeźstwom njeleći
 A knawe brónje njewótki —
 Ow ně, ow ně! stož kwalbu ma
 Te jeho wulkosc' pytana.

Wěš mi mój rjany wóteny kraj?
 Na němski kraj mi njehudaj,
 Mój kćejata je wo knozka
 Na stonje staronoh Slowjanstwa —
 Haj to won je! a njespadnje,
 A Lwica so mjenuje.

Ta je, ta je mój wóteny kraj,
 Mój Serbski dom a wóžny raj,
 A kiž turodka kćeč a rosa,
 Tym křibow je tež wulka dosc —
 Kćej, kraj, kćej! ty jasnišci
 Na česćach a na překnosći!
 Sejle!

Božemye holčo, njech so něško daj
 Tvoja mysl na krasne wjesela,
 Napu lubosc' so we pěstku daji,
 Tam ze smjertnym wěncem zehrawa.
 Nyskažo nam tež hdyci wohladamy,
 Bědnoh' pėdnoh' našich bratroh' hic,
 Pristus nosc' my tola statku mamy,
 Khróble nasoh' njeprěcěla zbiw.
 Mampa wutrobje pak kětku hracy,
 Dha mój duch so bohu prozběhnje;
 Ach, što wě, hač widžimy so wjacu
 Duž dže božemye, bratna, na wěcne!

K. Jenč.

Studentski spěw.

Bratna dlyšće,
 To wy byšće
 Zěchowali kěrlus mój.
 Speňwajo so pozradujmy
 Prostu wšědnosc' zloložujmy,
 Wšak čas kóždy wěc ma swoj.
 Sklencu wzmicě
 Wino ližće
 Pacerkate do njeje!
 Sylnosć nadosć wino dawaj,
 Z přisahu tón mjěčik hanjw:
 Woswolit' i ze wšoh' přaha
 Nima stowa budžace.

Dóbnu měru
 Pijmy swěru
 Zo móo wina pytnjemy.
 Dobre mysle, winozbudži
 Při nim rozomnišo zudži
 Kóždy, kóždyšto na wazy.
 Naliwajmy,
 Zawyskajmy:
 Přecělstwo namzelenšo!
 Wutřby kódyž wino žreje,
 Přecelje so woko směje
 Winostručí přecělstwo!
 Serbski krajó!
 Wobčěwajó
 Módre njebjó pysčice:
 Mězniki či postarowane
 Wostanu njech nječkři wóžene,
 Wzbožw njech sy na wěcne.
 Wotco krajny,
 Wobškid stajny
 Tiv tež našoh Serbstwa sy,
 Tebi stuziž brónje many
 Kubto žiwjenje či dany,
 Serbscy žiwjenje smy.
 Wšo ztož debi
 Dobyc' sebi
 Kóždy nětko přisahaj!

Popjet wólcrow čescić chcemy,
 Česceni zo wostanjemy,
 Čestny wěno pječ serbski kraj.
 Stož njehlada
 A nježada
 To by duch byt slowjanski:
 Njesny tu naš zwjastk nam žranic!
 Z přisahu mječik hanió,
 Nam njech blizko njestupci.
 Kóždy spěwaj
 Na to djetaj:
 Mějmy serbske wutroby.
 Poswjećeny mječik klajće!
 Pa hotam nam serbskim dajće
 Překlot klobuk swobodny.
 Bž ty skobaty
 Mječik swjaty
 Klajće! Djeržu w lěwicy,
 Klobuk načo sopněkósu,
 Přer chow djeržec na česc swoju
 Serbski Slowjan nadobny.
 Sklenow přimaj
 A naliwaj
 Wólcrow skilho napowa!
 Mječik do lěwicy w zarwsi
 A swj klobuk překaltrawsi
 Tij na głože Serbowstwa.

Mječiko pój blýskolady,
 swobodnych swobodna brón!
 Budź mi swěće přespodaly
 Z křobukami potny wšón!
 Dajće nam jón zwobrymjowu,
 Kóždu hłowu přiknyći,
 A jón potom wocistosci
 K swojédženjej zas wotpowowac!
 Tak wźmi sej jón
 Li hłowu chcu nětk wódjeć
 A na nju mječik zložić,
 Li stawa. Duša Serbowska
 Njechmanik, štož ci wudmo da,
 Kaž do koho cěznajemy.
 Ce bratna někač chcemy:
 Li stawa! Duša Serbowska
 Wólpočy nětk wot swojédženja
 Mječiko naš blýščaty!
 Njech na Serbstwo pomyslenja,
 Kóždy nětko zložil by!
 Derže temu, kotryž hlada
 Swojich wólcow hodny być,
 Mječika so podobnyć.
 Nesny, kiž nej stowjanwada.

Šta petak Hilžička trawičku žnješ,
Tri mi hodjinki dobeta daja.

Prerjuku hodjinku žnješ,
Draše te serja horjodješka.

Druhu to hodjinku žnješ,
Tasne te stoniko zchadješe.

Treću tu hodjinku žnješ,

Knjež so sam priwida maty Holbrašk.

"Što ty tu činiš hajiku mojim?"

"Krawičkam, čelakam trawičku žnju."

"Hilžička ty dyrš mi čerw dac'."

"Zaneje čerje ja sobu nimam,

"Štož jenož tonkej moj wuski serpink."

"Wuskoj ja serpinka njeham nič,

"Ale ty dyrš mi Hilžička čerw dac'!"

"Zaneje čerje sobi nimam,

"Štož jenož pjeršćenik moj sleborny."

"Pjeršćenka slebornoh njeham ja nič,

"Ale dyrbiš mi Hilžička čerw dac'."

"Zaneje čerje ja sobu nimam,

"Štož jenož wěrašk swoj wuwanj."

"A teho pak nihdy ty njekrydnes,

"Dyrbjata tež i žiwěčko dac'."

"Sydom lěb za swojim žiwjenčkom stat

"Ale nihdyje četola njemamakat."

Nětkoj xmi powjěz, Hilžička,

„ Wuběraj smjerć sej, naj kus chceš ;
 „ Chceš ty być zmyćinom zarubana,
 „ Abó z konikom zaječhana ? ”

„ Nješćim mi teho, Holěnašćo,

Wšak mam ja doma bratnikow dweju.
 Prěni kroć Hilžička zawota :

„ „ Pojtaj, mi pomhajtaj bratnikaj ! ”

„ „ Wój pijetaj hrajetaj wjesotoj staj,
 Na swoju Hilžičku njespomnitaj,
 Wo jeje zrudoby njewěstaj. ”

Wonej pijetaj hrajetaj wjesotoj staj,
 Na swoju Hilžičku njespomnitaj,
 Wo jeje zrudoby njewěstaj.

A d ruzi kroć Hilžička zawota :

„ „ Pojtaj mi pomhaj luboj bratnikaj ! ”

A Bratnikaj z korć my won wubězěstaj,
 Taj zátostnje para so prašěštaj :

„ Stoso w tym hajku tak zrudnje wota.
 Njeje to našej Hilžičny ktos ? ”

Sedły, moj bratniko konika,
 A wobsedly namaj přec wobeju dweju.
 Młodši bratr konikow sedlowaše,
 A starši bratr njěčikaj připašwaše.

A třěbi kroć Hilžička zawota
 A Holěnašć Hilžičny htowěru gěa.
 A Bratnikaj k hajkej čerjěstaj,
 A konikaj zrudnje njehotěstaj.

Prjenci króč wokoto jěchastaj,
 A nihdže wonej nikoho njewidjěštaj.
 Druhi krot wokoto jěchastaj,
 A přecy šće nikoho njewidjěštaj.
 A třeci króč wokoto jěchastaj,
 A matoh tam Holdraška wukladastaj.
 „Sto twćin is Holdraško,
 Zo sy sej mjecik wukrawit?“
 „Matlo je hollašow přilecilo,
 Tym sym ja hlowički zwotrubať!“
 „Hdže dha sy hlowički zwostawit?“
 „To haj rozno je rozmjětat.“
 „Hdže dha sy pjerka zwotawat?“
 „Pjerka sym do wětra rozpušćat.“
 „A hdže sy naj Hilžišku zwostawat?“
 „A Hilžičcy tej sym ja hlowičku zěat.“
 „A jimaj jo, jimaj jich bratřiko,
 Won je naj Hilžičcy žinjěčko wzał.“
 A starsi brat Holdraška jimase,
 Mladši brat swěťty mjec wučěže.
 A stawij on Holdraškeju wutrobje,
 A zaktó Holdraška dosmjerce.
 „Towfej maš myto Holdraško,
 Zo sy naj Hilžičku zarubať.“
 „Knalam a ferštam ju mbyastmoj dać,
 A nětk swoj datój Holdraškeju zarubać.“

Stuzit je holciv panikej
 Stuzit je holcik panikej
 Na te mi šes' a sydom lěb. :|
 :| Stuzit je holcik sydom lěb. :|
 Zastuzit ryzny konika,
 :| Ktemu mi konikej hupdžičku :|
 A hupdžičcy njanu holcičku.
 :| Na vosne lětko jom štuzese ;
 A panik jom poča hranniči.
 " :| A chces' mi ty hranničo paniko :|
 " Dha daj mi tej pjenjery moju mju,
 " :| Kiv' sym sej swernje ja zastuzil, :|
 " Na te mi nune sydom lěb. "
 :| " Wšak tam naš hrodje sydom lěbo :|
 " Dha byj sej to konika, kajkehoj chces'
 :| Holcik tón konika sejtowaše, :|
 A holčo dny mjěško zwjazowaše.
 :| Do luty chřid' anych nubiškor :|
 Lute te čerwjenej pabučka.
 :| Ale maty rusk dale tam přindžeštaj :|
 Holčo so poča wohladowac.
 " :| Hložej so te hony tam čerwjenjajhu, :|
 " " Tam sym ja mblička horjerastla.
 " :| W čerwjenej bujarocy zwolujama, :|
 " " Z čerwjeny mi powjezkom zwobwipama ;

" " :|: Čornymaj wóčnomaj zwotkladana :|:
 " " Z belymaj ručkoma zwoťnošena. " "

Zkhlilata so pėdlenka
 Zneje je wušto holečo
 Pjane hěte čerwjene.

Pjedy hai křemi dopaže,
 Pjedy hai křemi dopaže,
 Tu jeje luby papaže.

" :|: Njepopań, njepopań lubymój :|:
 " Wšak rucy čornej mazanej stej. "

" :|: Na čornej křiťy ja njehladam :|:
 " Wšak lička su hěte čerwjene. "

" :|: Štup mi ty holečo na mój mjec :|:
 " Zmojoh mi nleča na konja. "

" :|: Chćemoj mojej pėci w c. w. kraj :|:
 " W c. w. kraj k starej maćeri dom. "

" :|: Mo dha tej starej maćeri dom :|:
 " Tej lišći pjel hač doz emje. "

" :|: To ludže so jón woblekać :|:
 " A za swoju dźowku spominuć. "

" :|: Mo dha tom starom nanej dom :|:
 " Tom drubku dobroh sobaka "

" To ludže w heli sydowac "

" :|: Mo dha tom starom bratńitej dom :|:
 " "

„Tom ryzy konja a swětlej mjei“;
 ♪ „Lo budže na nim jezđowac“
 „A znyječikom sej zehrawac“
 ♪ „Što dha lej mlódszej sošnicy dom“;
 „Dej lindyr z sukny do zenyje“
 ♪ „Lo budže soju wobledac“,
 „Lo budže soju wobledac“,
 „A na swoju sošu spominac“

Wótcinska lubosc.
 Za z wutrobu, z ruku
 sym podat so ci.
 O krajo, lubši, stawny,
 Mój krajo wólcoski
 Mi wutroba sapa
 Tak dobra ci je
 Ty krajo wěry, swěry,
 Hóděj serbska lubosc' nice.
 Chcu pobožnje džerjeć
 Naprawdu a česć,
 A Perbstwu swěry wostac'
 A wutrobje ja njesc'.
 Bóh luby chcyt krajić
 Tu mlodu mi krejć,

Ložolmi strowa čita
 We mocy rycerskej.
 Bóh sylnu mi rukiu
 A wutrobu dej:
 Nětko žiwý byđ a wumjeó
 Za swjaty, wótcny kraj.
 Handrij Sejler'.

Serbskeholcō w cuxbje.
 Domo rjany mojich lubych,
 Kaŕ mi ležiš we myslach;
 To tebi so lu mi slyšće,
 Wočko ptojeje wo ksylyach.
 Wo swjěd' wjeski něčka čista
 Mjez wolšemi pluskoce;
 Syłobik lam kerčkach spěwa
 Lune ktozy z nošuje.
 A naš domček, šon maty luby,
 Pod zelnej lipu stej;
 We nim byda wsitcy moji,
 To pak w cuxbje dalokej.
 Tudy nětko zrućnyj pítakam,
 Na wšo lube pomyslu;
 Slyšū přejně žtony žynčeo
 Kóžde ranjo ryedželu.

53 Widźu wšitke holčki njane
 Kak tam wone kemšid; ;
 Stysa serbskije přečowanje,
 Serbske bitosy žanjeseu.

Tak so mi tež w nocy dźije
 Wo wšech lubych towarškow;
 Kak sym z nimi z wjeselena
 Pola nasich susodow.

Z nimi khodźu kóždy ranje
 Dječelkoju trawu žnjeć;
 Widźu sočnicki a maćer
 Pomham njang len jim plec.

Ale wodnjo je wšo njane
 Wotemně luždalene;
 Ničo nje wšak zrudnej cuzbi
 Wokřewić tu njemóže.

Hdy bych mohła hišće jinu
 Wohtadać dom wótcowski,
 Hdy bych tola mohła stowčko
 Popowědać ze žnatymi.

Ach ty statow mojich lubych
 Kak po tebi chce so mi;
 Ale ach, ja dyrbu zhinyć,
 Lutka sama we cuzbi.

H.

Čista roudnoba.

Čista roudnoba

Te ta rōžička,

Kij na nōž dym pućiw nāje,

Hōje so boža lubosc' smeje,

Hōje so zryjinoća

A wew nādžjo.

Čista roudnoba

Te ta studnička,

Kij nam darwa móc a sytnosc'

K dobrym skutkam prawa swěrnosc',

A we nōrnosc'i

Dušw wokřewi.

Čista roudnoba

Te ta hwězdčička,

Kij we čmowej smjertnej noci

Hdyž nam zandw naše mocy,

Mitu jasnosć da

Na puć do njebja.

Čista roudnoba

K lōdke spanje da

Hōje po sprōcnyw čyřim dželi

Smjert' nas powala

K měrej do rowa.

Čista wutnoba

W edže do njebja,

Pysí nas při božim trónu

Injezathodnej krásnej krónu:

Čista wutnoba

Wěčnu z bōžnosć ma.

Flexa.

Tröst Linje.

O Lina moja lubwana,

Traj čhodla či ličko,

Kiž prjedy znožu nčejese

Traj žymny sněh něšto zbečto?

Ach wožjéro sobuželnemu,

Sto rubi twuju jasnosć,

A ž wočka brunem wohniwoosć,

Sto wjesotu mysl swoju?

Sto porani či wutnoba

A jeje sijaty pokoj?

Sto zasy we hrady zrudobu,

Lo tysznje zardychujes? —

Le nadžija je z jebata,

Slaj tysi tebje přichod,

Kiž z hrozbnym wotkom potkaja

Tuc njeznate přez kraj? —

Wšak duša moja spokojjo;

To mróčel čorna zardije.

164

A jasne stončko wróci so,
 Kónec polom nuzy wšěje.
 Tam zjed noćimój na wěčne
 So w bydtach přezbožomnych.
 Hlady sybrow rojacy njebudže
 A dženjow tož nudnych.
 Jurij Wawrič. 1853.

Ljubang.

Pokrajnje wětrni žymny
 Lahwojdajo zadurwa:
 W khawódněj ptachće zemja wusny
 Hlote štomy zaruja.
 Samlukki w mtoženc pućnje
 W horju wulkim nuryjny;
 Z ptowyn wóčkom pohladuje
 Inašnu pšerň pozběhny:
 Wětny, džijje wětrniki roj,
 Přehowriče z šumolom,
 Hludže mojej čežke škórčby
 Hlotosjećej pućolom.
 Lenja sarwacy sy wobnaž
 Mojoh' bėdnohžirojenja,
 Zhubit mój sym mtožastny čas,
 Halčka luba přewadna!

101 Štom šon nahi jeje runja
 Kraj bě pobjedy z wostata,
 Ale radobna nic, runja
 Štomej bjere lisčička.

Wětny, džiwje wětniki wy
 Přehowriče z šumolom,
 Hrudže mojej čejke škóřžby,
 Dobydžiče nad pušolom.
 Jurij Wawrich 1857.

Казань. Нован а холцо.

Šwěrnje stwžese Pejti Ibrahim,
 Šwěrnje stwžese husnemu carej,
 Pola care wosobne je holčo:
 Car ju wita, zo bu wzał ju sebi,
 Car ju chcešo, holčo njechase,
 Car je žiwit spjatnoće ju lětkow.
 Hdyž so holčo na wo rozmjergato
 Wona zawola — Pejti Ibrahim!
 Po sym knjemu hute hronita je:
 „Šwěrnj stwžomny Pejti Ibrahim!
 Kradnikony, carowe bohastwa,
 Zo bych moj stoj na horu Kopajnu;

Tamto leži moja domowina,
 Domowina, stara djedowina."
 Tole Turka ledyma dočara,
 Kradne konje, carowe bohatstwa
 Těchase z nej na horu Kopajnu,
 Na Kopajnej nocku nocowaštaj,
 Na Kopajnej podzelenej sedlu.
 Na zajtra hdyi běty džen zaswitny
 Sněhi padachu, padaju druhe,
 Džiwje zakliwa lepołu holčo,
 Džiwje zakliwaju Pejn Ibrahim:
 "Oj, holičo, zo će Bžoh zabije!
 Prečo symje woš cara wošali?
 Sa při caru možach žiwy byci,
 Car by byl mje z krasnišim woženit,
 Z lepšim, wyššim wošobnišim holcom,"
 Ale hromi lepołu holičo:
 "Prečo ž sym si hańba načini so)
 "Wěny služomny Pejn Ibrahim,
 Te li helje zymaz křudowata,
 Corne konje zputaj do železa,
 A sej začěi do zelenoh haja;
 Pan so lehn' mi. najidžane tonó,
 Zo će kryjuže srokatym ptáčom."

Hdyž se Twcín rozmyslit sej stowa,
 Corne konje zputa do železa
 A jej zama do zelenoh haja,
 Tak so lehny na židžome tonu,
 Wona roza joch pod srókadym ptašcom
 Wusny Turka jako pchyo zskludne,
 Wona sčehnje wo paso jom rože,
 A zankole Pejna - Ibrahima.
 Tolom sama nočku nocowase
 Na Kopalnej pod zelenej jedlu.
 Najzajtra hdyž bělý džen zaswitny,
 Krasne letne wustupito stonco,
 Holico so zbehnje puco woci,
 Na nomina dobreho so sytanje,
 A postupi horje na Kopalnu,
 Z Kopalnej hlada wokot Kopalnej.
 Wona počnje rozmyslići w mysli
 Luby božo, što a hiže sa dyrbju!
 Naspjet njes njema nje možw na pjenje,
 Hdy bych cyta ma worócić so naspjet,

Wulku škodu načinih jarej
 A woš wjedých stuznok najlěpšeho,
 Teho woš wjedých a žanolich joh.

Porodu napřed jeli wěršny Bohda."

Kopajnu přeňže, kž wječanam přeňže,
 Kosowo přeňže, k. Pohožnju d'ňdže,
 Za Pohožnju na Pristinu d'ňdže,
 We Pristinje n'čku nocowaše,
 Pola jednok dobroh hospodarja;
 Hospodar j' konina napsorji,
 A sytneho žorna nasypa jom'.
 Ani b'ěty m'edočana ž'eni su,
 W nocy ki dals'emu so pučej ž'ěhny;
 Wona počnje pospěwaci čer'no,
 Přez kačeny stare Nowanowe.
 Zasty~~o~~ so hajduk Nowan stary,
 Dweja žawota Nawanowicow;
 Přednjoh Gruja, druhoh Tatamoida,
 A tež bratna Deli - Kadivoja.
 Tesb'ěnce wy, drohe d'ěci moje,
 Pohladajće, što lam w nocy spěwa.

Teli wila, aby je holičo,
 Do stanja su ne mni dowpěžeće,
 Teli pak někajki wobbežany,
 Wot njeho mi krídło přinjesće,
 Wy tež, žěci, jeho pokhosťajće,
 To by w nocy nespěwat na horach,
 Npětosit by našich wobbežancow."
 Wundzechu šor Dobri mlody'encjo,
 Pod holičom konja popadnych.
 "Zastań nnydom! Stolu w nocy spěwaj."
 Syli wila, aby syby holičo,
 Pod stan tež je wota staresina,
 Syli někajka pak wobbežahny,
 Hlanbu činiš mačeri a naney!
 Čemu spěwas na horach w nocy?
 A mi plōšiš našich wobbežanych
 Droni syby lepota holičo:
 Njesym wila, moji přatka Drozy,
 Ale tyšne wosobne sym holičo;
 Kac so mjenuje waš staresina.
 "Poj sem, čemu namjeno so prašes"

Polym zaróječe won pod star holčo,
 A holičo želnje počnje kronič.
 Luby Božo, we wšim buď ci khwata!
 Hoje ja mloda nětk sym přista pod stan!
 Hlada gnujo na lepobu holčo,
 A pan hroni Nowakowic - gnuja:
 "Stočki nana, hlej lepe holičo!"
 Darono pytaš za mnje holičo jiwj.
 Hlej tu, nana holičo je za mnje."
 Powjeda jam Hladu u Nowak staru:
 O moj gnujo, moje dječó drohe!
 Wěšci lepe, w osobne je holčo.
 Wšan tu njeje ani pop, nic kmotr,
 Běta cyrkeio, kóžež by wěrowat so."
 Zastysš to dwaj Nowakowicej,
 Pozběhnystaj so na nohe lóhke,
 A nan džeštaj popa a lež kmotrna,
 Bětu cyrkeio, kóžež by wěrowat so.
 Dónj šće nještupja kwěrowanjiv,
 Dožal njebjo čiste, wjedno běše, -
 Hlój pan mlodej přičnetaj so wěrowac
 Přidhnje tu mróčelisko
 Z mróčeliska dygnystaj dwaj hromaj,
 Zderuju hromow dwaj tu dešče krowawej,
 Da so jimaj časa najswjećiša,

Potna je so z křižovju najjelnta,
 Duchomnaj staj wobaj woslepitoj,
 Spěwarjo su štorjo woněmili,
 Pzjez škičy nož jedyn spěwar' z wosta,
 Kožnyž sam je kniže nawučit so
 Listy piše samowučny spěwar'.
 A je pōscele do Kačan starych:
 "Toj Nowako, zo by džiw wukladat
 Wot Graju ho a přichod nej džowri.
 Džij smy njestupili k wěrowanju
 Dotal njeby čiste, wjedro biše;
 Hdyž pan mtođaj počestaj so wěrować,
 Přičehnje tu močeliškosyrie
 Ā močeliška dypišta, dwaj hromaj,
 A rowaj dešcej, dweju hromow kowowaj
 Da so jimaj časa najswjetiša,
 Potna je so z křižowju najjelnta,
 Duchomnaj staj wobaj woslepitoj,
 Spěwarjo su štorjo woněmili.
 Hdyž pan Nowan lišcin wukladaje,
 Wōn je prodal so do bětej cyrkwoje,
 Potom woz nje lepota holičku,
 A ju woz nje za prawicu ruku;
 Wuwjeđe ju přede bětū cyrkwo,
 No to hroni hajduh Nowan stary:

Oj holičo, moje dječō Drohe!
 Prjeki z proudu, boh daj tebi strowac!
 Krajroh sy ty splahate, krajro rodu
 Krajke mjero, krajke primjerno maš,
 Inadź su někotři z nas twojoh rodu!"
 Sylby noni wosobne holičo:
 "Jesym wila, Drohi rodźičelo,
 Ale ty šne, wosobne sym holičo.
 Inadź to wěšće a w pomjatkū maće,
 Hdyj su Turcy Ochrid předoblyli,
 Nowakowe dwory zapalili,
 Nowakowe a Radiwowowe,
 Młodušku mje sobu su sej wzali,
 Hlišće w pjelchach wex totej kolebce.
 Wexirej mje káristkom darowachu,
 Žiwjese mje Wexi do syd meho lěta,
 Wsyd móm won mje carej darowase.
 Car mje žiwi do pjatnoh lěta,
 Car mje žiwi, zo by wzal mje sebi:
 A ja, nans, turkouskeho njecham,
 Dopomnih so ja na swojis maćer
 Mamza wujaj Deli-Radiwojaj,
 Dweju bratrow, Gruzaj, Tatomira,
 Maćer moja je mi zhony wila,
 Ja sym prisěta, zo bych pyšataj jich.

Hdyž je Nowak ryče roz myslowat,
 Sylby noni na junačske lico:
 „Ty sy Telo, posledne mi džečo!
 Ty sy Telo žiwa, žadosć moja!
 Skoro nan by přehřěšit so jara,
 Skoro wzał by d'owku za přičhodnu,
 Skoro bratna za sobu kě žiwěwat.
 Přistup gnujo, přistup Tatomiwo,
 Hlej to wasa sošička Selica!
 Bratnaj lědyma staj dočaratoj,
 Na kosnuj staj hižon zapomnitaj.
 Sylby nonitaj po bětym licu,
 Wot njej prosytaj sej wolpušćenje,
 A najbóle gnujo, bratnik mtovy:
 „Wodaj ty mi, moja droha sobna!
 Wodaj ty mi a žohrowanje daj mi!
 Ja synu žlobu chcyt so woženici,
 Chcyt, syn, sobna, ale njeznanja dla.
 Lědnoj staj ju bratnaj powitaloj,
 Wěže staj ju wóždy džen a lěto,
 Bratnaj sošičku wudostaj krasnje,
 Do Anada, do bětneho knodu,
 Do wulkeho Domu Dšdarica,
 Mjeze dwanaćimi bratrowrami
 Wotal nowi nastachu přeceljo,

Teđni nđruhnu na hosćinu khoda,
 L listami se bětymi postrowja,
 Wostawaju zbožomni a čestni.
 Hornik.

Wědomnosć.

Wědomnosć jenom nadobna, njejestna
 bohina druhom
 Dobna kruwa je, kotraž tu bčnu da jom?
 z Šiller pěst. Róla

v
 Swojatej Marije Znamjo.
 Što par debi samle Znamje,
 Znamjo swjatej Marije.
 Štož je debi nětko rano
 Prjane, dobre holčo je.

Prjensó dyžli ranše Zerja
 Swěći jej ne wobličo
 Wtošni Ztole wobličija
 Pristojne jej wobličo.
 Tajka knježna, kotraž snhowa
 Zojanosću sej čistotu;
 Njeby ta wsak hódna byta
 Debić knježna najswjatsu.

601

Těhdla pyši maćer' božu
 Wiže wěncy luboźne.
 Injewinwalej wjesotosc'iw
 Da jej kwětki wonjowe.
 Z sobikom Dobnym kłasy
 Kłasy njane Zaspěwa
 K sebi ž'owku swoju bōrži
 Njebjes maćer' z'otola.

Dřolla.

Wowcei.

Khawaso stōnce žady honami
 Cmu a čichosc' přinjeso;
 Wroći so wowcei z swojim stōtkami
 Dom, na lubu čakajo.
 Zernička na njebju so zasweći
 Pola, haje rozjasni.
 Holičkatam spěsnje doleći
 Z wowcejom so rozryći.
 Polobin ro hajtka njenje zaspěta,
 Spěwase wo lubosće.
 Za nučku njanu pachotn Zaprěma,
 Na ličkoju rookoši.

Zahrodka.

Ostatk awny, mite kceje
 W swede mlodna zahrodka!
 Krotnyj Boza mitose kceje,
 Tandjelki ju skituja!

Nad kotrej so mjeljesa
 Stajne mberne smejkaja!

W trawry, w rozitkath so krasni

Njelja rosa porporstka,
 Slebornicka sworco jasni,
 Barbne kwetki zahroja,
 Mjelle, bructi zmatuja
 Tudy glote kwiwleska.

Lune krontka zaspewaju

Solobiki, skowroniki,
 Stomy zelene wse maju
 Lidzkatu tu ptowjiki.
 Ostatk zow je bohata
 Wutnoba a radostna!

Proza bjez cernjow tu kcewa.

Kaj we zblonym Edeni
 Stoncho curiso so smewa,
 Mesack njeljo sleborni,
 Hweytki z lutoh dejmanta
 Krasnje so tu zybola.

081
 Škrička, nuzo, knižka starosc
 Dvojedy drěmk tu hišće spja;
 Štōška lubosc, njebja radosc
 Zahrodka wsu wud obja.
 Krajka je to zahrodka? -
 „To čas zložnost' djěčastwa!“

Fiedler.

Horam Lužiskim.
 Móvne hory Lužiskije
 Mrōni knuže serbowstije,
 Wzrynje, w liče zelene
 Z rostlinami z debere!
 K wam nje. hčenje wutnoba
 K wam mi hraje myslička!
 Něhdy stare knalestwo
 Boha běhlo, čorneho
 Nad wami so zbehaje,
 Serbskije duše kryješe;
 Znašich wólcow wot starjow
 Djěchu kadu woporow.
 Waše wětški wužachu
 Serbow, Němcow bitwěču,
 Wy kraje gorabiske,
 Pjane hona Lužiske,
 Tola wosta Lužiske ca
 Šaton drohot' Serbowstwa.

Před wami so pisanja
 Młodny pohlad postića
 Mile krasne twjisker
 Hona, lube serbowski:
 Kłěj so Serbstwo rozzylnja,
 W swěrných dusach zakrěwa.
 Hory módre Serbowski
 Před mi dróhe budźeće,
 Při was rózow zahroda
 Sanič mojohi dječatstwa.
 O duž staru wunjesu
 Wam, naj cytem Serbowstwou!
Wagner.

Planjo.

Krasne slončko zranja slata,
 Lornu noc zahoni;
 Wětrik zranja, wjedro dawu,
 Mróčele rozduje.
 Lranja, Lujica, či zbožo,
 Trinje a swobodnosć,
 Hrom ze ranja da či zbožo:
 Slowjan naj će zdźerži.

Luboscé žadosc.

Za lubku sym nižon darono hladat,
 Matka, modne wocno sebje žadat,
 Hdyž će wohladnu
 Hladam za sobu.
 Hdyž ty, Marika, dješ, za sobu khodzju,
 Ze wšech holcow će samu rodžu,
 Wšon so zahorju,
 Hdyž će nadeńdu.
 Hdy beštaj to twojej wocčy čutej,
 Jak skaj tola wutrobu mi hnutaej,
 Powjeselitaej
 Lubje nje byštej.
 Tri sta kroč' će, Marika, wmyslaj nosu
 Kóždy dzeń, a twoje znanijo nosu
 Naj nje w wutrobi
 Lnu dny w radosci.
 Hdy by twoju ty mi dusu data,
 Marika, na wječne nje lubuwata,
 Khroble prisaham
 Ze wsu gbožnosć mam.
 L.

Starwa nierej!

Inowa měr so floty blizsći,
Dawa zbožo, wjesotosc!

Hož nam wojnu zasy wěšći,

Tón njej hišće začut došć,

Kak my smy zrudženi,

Hdyž so njeměr přibliži!

Floty měro, kajke zbožo,

Nepřinjeseš do knaja!

Hdyž pak njeměr knježstwoj toži,

Tam so radosc polaji.

Měro budź nam witany

Pak za swoje njane dny!

Tako kweřda z wogškosće

Sćeles krasne pruhit sy:

Zarowje tu, tam w polajnosći

Zrudžbu začerit sy;

Dyž dha měro, starwa či,

Starwa hač do wěčnosće.

Sy kaj stonco zerkhadžany,

Prańse serja sćeles k nam.

Budź nam měro powitany,

Z radosců či přijusnam:

Starwa či, o starwa či,

Starwa hač do wěšnosće.

Horistaw.

Sóni lubosće.

Sunu so mi dźijese,
 Lo běch plaćin ja,
 W wobroby potny lubosće
 Zlětowach či do klina.
 Kani so mi tam lubjesi
 Njewěm prajici,
 Jako by nje nošese,
 Běch ja kralin we mysli.
 Z twojoh' klina zlecich ja
 To rjana syrotku,
 A přinjesych či, najlubša!
 Tu žadnu kwěćinku
 Ničo wěcnje njetraje,
 To teř zhonich ja,
 Přetož na wojeršću radosće
 W otubich zesparyja.
 Mnóž y hodźija.

Přidavok:

Smjertny hlós.

173

Z Uhlanda.

Hó wola mje, što spěwa tam
Tak njane khěrluse?

O maći, dźice pohladac!

Što tu tak poradže je?

„Ja njewidžu, ja njestysju

A z měrom je nětk wšo!

Ty w božim merje dale spi,

O khore dječatko!“

To njejsaremske khěrluse!

To praji wyšše wote!

Tam wotaja mje jandžele,

O maći, dobrou noc!

Jugij Sakub.

Wopušćena.

(Čěskeho)

Leća mróčelje přez lěsy pušte

A lesne sony přez htowny člowskje,

Ach, slěda po sebi njezawastarja.

Hlaj pod javorom, naňolty mštomone

Čista so purnoli dle studnička;

A holička sem mloda přikhadka
 Do kovaných borow vody načera,
 Wody načerauši podjawor so syže,
 Bětej nučcy spušci, ktowu nakhila,
 Sama wona swojej wutrobje skorži:
 „Samotna njerosčel w polu kolena,
 Ale samotna bydlibjez ludom holička
 Nima přiwowneho, bratra, ani sotry,
 Nana a mačerku zemja zasypaše,
 A najlubšeho wójna wotewža,
 Wójna wotewža a daloko curba.“
 Njetwari holička w syjeda dólčka
 Z drohich kamuškow knjejakje sejtrowy
 Ale wona twari w syjeda dólčka
 Z do'bných mysličkow jenož dvě khěžicy:
 Senej mačerku z nanom přebywa,
 A do drujej wona z lubym přičahuje.
 Pošla khěžkow pětkna zahrodka
 Posč w njej kwětkow wšelakjej barby,
 A we khěžty wšelakje radosče.

Narymnski wěta podolinje čěhnje,
 Wón lubej khěžcy a zahrodku wotwěra
 Holčcy do wutrobje zrudnosč zawěra.
 přel. Smoler a Warišo.

Děcace spěwančko.

Kaspěwaj, štož mōžes

Lube holčatko!

Mój ty swěće, moje

Drohje kwajatko!

„Proscě we kachrodzje

Matuska malenka,

Stončko to ju hrěje,

Děčik tón ju khtóžki.“

Proscě Dře, kaj nosce

Tej pěčna Nascinka,

Macerka ju kosi

Nanik tón ju majka.“

Mateho holčatka

Mata pšnička,

Mata, ale luba

Jako parlička.

Romantyska lubosc.

Na zeryach to běše na switanju-

Z rōžje kwěca rosa njepadaše,

Ale po licomaj sylby ronichu sa

Mlodej holčcy, mlodej Wasylionje;

Wona we zrudnosći, tej žalosći
 Z bólnych nadrow čericy por dychu
 K młodžency dobremu takhlejš džešo
 Ty z bohóm bydz, z bohóm, mój najlubši
 Ty z bohóm, nadžija, ty najneriši!
 Su mamoj za wěčnosć so rozžohnowac
 Kanik, maceri tebe nje lubuje, —
 A cylička swójba hidi tebe,
 Druhjemu mje, luby, zaslubuje. —
 Dha tu dobnym młodžencamysli so,
 A so zamysliwši tako wotmohoi:
 Ty njeptač, njeptač, duša moja!
 Ty lubka njelej m ručey bětaj!
 Njech sej pomyslenje pomyslimoj,
 Njech sej hódnu radu wuradžimoj.
 Daloko wotsal dalsim krajem,
 Haj dalsim krajem bjez horami
 Wulcyžny jězor přeliwa.
 A na tym najězoru kupa stejaj,
 Žanosćona kupa džiwna, rjana.
 Wobsedlyw uječor dweju krajow,
 K jězoru na nimaj pojedž'emoj
 Na brjohu wurubam nycht w tóžke
 K tej kupje so na njej doptarwimoj
 Na kupje tej natwarimój město.

Teli ni města, Dha tola rojesničku,
 Tej budžemoj lubosci přelby wać
 Hlać do staroby, do noseju srnjeće. —
 Dha wot motwi jomu njaneholcō,
 Njaneholcō, mtoda Wasylewna:
 Ach, hōže wostanje moja zahrodka,
 Hōže kwětaški, cěrwjene a mōdre?
 Hōže tam nana, hōže macerku najdu
 Hōže sotřički, lube towariski? —
 „Wšudkōm najdžeš nas, luba, zahrodka,
 Hōžeš pohladnješ, kōšćanicy wurostu,
 Hōžeš sej u myješ ličcy, rōžeš zakecu;
 Twōj nanik budže mēsačk sjasny,
 A maću twōja, cōpte slōnčko;
 Teli towariski, wšitkje hwěrdžički
 A ja na wěčnosć twōj najlubši.“

Preklepany luby.

Dobry mtodžerice susodowy,
 Domik při Domiku;
 Pěkne holcō susodžine,
 Ptočik při ptočiku.

Wěje wětr wot pólnoy-
 Hněwaja so stari;
 Wěje wětřík wot pólodnja
 Lubuja so młodki.
 Džěš luby nazahrodźe,
 Do woknow hladaše;
 Sa młoduška ja raduška
 Před křem přec wuńdžech.
 Po swojim najlubšim lubje
 Poryćeć ja rechcech;
 Džěš kly nan požahrodźe
 Přez młodick so njesměch.
 Syny na třěže hotubik
 Čička pokurkaje;
 Přeci Anjuta k hoblikej;
 Luby přikhaduje.
 Ty mój syjkor mój hotbiko,
 Čičička kurkaje!
 Comu k woknješku mojemu
 Njepřinděš lětaja?
 Tebi rdyň ja, mój hotbiko,
 Před zaskhnyjom nosy
 Nasypach na wohno naše
 Sahličkow a přenicy.

Prindž po woli na wok nješko,

Hdyž so stonco khowa

Nichto tebe, mój hobliko

Njeptosi, njenamka.

Sywy na třěšje hotubik

Dyže njerozemi

Ani stary nan zahrodje:

Luby Dorozemi.

Njepni lěseš hotubik

Pšeničku dypači:

Prindžese nadržija, luby

Hubku wokošowac!

Hubku wokošowac!

Zomnu so zradowac!

Imjerc' lubeje.

Ach ty luby rođny krajo,

Ty nanowska wjeska!

Rak ty nje zwojeselowaše

Młodzenca' dobrego.

W' tebi běchu nadosće

Běchu wječorniki (naša pšarka)

W' tebi dušiški holčki,

Jako nožje kčechu;
 Sena noža bje wšitkimi
 W Kweču najpěknjša
 Sena holčka bje wšitkimi
 Wutrobje najlubša.
 Ach ty luby rodnny kraj,
 Ty nanouška wojenka!
 Hač te wody zatepichu,
 Mačěr spěšna rěka?
 Hač će sněhi nasypachu,
 Wjěncy zowěchu?
 Hač sy do kota zarostla,
 Z horami čěrnymi? —
 Ach tebjě wsāk zatepichu
 Sylky mloděencowe;
 Ach tebjě wsāk nasypachu
 W ulcy nje kručobg,
 Ty sy do kota zarostla
 Z horjom a žatocw.
 Wupadnu ta knasna noža
 Z mych kuškeho lisca;
 Zapadny ta knasna holčka
 Dosyrejš zemje.
 Pořidnu ja do cwy ch stronow,

Hóřej njechrěje stónco,
 Dotych woteřid u krajínou
 Hóřej njesusa wětry.
 Krajínka ta cuna strona
 Ma podřiwne mocy;
 Zrudne wutroby a woči
 Tam so spokojichu.

Róža.

Zdychom swjatoh' Jana	Motkojca so šěri
Kěčeje lubozna	Potna zhorodscu;
Potna róža rjana	Stabje pak so měri
Róžow knalowu	Witarojom u nječu.
: Aj by róža najsejša	: Aj ty a. t. d
Kaz ta moja holička.	

Nalika so puka	Somolki dře mōža
Zhřiwčkw šěrokej	Pychu dawac' sej.
Podarmo pak kuka	Ale kaz by róža,
Hac'ci runja nej.	Nikče žawna nej.

Potna malwa pyta
 Twoja sobra kyp;
 Podarmo pak spejta
 Tebe doščahnyč. (Sejler.)

[Faint, illegible handwritten text in a cursive script, likely German or Latin, covering the majority of the page.]

	Strona:
A što je te hólčičo pozahrodzi	277
Ach róža, něna róžička	35
Ach wětry, wótre wětrički	120
Ach wy lěsy, čmowelěsy	34
Aj, što tamto zwot wysoka	209
Aj ty slónce, aj slóncičko	92
Aj ty róža, krasna róža	33
Aj wój horje starostawnej	81
Běly sněžk na horach taje	255
Brěe pak běšo knježna	158
Bródi boženje moja lubčička	205
Bróženje Budyšinje	109
Bygli su Serboje	47
Čcylt je tón hólčik weděci ...	203
Čune hwiždki zakčěwajo	248
Čelarka čelatkam dawajo	111
Čiche je te smjertne spanje ..	51

Licha noc, dzens mje	208
Lista wutroba	321
Lichi post ku koncej bēri	253
Dobrociwi wote mi dari	26
Dobry wječor mačerka	171
Doma domarenje je	51
+ Domo' rjany mojich lubych	317
Dubisko swe haty rozšeruje	3
Dybi so waknyč na swěci	55
Druwjaty džen' liza kicěje	273
Katorza liščička zelene	207
Ka wickuli ptačata čahnyč	99
Když jara no'z toza stanu	4
Když wječor pordie domoju	73
Když ja dječich přer dubowinu	282
Když sym khodit w čmowej holi	296
Kdže bydi Boh ton knjer	294
+ Kdže statok moj	82
Kdžež ja khodiw, přebywam	48
Kdžež so swójba na mnje smějka	19

Hlišće nadržija je žiwa	17
Hlišće Serbstwo npenhubjene	150 ⁺
Hlej wšak bratře Serbski	293
Hlej we polu dubik steji	188
Hlejće njeljo kak jasne	8
Holička Serbowška	270
Holčo je kradne sejdriato	35
Hora hora wysoka sy	24 ⁺
Hory mózne, ja was znaju	21
Hotuj so hotuj so ze sturby	292
Hólej so na kwas hotowachu	155
Hólcik běni pře wšě hórki	169
Hrat je tonkryen z tej holičku	165 ⁺
Hwěňki, hwěňki dalohe	106
Husarjo, husarjo	25
Husy domoj lejca	173

S	
Sa lubku sym hižon dawno	56
Sa při kórlešku při purowacym	38
Sasny z wóničo z tórnička	2
Sa wiđkach hwěndu spadowac'	26
Sa z wutrob w ruku sym	9
Sa znaju kraj so zeleni a kćěje	152

x Saznaju kraj sozeleni	152
Sazwutrobu zruku sym	320
Sedha na swěće što rješe	133
Sedlenki tam rubachu	201
Sunu so mi dšijese	143
x Najkazemjato hdžeš smy	124
Kak lubozne žiwe te nalečo je	52
Kak so tón wojecor krasni	100
Kaž so města čerwojenja	83
Kaž so rěčki přispornjeja	128
Khowa so stonco rady honami	334
Kiž mlodeho mje to wješe	12
Korzymski hród Serbjo so	28
Kosa na mjelju so swěći	50
Koždy nan tón swějbje wojewodzi	34
x Kteli, Budyšino, stoncojasny	163
Krasne stoncho zranjastata	337
Křescijanski člowjeko	6
Kuntworki tam zehrawaju	68
x Kuric' trubku tobaka	184
Kwalce kwalce časy	128

Leč, leč mjetel ty lóhka	43
Letá njanej njepowědomnosće	18
Lišće wsitkež wulkostneho štona	260
Lišće šepťarj: Božemje lube halóžki	288
Luby konja čěrji	15

Mate mitworeného	138
Měj spokojnosć za bohatstwo	107
Milena běhata	250
Milek jun matu pčotku	134
Młodźenco witaj krasny	132
Módre hory turske	330 x

Najkróšnejši žědlenka štomik je	281
Na poslednjw kročel swěćini	75
Na polach a na rosěch tukach	120
Na zahrodzi pčotki bórca	112
Něhdy přecelnje mi přěnje	27
Nět khlej mi porojen holecō	301
Nitra luba Nitra	106
Nječ lubosć sylzy syje	42
Nječ kajće njec kajće	303

Njejsy moja, njejsy moja . . .	305
Nepušćemy nadžiju rjanu . . .	115
Nětk wjeselće so Serbojo . . .	43
Njerabudki mje to prosy . . .	104
Nowe Serbstwo z próchastawa . . .	1
Nio je znam postupita . . .	108

O nazakrodže	285
O kak curje, mile kćěje . . .	335
O Lina moja lubuwana . . .	322
O w přestny enstojje Ty njeskončacy . . .	29
O Spewja što khodžiš tak z měrom . . .	271

Pasće so kruwki napasće . . .	193
Pěje holčo konopje	187
Pod sloncom zakhodne usō je . . .	191
Pola Króscić při pučw	246
Pola Barta w wulkich	70
Po krajiny wětrik zymny . . .	323
Postuchajće, postuchajće . . .	278
Pójće bratka wótkhowajmy . . .	95
Pój swojaty ducho z njebjesow . . .	284
Pray z wótkot zbože přikhaduje . . .	101

Prawa serbska wutroba	79
Překrasny lětni dñeň	113
Přeceljo lubi	127
Přenja klóška, oty radosc'	219
Přesta njejednosć nětk	258
Přijet jo z Mišna mlody pan	164
Přindže dozahrody holčka	41
Přimorju holcō steji	145
Přiroda rohi wolom	291
Přšne dñowki mojich čucow	73
Pjenje rakčěwa	208
Pjana tuńica	119
Pjane nalčō ty krásne	267
Prozběšte lube kherluški	132
Proscutučne patmy mēra	116
Přōha, rōha rjana čerwjona	116
Přōha sluša do wēna	98
Serbske bratria, serbske sotry	45
Serbska maćerka tujata	49
Serbska zemja maćerka mi	59

Serbjo so do Němcow hotowachu	157
Stodke hodz'inki wyjasne	105
Slončko zaxhadza na mójrej	114
Slončna hora z černym dolom	40
So wjere měsach ponjelju	118
So łobiki nana na xahrodze	257
Staxaj horje njeroda	60
Susodz'inka	185
Swěnnu lubosc' huc' do rowa	47
Swjaty Jan při ryčcy	85
Sy łobiki spawaja	190
+ Sym Serbow Serbske holečejso	194
Synohosmy Serbsko splaha	13
v	
+ Sta je ta Kliz'ichka trawička	313
Sta je syrotka do haja	70
Sol je ton hólčite na hermanke	175
Sto čerwjeni so nardala	178
Sto so blyžcis' zybolo	20
Sto so běli tam při synym noryju	17
Sto nadosc' weryens'w dawca	121
Sto haje so přebarbeja	78
Sto tak plačeš holečo	80
Sto so běli při zelonym haju	304

Sto' lubje na strowi na hori . . .	67
Sto' hako wětr wicherja	197
Sto' tu khodki po mojim hrowje . . .	274
Styri brane moj bratřik	289
Sworčo bōrčo ščebotajo	179
. So do čěmroh lěsa	89
Tam wyšo hōrki delneje	2
Tam w čěmnej holi wutrobny	264
Tam horka na tej horje	126
Te budyske hony wot spočatka	290
To njane njeljo čorni so	119
Trawka zelena	115
Tři sotry knjoža šerokim swěci	134
Tři nože namka holičo	117
Tři te hwězdky jasne, njane	123
Tuton ptačk sto powjeda	275
Tych zemskich dnōw najnešča	57
Ty moja nadasć lubuj mje	128
W jednym křtōdnym doli	244
Wělje dobroh přimysliwa	19

Wěj wětřiko stoty wot narja	301
Wěje tam wětřik	32
Wěm ja tučimě Serbsku	280
Wěm, znajw w bohe městach	300
Wěš mi mój mój rjany . . .	307
* Wěš ty ton kraj, hdyš . . .	147
+ Wěšit hólčito róničku . .	11
Wjěće do wěncow stote nětke	268
Witaj, witaj fjalha	90
Wjednej rury flanku	76
+ Wjěstě hlosy klinčawa	134
W Nowohrodze na katrodze	247
Wo ničó so ja Injestaram	173
Wostań w kraju, to čí prajw	153
Wojak na brjohach	38
Wotpočuje w syrej zemi . . .	10
Wot wětřich krajow na	10
W poli wšětohim, na doli	193
W Přisěcach sturita holička	162
Wšicy panja z wojnyčahnu	174
Wusstla bě trawička	243

Z rady našeje pjecy kuntworki . . .	103
Za lubku sym piřon dawno hladat	338
Zaswića drjo stonco čopto . . .	41
Zarwoni wečorny nětke z wobu . . .	3
Z Bohom započinaj woš	77
Zběžni wšicy kři. w Bohu	88
* Z čimnoh lěsa wustupuje škata . . .	141
Z čimnoh atd.	199
Z rady hunow w zahrodki	243
Z nowa měr so žasy blyšči	53
Z khlilata so jěd lenka	319
Z potnocy wětr čěri	72
Z rudne žastwo, čmowe časy	66
Z wjask njerondžělny z jenoća	307
Zy ma je so mi nyta	130

Zudnu rōžu chcu sej ptođić	97
Ziwojenje je dołha reja	102
Zonska sylba wobzawana	144

Pridarok:

Što wata mje, što spěwa tam	341.
Lěca mróčěle přew lěsy puste	341.
Zaspěwaj štož možeš	343
Nazeryach to lěšě na switanyju	343

Dobry metod'erie susodowy 343
 Achty luby rodaj krajo 347

268

[Faint, illegible handwritten text in a columnar format, likely bleed-through from the reverse side of the page.]

199

